

प्राचीन गुर्जर ग्रन्थमाला, ग्रन्थ २

महीराजकृत
नल-द्वदंती रास

कर्ताना हस्ताक्षरोमां लखायेली प्रति अनुसार

महाराजा सयाजीराव विश्वविद्यालय, वडोदरा

महाराजा सयाजीराव विश्वविद्यालय,

• वडोदरा-संचालित

प्राचीन गुर्जर ग्रन्थमाला

सामान्य संपादक

डॉ. भोगीलाल ज. सांडेसरा,

एम. ए., पीएच. डी.

अध्यक्ष, गुजराती विभाग,

म. स. विश्वविद्यालय, वडोदरा.

ग्रन्थ २

महीराजकृत

नल-द्वदंती रास

મહીરાજકૃત
નલ-દવદંતી રાસ

કર્તાના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી પ્રતિ અનુસાર

પ્રસ્તાવના, પરિશિષ્ટ અને શબ્દકોશ સહિત

સંપાદક

ડૉ. ભોગીલાલ જ. સાંડેસરા

મહારાજા સયાજીરાવ વિશ્વવિદ્યાલય, વડોદરા

प्रकाशक

डॉ. भोगीलाल ज. सांडेसरा,
अध्यक्ष, गुजराती विभाग,
म. स. विश्वविद्यालय,
वडोदरा.

आवृत्ति पहिली
प्रत ५००

वि. सं. २०१०
ई. स. १९५४

मूल्य सवाचार रूपिया

प्राप्तिस्थान
प्राच्य विद्यामन्दिर,
वडोदरा

मुद्रक

रमणलाल जी. पटेल, व्यवस्थापक,
म. स. युनिवर्सिटी ऑफ बरोडा प्रेस
(साधना प्रेस),
रावपुरा, वडोदरा.

નિવેદન

પ્રાચીન ગુજર ગ્રન્થમાલાનું પ્રથમ પ્રકાશન ‘પટ્ટિશતક પ્રકરણ— ત્રણ બાલવબોધ સહિત’ ગયે વર્ષે પ્રકટ થયું હતું. ભારતીય ભાષાશાસ્ત્રના પંડિતો તથા ગુજરાતી ભાષાસાહિત્યના વિદ્વાનોએ અને ગુજરાતની ઉચ્ચ શિક્ષણની સંસ્થાઓએ આ ગ્રન્થમાલાને આવકાર આપ્યો છે તથા એના વિકાસ માટે રચનાત્મક સૂચનો કર્યા છે એ જણાવતાં આનંદ થાય છે. એ વિષેના કેટલાક અભિપ્રાયો આ પુસ્તકને અંતે છાપેલા છે.

ગ્રન્થમાલાના આ વીજા પુસ્તકમાંનો મહીરાજકૃત ‘નલ-દવદંતી રાસ’ એ અત્યાર સુધી અપ્રસિદ્ધ રહેલું, વિક્રમના સત્તરમા શતકનું એક કાવ્ય છે અને કર્તાના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી પ્રતિ ઉપરથી એનું સંપાદન થયેલું છે. ‘પટ્ટિશતક પ્રકરણ’ની સાથે જોડવામાં આવેલા, આ ગ્રન્થ-માલા વિષેના ‘નિવેદન’ના પૃ. ૨ ઉપર સૂચવ્યું છે તે પ્રમાણે, ‘નલ-દવદંતી રાસ’માંના પસંદ કરેલા લગભગ પોળાસાતસો શબ્દોનો કોશ આ પુસ્તકને અંતે આપ્યો છે. આ પ્રકારના શબ્દકોશોનો તથા એ સાથેની નોંધોનો આશય તૈયાર વ્યુત્પત્તિઓ આપવાનો નહિ, પણ વ્યુત્પત્તિ માટે અને કાલાનુક્રમિક અર્થનિર્ણય માટે સામગ્રી પૂરી પાડવાનો છે. એ સંબંધમાં છેવટનો નિર્ણય સદીઓના સાહિત્યમાં પથરાયેલા આ પ્રકારના અનેક ઉલ્લેખો અને અવતરણોને સામસામે મેલવવામાં આવે ત્યારે થઈ શકે. આ દૃષ્ટિએ શતાબ્દીવાર, યુગવાર અને વિસ્ત્રાત કવિઓની વાતમાં કવિવાર શબ્દકોશોની રચનાને પણ અવકાશ છે. સંશોધનપદ્ધતિના અભ્યાસીઓને આ ધ્યાનમાં રાખવા વિનંતી છે.

આ ગ્રન્થમાલાના કાર્યમાં રસ લેનાર સર્વ સંસ્થાઓનો અને વિદ્વાનોનો અમે આભાર માનીએ છીએ.

‘અધ્યાપકનિવાસ,’
વડોદરા.
વસંતપંચમી, સં. ૨૦૧૦

મોગીલાલ જયચંદભાઈ સાંડેસરા
સામાન્ય સંપાદક

संपादकनां अन्य पुस्तको

- संघविजयकृत सिंहासनबन्नीसी (१९३३)
- माधवकृत रूपसुन्दर कथा (१९३४)
- वीरसिंहकृत उषाहरण (१९३८)
- वाघेलाओनुं गुजरात (१९३९)
- मतिसारकृत कर्पूरमंजरी (१९४१)
- प्राचीन गुजराती साहित्यमां वृत्तरचना (१९४१)
- इतिहासनी केडी—लेखसंग्रह (१९४५)
- संघदासगणिकृत वसुदेव-हिंडी—अनुवाद (१९४६)
- वस्तुपाल का विद्यामण्डल—हिन्दी अनुवाद (१९४७)
- वस्तुपालनुं विद्यामंडल अने बीजा लेखो (१९४८)
- सत्तरमा शतकनां प्राचीन गुर्जर काव्य (१९४८)
- ज्येष्ठीमल्ल ज्ञाति अने मल्लपुराण (१९४८)
- पंचतंत्र (१९४९)
- जगन्नाथपुरी अने ओरिसाना पुरातन अवशेषो (१९५१)
- हेमचन्द्राचार्य का शिष्यमण्डल—हिन्दी अनुवाद (१९५१)
- जैन आगमसाहित्यमां गुजरात (१९५२)
- उत्तराध्ययन सूत्र, अध्ययन १-१८ (१९५२)
- भारतीय आर्यभाषा अने हिन्दी (१९५२)
- नेमिचन्द्र भंडारी-विरचित षष्टिशतक प्रकरण, त्रण बालावबोध सहित (१९५३)
- Literary Circle of Mahāmātya Vastupāla and Its Contribution to Sanskrit Literature (1953)
- शब्द अने अर्थ—ऐतिहासिक शब्दार्थशास्त्र विषे पांच व्याख्यानो (१९५४)
- प्राचीन फागु-संग्रह (छपाय छे)
- नन्दोपाख्यानम् (छपाय छे)

अनुक्रम

निवेदन				
प्रस्तावना				 १- २३
महीराजकृत नल-द्वदंती रास				 १-११७
परिशिष्ट. अज्ञात कविकृत नल-द्वदंती चरित्र				 ११८-१२४
शब्दकोश				 १२५-१७४
‘ प्राचीन गुर्जर ग्रन्थमाला’ना प्रथम प्रकाशन विषे केटलक अभिप्रायो				

मुखपृष्ठ—उपयोगमां लेवायेली हस्तप्रतना प्रथम अने
अंतिम पृष्ठना फोटो.

પ્રસ્તાવના

આ કૃતિના પ્રકાશનનું પ્રયોજન

મહીરાજકૃત ‘નલ-દવદંતી રાસ’ એ વિક્રમના સત્તરમા શતકના આરંભમાં રચાયેલું એક પ્રાચીન ગુજરાતી કાવ્ય છે. નલ-દમયંતીની પુરાણપ્રસિદ્ધ કથા એ તેનો વિષય છે. આ વિષયની આ કરતાં વિશેષ જાણીતી રચનાઓ આ કૃતિના પહેલાં તેમ જ ત્યાર પછી રચાયેલી છે, અને આ કરતાં વિશેષ લોકપ્રિય પણ થયેલી છે. છતાં ‘પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રન્થમાલા’ના વીજા ગ્રન્થ તરીકે મહીરાજકૃત આ ‘નલ-દવદંતી રાસ’ પસંદ કરાયો એનું મુખ્ય કારણ એ છે કે **એની હસ્તપ્રત કર્તાના હસ્તાક્ષરોમાં જ સં. ૧૬૪૧ જેટલા જૂના સમયમાં લખાયેલી મઠ્ઠી છે.** કોઈ કૃતિની હાથપ્રત એના કર્તાના હસ્તાક્ષરોમાં જ મળી હોય એ ઘટના કોઈ પણ દેશના પ્રાચીન સાહિત્યના ઇતિહાસમાં વિરલ ગણાય એવી છે. ગુજરાતી સાહિત્યમાં નરસિંહ, માર્ણ કે પ્રેમાનંદ જેવા લોકપ્રસિદ્ધ કવિઓની એકવે રચનાઓ પણ એમના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી પ્રાપ્ત થાય—જો કે એવી પ્રાપ્તિનો ખાસ સંભવ જણાતો નથી—તો સાહિત્યના ઇતિહાસમાં એ અતિ મહત્ત્વનો વનાવ ગણાય. સદ્ભાગ્યે કેટલાક જૈન લેખકોની વાવતમાં, એમની કૃતિઓ એમના જ હસ્તાક્ષરોમાં આજ સુધી સચંવાઈ રહી હોય એમ વન્યું છે. વિક્રમના વારમા શતકમાં થયેલા મલધારી હેમચન્દ્રે (‘કલિકાલસર્વજ્ઞ’ હેમચન્દ્રથી ભિન્ન) ‘જીવસમાસ’ ઉપર રચેલા સંસ્કૃત વિવરણની એમના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી તાડપત્રીય હાથપ્રત સંભાતમાં શાન્તિનાથના મંડારમાં છે. વિક્રમના તેરમા શતકના ઉત્તરાર્ધમાં ‘ચૈત્યવન્દન માપ્ય’ ઉપર ધર્મઘોષ-સૂરિયે રચેલી ‘સંવાચાર વૃત્તિ’ની કર્તાએ સ્વહસ્તે સંશોધેલી અને

સંસ્કારેલી તાડખત્રીય પ્રત પળ એ જ મંડારમાં છે. સત્તરમા શતકમાં થયેલા કવિ દામોદરકૃત ગુજરાતી કાવ્ય ‘સુરપતિકુમાર પ્રવન્ધ’ (રચ્યા સં. ૧૬૬૦)ની સં. ૧૬૬૫માં કવિને હાથે લખાયેલી પોથી મારા પુરાણવસ્તુસંગ્રાહક મિત્ર પં. અમૃતલાલ મોહનલાલ મોજકે મને ઉપયોગ માટે આપી હતી. એ જ શતકમાં થયેલા કવિ સમયસુન્દરની સંખ્યાવંધ રચનાઓ એમના જ હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી મળે છે (જુઓ ‘નાગરી-પ્રચારિણી પત્રિકા,’ વર્ષ ૫૭માં શ્રી. અગરચંદ નાહટાનો લેખ ‘કવિવર સમયસુન્દર,’ પૃ. ૧૯-૨૦). અરાઢમા શતકમાં થયેલા મહાપંડિત ઉપાધ્યાય યશોવિજયજી જેમના સ્મરણરૂપ સારસ્વત સત્ર ગયે વર્ષે એમની નિર્વાણભૂમિ ડભોઈમાં ઉજવાયું હતું એમની કેટલીક સંસ્કૃત તેમ જ ગુજરાતી રચનાઓ એમના હસ્તાક્ષરોમાં આજ સુધી સચવાયેલી છે. એમાં પળ ગુજરાતી સાહિત્યની દૃષ્ટિએ વિશિષ્ટ ગણાય એવો, તર્કશાસ્ત્રના કઠિન પ્રમેયોનું વિવેચન કરતો યશોવિજયજીનો ‘દ્રવ્યગુણપર્યાયનો રાસ’ તથા તે ઉપરનો એમનો ગદ્ય ‘ટવો,’ એમના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલો, હમણાં મળ્યો હોવાના સમાચાર પૂ. મુનિશ્રી પુણ્યવિજયજીએ મને આપ્યા છે. જિનહર્ષકૃત ‘શત્રુંજયમાહાત્મ્ય’ની સં. ૧૭૫૫માં કર્તાના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી પોથી પાટળના ગ્રન્થમંડારમાં છે. જિનહર્ષકૃત ‘આરામશોભા રાસ’ની સં. ૧૭૬૧ની સ્વહસ્તલિખિત પ્રતિ તથા ક્ષંપાપ્રમોદગણિકૃત ‘ધર્મદત્ત-ચંદ્રધવલનૃપ ચોપાઈ’ની સં. ૧૮૨૬ની સ્વહસ્તલિખિત પ્રતિ ગયા ઑક્ટોબરમાં અમદાવાદમાં મળેલી સત્તરમી અખિલ ભારત પ્રાચ્ય વિદ્યા પરિપદના પ્રદર્શનમાં મૂકવામાં આવી હતી. ગઈ શતાવ્દીમાં થયેલા વડોદરાવાસી કવિ ગિરધરની કેટલીક કૃતિઓ તથા કવિ દયારામકૃત ‘રસિકવલ્લભ’ની પ્રત કર્તાના હાથે લખેલી વિદ્યમાન છે. આવાં વીજાં પળ થોડાં ઉદાહરણ છે. પરન્તુ મૂલ કર્તાના હસ્તાક્ષરોમાં મળતી આ પ્રકારની વિરલ પોથીઓમાં પળ સંસ્કૃત કરતાં ગુજરાતીની

વાવતમાં એક વિશેષ છે, અને તે એ કે તત્કાલીન શિષ્ટ ભાષાનું સ્વરૂપ સમજવામાં એ સ્વૂં જ ઉપયોગી થાય છે. ભારતભરના વિદ્વન્મંડલમાં જીવંત રહેલી એક પ્રકૃષ્ટ ભાષા તરીકે સંસ્કૃત સર્વદા વિકાસ સાધતી રહેલી છે, પણ એનું વ્યાકરણ અને કોશ સૈકાઓ થયાં ચોક્કસ બનેલાં હોવાને કારણે ભાષા તરીકે એના શાસ્ત્રીય અધ્યયનનો પ્રશ્ન એટલો વિકટ નથી, જેટલો પ્રાન્તીય ભાષાઓનાં જૂનાં રૂપોનો છે. છેલ્લાં હજારેક વર્ષોમાં એ ભાષાઓ સ્વૂં જાડપથી પરિવર્તન પામેલી છે, એનાં ઇતિહાસિક પરિવર્તનો સમજાવનારાં કોશ અને વ્યાકરણો હજી હવે રચાવાનાં છે, હસ્તપ્રતો કેટલીક વાર સ્વૂં અશુદ્ધ મળે છે અને નકલ કરનારાઓએ જાણી જોઈને કે અજાણ્યે જૂની ભાષાને અર્વાચીન સ્વરૂપ આપી દીધેલું હોય છે. વઢી સંસ્કૃતના દૃઢ બંધવાળા અક્ષરમેઢ વૃત્તોની તુલનાએ ગુજરાતી વગેરે ભાષાઓના જૂના સાહિત્યમાં છંદો મુખ્યત્વે માત્રામેઢ કે લયબંધને અનુસરનારા પ્રયોજાયા છે. આથી પણ અભ્યાસ કે સંપાદનની અમુક મુશ્કેલી વધે છે. મૂઢ કર્તાઓના હસ્તાક્ષરોમાં લખાયેલી જે કૃતિઓ મળે એમનું પ્રકાશન આ દૃષ્ટિએ સ્વાસ ઉપયોગી ગણી શકાય. મૂઢ રચનાનો આ પાઠ કર્તાએ લખ્યો તેવો જ આપણને મળતો હોઈ સૌથી વધુ અધિકૃત ગણાય એ તો સ્વરૂં જ, પણ ગ્રન્થકારો જૂની ગુજરાતી ભાષા આ રીતે લખતા—ઓઢામાં ઓઢું, આ ગ્રન્થકારે તો આ રીતે લખ્યું છે—એ પણ એમાંથી જાણવા મળે. આપણી ભાષા અને સાહિત્યના ઇતિહાસમાં દરેક સૈકે આવા એકવે સીમાસ્તંભો મળે તો ભાષાશાસ્ત્રીઓ માટે એ સ્વૂં ઉપયોગી થાય.

‘નલ-દવદંતી રાસ’ની હસ્તપ્રત અને તેનો કર્તા

હમણાં જેનો નિર્દેશ કર્યો તે દામોદરકૃત ‘સુરપતિકુમાર પ્રવન્ધ’ની જેમ, આ મહીરાજકૃત ‘નલ-દવદંતી રાસ’ની હાથપ્રત પણ મને પં. અમૃતલાલ મોજક પાસેથી મળી હતી. જૈન ધાટીની દેવનાગરી લિપિમાં

લખાયેલી આ ૫૪ પત્રની પોથી છે. ૫૪મા પત્રનું વીજું પૃષ્ઠ કોરું છે; વાકીનાં વધાં પત્ર ઉપર વન્ને વાજુએ લખાણ છે. પોથીનાં પાનાંનું માપ ૧૦||” x ૪||” છે અને દરેક પાના ઉપર નિયમિત ૧૪ પંક્તિઓ લખેલી છે.

ગ્રન્થપ્રશસ્તિમાં કહ્યું છે તે પ્રમાણે, આ કૃતિની રચના સં. ૧૬૧૨માં સેનાપુરમાં સંઘના કહેવાથી થયેલી છે. આ સેનાપુર ગુજરાતમાં કયે સ્થળે આવ્યું અથવા અર્વાચીન કયા ગામને સેનાપુર તરીકે ઓઝાવાવું એનો નિશ્ચય થઈ શક્યો નથી. સેનાપુર એ વચ્ચે હાલનું સીનોર હોય એવો તર્ક એક સંમાન્ય વિદ્વાને રજૂ કર્યો હતો, પણ એને માટે કશો આધાર નથી. કોઈ ચાલુ લોકપ્રચલિત નામનું ગ્રન્થકારે ‘સેનાપુર’ એવું સંસ્કૃતીકરણ કર્યું હોય એમ પણ વને. જે પ્રતિ ઉપરથી આ સંપાદન થયું છે એ પ્રતિ ગ્રન્થકારે સેનાપુરમાં જ સં. ૧૬૪૧માં એટલે કે મૂળ રચના થયા પછી ૨૯ વર્ષે લખી છે, એટલે ત્યાર પહેલાં ગ્રન્થકારને હસ્તે કે વીજાઓને હસ્તે એની કેટલીક નકલો થઈ ચૂકી હશે.

ગ્રન્થકર્તા મહીરાજ એક જૈન સાધુ છે. એમણે ગ્રન્થપ્રશસ્તિમાં પોતાની ગુરુપરંપરા નીચે પ્રમાણે આપી છે:—તપાપક્ષમાં ધર્મરત્નસૂરિની પાટે વિદ્યામંડનસૂરિ, અને તેમની પાટે સૌભાગ્યરત્નસૂરિ થયા. તેમના શિષ્ય વિનયમંડન ઉપાધ્યાય હતા. એમના વે મુખ્ય શિષ્યો હતા—વિવેકમંડન અને સૌભાગ્યમંડન. એ સદ્ગુરુના ચરણ પ્રણમીને મહીરાજે નલ રાજર્પિના ગુણ ઉલ્લાસપૂર્વક ગાયા છે. પ્રશસ્તિને અંતે સં. ૧૬૪૧માં પુસ્તક લખાયાની જે પુષ્પિકા છે એમાંથી સ્પષ્ટ થાય છે કે ગ્રન્થકર્તા મહીરાજ એ વિનયમંડનના શિષ્ય હતા. સાધ્વી વિનયસુન્દરીની શિષ્યા મરઘાઈના પઠન માટે કર્તાએ આ નકલ કરી હતી.

ગુજરાતીમાં નલકથા

નલ-દમયંતીનું પુરાણપ્રસિદ્ધ કથાનક ભારતના અન્ય પ્રાન્તોની

જેમ ગુજરાતમાં પણ સ્વૂ લોકપ્રિયતા પામેલું છે, તથા જૈન તેમ જ જૈનેતર કવિઓએ પોતપોતાની રીતે એ કથાનકનો વિનિયોગ કરેલો છે. વીજા અનેક પૌરાણિક વિષયો કે લોકપ્રિય વાર્તાઓની વાચનમાં વ્યયું છે તેમ, નઝાહ્યાનના વિષય ઉપર અનેક કવિઓએ રચના કરેલી છે. જૈનેતર કવિઓમાં વિક્રમના સોઝમા શતકના પૂર્વાર્ધમાં કવિ માલણે અને ઉત્તરાર્ધમાં વડોદરાનિવાસી વણિક કવિ નાકરે તથા અરાઢમા શતકમાં કવિ પ્રેમાનંદે ‘નઝાહ્યાન’ રચ્યાં છે. તેમાં યે પ્રેમાનંદનું ‘નઝાહ્યાન’ તો એના વિશિષ્ટ કાવ્યગુણે કરીને ગુજરાતના સાહિત્ય-રસિકોમાં તેમ જ વહુજનસમાજમાં અપૂર્વ લોકપ્રિયતા પામ્યું છે અને ગુજરાતનાં મધ્યકાલીન આહ્યાન-કાવ્યોમાં સર્વપ્રથમ સ્થાનનું અધિકારી વ્યયું છે. જૈન કવિઓમાં સં. ૧૫૩૯ પહેલાં અજ્ઞાતકર્તૃક ‘નલ-દવદંતી ચરિત્ર’ (જુઓ આ ગ્રન્થનું પરિશિષ્ટ) ઉપરાંત ઋપિવર્ધનસૂરિએ સં. ૧૫૧૨માં ‘નલદવદંતી રાસ—નલરાજ ચડપડ’ (સંવાદક અર્નેસ્ટ વેન્ડર, ફિલાડેલ્ફિયા, ૧૯૫૧), વાચક નયસુન્દરે સં. ૧૬૬૫માં ‘નલ-દમયંતી રાસ’ (પ્રસિદ્ધ, ‘આનંદકાવ્યમહોદધિ,’ ગ્રન્થ ૬), વાચક મેઘરાજે સં. ૧૬૬૪માં ‘નલ-દમયંતી રાસ,’ વાચક સમયસુન્દરે સં. ૧૬૭૩માં ‘નલ-દવદંતી રાસ,’ સેવક નામે કવિએ વિક્રમના ૧૭મા શતક આસપાસમાં ‘નલ-દવદંતી વિવાહલુ,’ પાલનપુરના શ્રીમાલી વણિક વાસણસુત મીમે સં. ૧૭૨૭માં ‘નઝાહ્યાન’ તથા સં. ૧૭૮૨માં ઇલોલમાં ગુલાલવિજયે ‘નલ-દમયંતી રાસ’ રચ્યો છે. નલકથા વિષેની એકાદ ગદ્યકૃતિ પણ ૧૭મા સૈકા આસપાસમાં રચાઈ છે.

પ્રેમાનંદાદિના ‘નઝાહ્યાન’નો આધાર ‘મહાભારત’ના ‘વનપર્વ’-માંનું ‘નલોપાહ્યાન’ છે, અને એ મૂલ કથાનો ઉદ્દેશ રાજ્યસમૃદ્ધિથી ંષ્ટ થઈ વનવાસના દારુણ દુઃખમાં આવી પડેલા યુધિષ્ઠિરને નલ-દમયંતીનાં સુખદુઃખની કથા કહીને ધીરજ આપવાનો છે. જૈન કવિઓએ

આ કથાનકનો ઉપયોગ કર્મનો સિદ્ધાન્ત ઘટાવવા માટે તથા દાનમહિમા સમજાવીને જૈન ધર્મનો ઉપદેશ આપવા માટે મુખ્યત્વે કરેલો છે, અને એથી કથારસ અનેક સ્થળે ચેપાય છે. આમ છતાં નયસુન્દર જેવા કવિએ આ વધી મર્યાદાઓની વચ્ચે રહીને પણ એક સુન્દર સાહિત્યકૃતિ આપી છે.

જૂના ગુજરાતી સાહિત્યમાં નલકથાની આમ વે પરંપરાઓ છે.

મહીરાજકૃત 'નલ-દવદંતી રાસ'નો કથાસાર

હવે, મહીરાજકૃત 'નલ-દવદંતી રાસ'ની કથાની રૂપરેખા જોઈએ:-

આદિતીર્થંકર અને બ્રહ્મપુત્રી સરસ્વતીની સ્તુતિ કરીને તથા પૂર્વ-કાલના કવિઓની તુલનાએ પોતામાં અનેક પ્રકારની ત્રુટિ હોઈ સરસ વાણીની પ્રાપ્તિ માટે શારદાને પ્રાર્થના કરીને કર્તા 'નલ-દવદંતી રાસ'નો પ્રારંભ કરે છે.

જંબુદ્વીપના ભરતક્ષેત્રમાં સાગરપુર નામે નગર હતું. ત્યાં મમ્મળ નામે રાજા હતો. એની વીરમતી નામે પટરાણી હતી. એક વાર મમ્મળ રાજા વીરમતીની સાથે નગર વહાર શિકારે જતો હતો ત્યાં એક ઋષિ સામે મળ્યા. રાજાએ વિના કારણ ઋષિને સંતાપ્યા, પણ ઋષિ તો પોતાની સૌમ્ય દૃષ્ટિથી ચઢ્યા નહિ. આથી આશ્ચર્ય પામીને રાજા ઋષિને પગે પડ્યો અને પૂછ્યું કે 'હે સ્વામી ! તમારો ધર્મ કેવો છે ? અને તમે ક્યાં જાઓ છો ?' ઋષિએ ઉત્તર આપ્યો કે 'હું અષ્ટાપદ તીર્થની યાત્રાએ જાઉં છું, અને સંવથી છૂટો પડી ગયેલો હું માર્ગ ચૂકીને અહીં આવ્યો છું.' આ પછી મુનિએ રાજા-રાણીને કેટલોક ઉપદેશ કર્યો અને દયામૂલક જિનધર્મનો મર્મ સમજાવ્યો. આથી વન્ને જળાં આનંદ પામ્યાં. મુનિને ઘેર તેડીને શ્રદ્ધાપૂર્વક દાન દીધું. પછી મુનિ અષ્ટાપદ તરફ વળ્યા અને રાજા જિનધર્મનું પાલન કરવા લાગ્યો. મમ્મળ રાજા અને વીરમતી આશું જીવન દયાધર્મ પાળીને દેવરિદ્ધિ પામ્યાં.

પોતનપુરમાં ધમ્મિલ્લ નામે આહીર અને તેની પત્ની રેણુકા રહેતાં હતાં. મમ્મળનો જીવ ધન નામે એમનો પુત્ર થઈને અવતર્યો. પાછલા ભવની જે વીરમતી તે પળ આહીરકુલમાં અવતરી અને ધૂસરી નામે ધનની પત્ની થઈ. એક વાર વર્ષાઋતુમાં ધને નગરની વહાર ધ્યાનસ્થ રહેલા એક મુનિને જોયા. ધનને દયા આવી અને એણે એમના માથા ઉપર છત્ર ધર્યું. પોતાના ઘેરથી તાજું દૂધ લાવીને તેણે મુનિને પ્રેમપૂર્વક પારણું કરાવ્યું. ચાતુર્માસમાં એ મુનિને ત્યાં જ રાસ્યા અને તેમની પાસેથી શ્રાદ્ધ અર્થાત્ શ્રાવકનો ધર્મ સાંભળ્યો. પછી ત્યાં સાત વર્ષ સુધી ચારિત્ર પાળીને ધન અને ધૂસરી એ દંપતી હિમવત ક્ષેત્રમાં યુગલિક* તરીકે ઉત્પન્ન થયાં. ત્યાંથી અવસાન પામીને દેવરિદ્ધિ પામ્યાં. એ પછીનો એમનો જન્માન્તરપ્રસંગ કવિ વિસ્તારથી વર્ણવે છે.

ધન-કનક વડે અતિસમૃદ્ધ અને સઘઠા દેશોમાં શૃંગારરૂપ કોસલ નામે દેશ છે. એમાં કોસલા નગરી છે. એનું વર્ણન જૂનાં ગુજરાતી કથા-કાવ્યોની પરિપાટીએ કવિ કરે છે. એ નગરીમાં નિષધ રાજા હતો અને તેની સુન્દરી પટરાણી હતી. દેવરિદ્ધિ ભોગવતો જે ધનનો જીવ હતો તે સુન્દરીની કૃષ્ણમાં આવ્યો. સુન્દરીને અનેક પ્રકારના ધર્મપ્રધાન દોહદ થવા લાગ્યા અને રાજા એ દોહદ પૂરા કરવા લાગ્યો. એમ કરતાં, નવ માસ પૂરા થતાં નિષધરાજાને ઘેર પુત્રજન્મ થયો, સર્વેની આશા પૂરી થઈ અને સર્વત્ર ઉત્સવ થઈ રહ્યો. ઉત્તમ લક્ષણવાળા એ પુત્રનું નામ નલ પાડવામાં આવ્યું. વીજના ચંદ્રની જેમ એ કુમાર વધવા લાગ્યો, અને પાંચ

* જે સમયે અને જે ક્ષેત્રોમાં લગ્નસંસ્થા સ્થપાઈ નહોતી એ સમયે અને એ ક્ષેત્રોમાં સ્ત્રીપુરુષનાં યુગલો સાથે જન્મતાં, સંસાર ભોગવતાં અને એવાં જ યુગલોને પાછળ નૂકી અવસાન પામતાં, એવી એક પ્રાચીન માન્યતા છે. લોકો વધા સાત્ત્વિક પ્રકૃતિના હતા અને જીવનની વધી જરૂરિયાતો અદાયાસે પ્રાપ્ત થતી, આર્થી રાજ્યદંડનું અસ્તિત્વ પણ એ સમયે નહોતું.

વર્ષનો થયો એટલે તેને વિદ્યાભ્યાસ માટે નિશાળે મૂક્યો. નલે થોડા સમયમાં છંદ, લક્ષણ (વ્યાકરણ), સાહિત્ય, પ્રમાણ, જ્યોતિષ, નાટક, સામુદ્રિક, સ્મૃતિ, પુરાણ, વેદ આદિ શાસ્ત્રો જાણી લીધાં તથા વોતેર કઠ્ઠા પળ શીખી લીધી. એમ કરતાં કુમાર યૌવનવેશમાં આવ્યો.

આ તરફ, સર્વ દેશોમાં સારભૂત વિદર્ભ દેશ છે. એમાં રઝિયામણું નગર કુંડિનપુર હતું. ત્યાં भीमकराजा राज्य-કરતો હતો. એને પુષ્પદંતી રાણી હતી. રાણીને એક વાર સ્વપ્ન આવ્યું કે જાણે દાવાનઢથી ત્રાસેલો સફેદ હાથી પોતાને ત્યાં આવ્યો છે. રાણીએ પોતાના પતિને આ સ્વપ્ન કહ્યું અને એનું ફલ પૂછ્યું. રાજાએ ઉત્તર આપ્યો કે ‘ તને ઉત્તમ સંતાન પ્રાપ્ત થશે. ’ પાછલા ભવની ધૂસરીનો જીવ પુષ્પદંતીની કૂચે અવતર્યો, શુભ દિને પુત્રીનો જન્મ થયો. એના શરીરનાં લક્ષણ ઉત્તમ હતાં અને કપાળમાં તિલક હતું. પાંચ ધાત્રીઓ જેને ઉછેરતી હતી એવી એ કન્યાનું નામ દવદંતી પાડવામાં આવ્યું.* એ પુત્રી જન્મી ત્યારથી શત્રુ રાજાઓ भीमकनी આળ માનવા લાગ્યા, દેશમાં મંડાર વધ્યો તથા કુટુંબ અને પ્રજાને અધિકતર સુખ પ્રાપ્ત થયું. આઠ વર્ષની થતાં એને નિશાળે મૂકવામાં આવી. ત્યાં ચોસઠ કઠ્ઠા, અરાઢ લિપિ અને સર્વ શાસ્ત્રોમાં એ પારંગત થઈ તથા એની જીભ ઉપર સરસ્વતીએ વાસ કર્યો. જિનધર્મ પણ તેણે સારી રીતે જાણ્યો હતો તથા એ સમ્યક્ત્વ પાઠતી હતી. એનાં ધર્મ-કાર્યોથી પ્રસન્ન થઈને શાસનદેવતાએ એને તીર્થંકર શાન્તિનાથની મૂર્તિ આપી હતી અને કહ્યું હતું કે ‘ આ મૂર્તિની પૂજાથી તને સુખ મળશે તથા દુર્ગતિ દૂર થશે. ’

શાસ્ત્રનિષ્ણાત થયેલી દવદંતી એક વાર રાજસભામાં આવી. પિતાએ એને ઉત્સંગમાં બેસાડી, અને શાસ્ત્રને લગતા જે સંદેહો પૂછ્યા એનાં એણે

* દવથી ત્રાસેલો દંતી (હાથી) રાણીના સ્વપ્નમાં આવ્યો, તેથી કન્યાનું નામ દવદંતી પાડવામાં આવ્યું.

મુન્દર ઉત્તર આપ્યા. દવદંતીને પૂર્ણ કલાકુશલ જોઈને ભીમ હર્ષિત થયો, પળ અરાઢ વર્ષની યૌવનવેશમાં આવેલી કન્યા જોઈને એને વરની ચિન્તા થવા લાગી.

પછી ભીમે ઉત્તમ સ્વયંવરમંડપ રચ્યો અને દેશદેશના રાજાઓને ત્યાં આમંત્રણ આપ્યું. એમાં કોશલ દેશથી નલ અને એનો ભાઈ કૂવર પણ આવ્યા. ઇન્દ્રના સામાનિક દેવો જેવા વધા રાજાઓ સ્વયંવરમાં પોતપોતાનાં સિંહાસને આવીને બેઠા. કોઈ મૂઢ મરડતા હતા, તો કોઈ હાથમાં કમળ ધારણ કરીને બેઠા હતા. કોઈ માલતીનો પરિમલ પોતે લેતા હતા અને વીજાને આપતા હતા, કોઈ હાથમાં ફૂલનો ઢડો ઉછાઢતા હતા તો કોઈએ હાથમાં કેવડો રાખ્યો હતો. કોઈએ વઢી આમઢાં જેવઢાં મોતીનો હાર પહેર્યો હતો અને તે હાથમાં પકડીને જોતા હતા.

રૂપથી તિલોત્તમાને પણ હરાવતી દવદંતી સર્વ શૃંગાર ધારણ કરીને સ્વયંવરમંડપમાં આવી. ‘ આ તે વિદ્યાધરી છે કે કિન્નરી ? લક્ષ્મી કે સરસ્વતી ? ’ એમ વિમાસતા રાજાઓ જાણે ચિત્રમાં આલેખેલા હોય એમ સ્તબ્ધ થઈ ગયા. રાજાઓનાં ગામ, ઠામ અને કુઢની જેને જાણ હતી એવી પ્રતિહારીએ એ સૌનો દવદંતીને પરિચય કરાવ્યો, પણ રાજકુમારીએ તો સૌભાગ્યનિધિ નલને જોઈને એના જ કંઠમાં હાર આરોપ્યો. એ સમયે કૃષ્ણ નામે એક રાજા અમર્ષથી નલ સાથે યુદ્ધ કરવા લાગ્યો, પણ નલે એને હરાવ્યો.

પછી ભીમરાજાએ ભારે ધામધૂમથી નલ અને દવદંતીનું લગ્ન કરાવ્યું. રાજાએ આપેલા સપ્તભૂમિ-આવાસમાં નલ અને કૂવર ઘણા દિવસ સુધી રહ્યા પછી તેમણે વિદાય લીધી. માર્ગમાં એક ધ્યાનસ્થ મુનિને વંદન કરીને દવદંતી સહિત એ બન્ને જણ પોતાના નગરમાં આવ્યા. દવદંતીએ સાસુ-સસરાને ચરણે મસ્તક નમાવ્યું.

કેટલાક સમય પછી નિવશરાજાએ નલને રાજ્ય સોંપીને, યુચિત ધર્મશિક્ષા આપીને, દીક્ષા લીધી. એ પછી નલરાજાએ ત્રિલંકા પૃથ્વી ઉપર દિગ્વિજય કર્યો, અને સર્વ રાજાઓ એની સેવા કરવા લાગ્યા.

નલરાજાનો નાનો ભાઈ કૂવર આ રૂપ્યાતિ જોઈને ચિત્તમાં અવડાતો હતો અને રૂપ્યા કરતો હતો. નલ અને દવદંતી સુખ ભોગવતાં હતાં. રૂપ્ય અને પાર્વતી, ચાતક અને મેઘ, મધુકર અને માલતી, પાણી અને માછલી, કમલિની અને સૂર્ય જેવો સ્નેહ એમની વચ્ચે હતો. પણ સંચિત પુણ્ય હોય ત્યાં સુધી જ સુખ ભોગવાય છે. કવિ કહે છે કે આ સંવંધમાં આગલનો વૃત્તાન્ત સાંભળો.

નલને રાજ્યભ્રષ્ટ કરવા રૂચ્છતા કૂવરે એક અવધૂત પાસેથી પોતાની રૂચ્છાપૂર્તિ થાય એવો મંત્ર મેળવ્યો. પછી તેણે નલને દૂત રમવા આમંત્રણ આપ્યું અને નલે એ સ્વીકાર્યું. વૃદ્ધ મંત્રીઓની અને દવદંતીની વિનંતીઓ સાંભળ્યા વિના રાજા દૂત રમ્યો અને સર્વસ્વ હારી ગયો. કૂવરે નલને કહ્યું કે ‘હવે આ મારી ભૂમિ છે, માટે તમે અન્યત્ર જાઓ.’ દવદંતી સહિત નલ વનમાં જવા નીકળ્યો અને નગરમાં સર્વત્ર શોક છવાઈ રહ્યો.

દવદંતી અને નલ વચ્ચે કુંડિનપુર જઈ આશ્રય લેવાનો વિચાર કરી તે તરફ રથ ચલાવ્યો, પણ માર્ગમાં મીલોએ એમનો રથ રૂંદ લીધો, એટલે તેઓ પગપાળાં ચાલ્યાં. વીસામો લેતાં લેતાં, અડવાળે પગે પાટા બાંધીને તેમણે અટવીમાં મહાદુઃસ્વપૂર્વક માર્ગ કાપવા માંડ્યો. પાણી પીવા માટે પાસે જલપાત્ર પણ નહોતાં. એમ કરતાં એક અશોકવૃક્ષની છાયામાં વચ્ચે રાતવાસો રહ્યાં. દવદંતી નિદ્રાધીન થઈ અને નલ જાગતો બેઠો. એણે વિચાર કર્યો કે ‘આ સ્થિતિમાં સસરાને ત્યાં જવામાં મારું માન નહિ રહે, આથી આ સ્ત્રીનો ત્યાગ કરીને પરદેશ ચાલ્યો જાઉં.’ દવદંતી જે વચ્ચે પાથરીને સૂઈ ગઈ હતી એના ઉપર પોતાના રૂધિરથી નલે અક્ષર લખ્યા કે

‘તું પિયર જજે, હું પરદેશ જાઉં છું.’ અંતરમાં દ્વિધા અનુભવતો, પાછું વાઙ્ગીને જોતો જોતો એ ચાલ્યો ગયો.

એ સમયે દવદંતીને સ્વપ્ન આવ્યું કે જાણે પોતે એક આંવા ઉપર કેરી લેવા માટે ચઢી છે, પણ એટલામાં હાથીએ આવીને એ જાડ ઉગ્વાડી નાણ્યું અને પોતે ભૂમિ ઉપર પડી ગઈ. એ જ સમયે એની ડાંઘ ડાંઘી ગઈ અને પાસે નલ્લે નહિ જોતાં તે વિલાપ કરવા લાગી. એમ કેટલો યે સમય વીતી ગયા પછી, હૃદયમાં દુઃખ ધરતાં ધરતાં એણે વિહામણી અટવીમાં થઈને પિયરનો માર્ગ લીધો. માર્ગમાં એને એક સાર્થ મળ્યો. એનો સાર્થવાહ વસંત નામે એક વેપારી હતો. થોડે આગળ જતાં સાર્થને લૂંટવા માટે ચોર આવ્યા, પણ દવદંતીએ ભગવાનનું ધ્યાન ધરીને હોંકારો કરતાં એ વધા નાસી ગયા. વાતચીતમાં માલુમ પડ્યું કે વસંત સાર્થવાહ અનેક રીતે નલ્લા ઉપકાર નીચે આવેલો હતો. એણે દવદંતીની અનેક પ્રકારે શુશ્રૂષા કરી. પણ ત્રણચાર દિવસ પછી સાર્થ પોતાને માર્ગે ગયો અને દવદંતી વનમાં એકલી રહી.

આગળ ચાલતાં જંગલમાં એક વિકરાળ રાક્ષસ દવદંતીનું મક્ષણ કરવા આવ્યો, પણ દવદંતીએ એને પોતાનો પરિચય આપ્યો અને દૃઢતા-પૂર્વક એને ‘માઈ’ કહીને બોલાવ્યો. રાક્ષસે દવદંતીને અભયવચન આપ્યું, અને અવધિજ્ઞાનથી* જોઈને કહ્યું કે ‘બાર વર્ષે તને પિયરમાં પતિનો મેળાપ થશે.’

પછી દવદંતી એક પર્વતની ગુફામાં શાન્તિનાથની વેલુની મૂર્તિ બનાવીને એની પૂજા કરતી રહેવા લાગી. ત્યાં વિમલમતિ તાપસ સહિત પાંચસો તાપસોને તથા પોતાના પ્રવાસમાંથી ત્યાં પાછા આવેલા વસંત સાર્થવાહને એણે પ્રતિવોધ પમાડ્યો. પ્રતિવોધ પામેલા તાપસોએ ત્યાં તાપસપુરી નામે નગર વસાવ્યું.

* અમુક અવધિ—મર્યાદામાં જે દ્વારા પદાર્થોનું જ્ઞાન થાય એવો અતીન્દ્રિય જ્ઞાનવિશેષ.

ए गुफामां दवदंती सात वर्ष सुधी रही. कोई प्रवासीए पोताने नलनी भाळ क्यांक मळी होवानुं कहुं, तेथी फरी पाळी ए नलनी शोधमां बहार नीकळी. केटलोक समय अरण्यमां रझळ्या पळी एक सार्थनो तेने भेटो थयो. एनो सार्थवाह धनदेव नामे हतो. एनी साथे ते अचलपुर पहोंची. दवदंतीने त्यां मूकीने सार्थवाह आगळना प्रवासे गयो.

अचलपुरमां ऋतुपर्ण राजा राज्य करतो हतो. एनी चंद्रयशा पटराणी होती. एनी दासीओ वावमां पाणी भरवा आवी होती. त्यां पाणी पीवा आवेली, कादवे खरडेली कमलिनी जेवी, दुःखी पण दिव्यरूपी दवदंतीने एमणे जोई, अने चंद्रयशा पासे जई एने विपे वात करी. चंद्रयशाए दासीओ द्वारा दवदंतीने बोलावी. चंद्रयशा अने दवदंतीनी माता बन्ने सगी बहेनो होती; पण घणां वर्ष वीती गयां होवाथी दवदंतीने कोई ओळखी शक्युं नहि. दवदंतीए साची वात नहि कहेतां वणिकपुत्री तरीके पोतानी ओळखाण आपी, अने त्यां रहेवा लागी. चंद्रयशानी पुत्री चंद्रवतीनी साथे दवदंतीने घणो स्नेह थयो.

चंद्रयशा पटराणी नगरनी बहार दानशालामां सुपात्रोने दान आपती होती. त्यां दवदंती पण वेसती, दान आपती अने जे कोई परदेशी आवे एने नलराजाना समाचार पूछती, अने वपैयो जेम मेघनी वाट जुए तेम, नलनी वाट जोती.

हवे, भीमकराजाए एम सांभळ्युं के नलना भाई कूवरे नलनुं राज्य लई लीधुं छे तथा नल अने दवदंती क्यांक चाल्यां गयां छे. भीमकनी पत्नी पण खूब चिन्ता करवा लागी. राजाए हरिमित्र पुरोहितने नल अने दवदंतीनी शोध करवा माटे मोकल्यो. फरतां फरतां हरिमित्र अचलपुरमां आब्यो, अने ऋतुपर्ण राजा अने चंद्रयशा राणीने मळ्यो.

ચંદ્રયશાએ આવવાનું પ્રયોજન પૂછતાં હરિમિત્રે વધી વાત કરી. એ સાંભળી ચંદ્રયશા રહવા લાગી. પળ હરિમિત્ર દાનશાલાએ ગયો ત્યારે દવદંતીને તેણે ઓઝ્ઝી અને પછી માસી-ભાણેજ મળ્યાં. આટલો સમય ગુપ્ત રીતે રહેવા માટે ચંદ્રયશાએ દવદંતીને ઠપકો આપ્યો.

થોડા દિવસ વીત્યા બાદ હરિમિત્રે દવદંતીને સાથે લઈ મીમરાજા પાસે જવાની રજા માગી. ચંદ્રયશાને પ્રણામ કરીને દવદંતી નીકળી તથા ઋતુર્ણ પળ વિદાય દેવા આવ્યો. કુંડિનપુર પહોંચતાં મીમરાજા અને પુષ્પદંતી પુત્રીનો સત્કાર કરવા સામે આવ્યાં. પોતાની માતાને જોઈને દવદંતીનું હૃદય ભરાઈ આવ્યું અને એ રોગ લાગી. ગંગા અને યમુનાની જેમ માતા અને પુત્રી મળ્યાં. માતાએ પુત્રીને આશ્વાસન આપ્યું અને ભવિતવ્યતાનું પ્રાવલ્ય સમજાવ્યું. મીમરાજાએ પ્રસન્ન થઈને હરિમિત્ર પુરોહિતને પાંચસો ગામ આપ્યાં. નગરમાં ઉત્સવ થયો. દેવગુરુની ભક્તિ કરવામાં આવી અને કુટુંબ સંતોષ પામ્યું. પિયરમાં રહેતી દવદંતી શુદ્ધ ભાવથી ભગવાનનું સ્મરણ કરતી હતી અને ભગવાનને કદી વીસરતી નહોતી.

પળ દવદંતીનો ત્યાગ કર્યા પછી નલ ઉપર શું શું વીત્યું એનો વૃત્તાન્ત કવિ કહે છે. ‘આ હું દવદંતીનો દ્રોહ કરું છું’ એમ મનમાં ઝૂરતો નલ સાહસ કરીને, હૃદય કટણ કરીને દવદંતીને મૂકીને નીકળ્યો. એવામાં તેણે વનમાં દાવાનલ જોયો, અને ‘હે નલ ! રક્ષણ કર !’ એવો અવાજ સાંભળ્યો. એ સાંભળીને નલ ત્યાં આવ્યો તો એક મોટા નાગને તેણે દાવાનલમાં દાઝતો જોયો. ઉપકારબુદ્ધિથી નલે એને ઉપાડીને બહાર કાઢ્યો ત્યાં નાગે એના હાથ ઉપર દંશ કર્યો. ‘હું ઉપકાર કરવા આવ્યો, અને આ તે શું કર્યું ?’ એમ નલ બોલે છે એટલામાં તો એનું શરીર કૂબડું અને અત્યંત કુરૂપ થઈ ગયું. નલ વિચારે છે : ‘આ તે કેવી દૈવગતિ ?

નારીનો વિયોગ થયો અને કૂચડાપણાનો કુયોગ થયો ! ઉપકારનું આ ફલ ? હવે ક્યાં જાઉં ?' . એટલામાં ત્યાં તેજપુંજ દેવતાનું રૂપ પ્રગટ થયું અને તેણે કહ્યું, 'હું પાછલા ભવનો તારો પિતા નિષધ છું. *વ્રજલોકમાં હું દેવ છું. તેં ઘણા રાજાઓ ઉપર વિજય કર્યો છે અને તેમના દેશ લઈ લીધા છે. આશ્રી કોઈ તને પીડા કરે નહિ એ સારું હિતવુદ્ધિથી તને મેં કૂચડો બનાવી દીધો છે.' એમ સમજાવીને તેણે પુત્રને એક શ્રીફલ અને રત્નકરંડક આપ્યાં, અને કહ્યું કે ' જ્યારે તારું મૂલ્ય રૂપ ધારણ કરવાની જરૂર પડે ત્યારે આ શ્રીફલ વધેરજે, અને તેમાંથી એક દેવદૂપ્ય નીકળશે તે પહેરજે. રત્ન-કરંડકમાંથી રત્નજડિત હાર અને વીજાં આભરણ નીકળશે તે પહેરજે.' વઢી નિષધદેવે પુત્રને આશ્વાસન આપ્યું કે ' તારી પત્ની પોતાના પિતાને ત્યાં છે, માટે એની ચિન્તા કરીશ નહિ. તમારો વત્તેનો નિશ્ચિત મેઝાપ થશે.' પછી નલના કહેવાથી દેવે એને સુંસમારપુર પાસેના નંદનવનમાં મૂકી દીધો. ત્યાં પ્રાસાદમાં નેમિનાથની મૂર્તિની પૂજા કરીને નલ નગરમાં નીકળ્યો. એ વચ્ચે એક હાથી મત્ત થઈને નાસતો હતો એને નલે પોતાની કલાથી વશ કરી દીધો. ગોલમાં બેઠેલા દધિપર્ણ રાજાએ એનું આ પરાક્રમ જોયું અને સોનાનું સાંકળું પ્રીતિદાન તરીકે આપી પોતાની પાસે બેસાડ્યો. પછી સૂર્યના તાપથી રસોઈ કરવાની પોતાની કલા પણ નલે દધિપર્ણને બતાવી. દધિપર્ણને થયું કે ' આ કલા તો નલ સિવાય વીજું કોઈ જાણતું નથી.' પણ આ કૂચડો નલ હોઈ શકે એમ તે કલ્પી શક્યો નહિ. દધિપર્ણે નલને મોટું પ્રીતિદાન આપ્યું અને નલ પણ આ ગુપ્ત રૂપમાં

* પૂર્વજ નાગ થાય એ ગુજરાતી લોકસમાજની માન્યતા ઘણી જૂની છે. આચાર્ય હેમચન્દ્રના શિષ્ય રામચન્દ્રના (વિક્રમનો વારમો સૈકો) સંસ્કૃત ' નલવિલાસ નાટક 'માં પણ આ પ્રકારનું નિરૂપણ છે. (જુઓ ' નલવિલાસ નાટક ' વિષે પ્રો. રામનારાયણ વિ. પાઠકનો લેખ, એમનો લેખસંગ્રહ ' આલોચના ', પૃ. ૨૨૩) લોક-પ્રચલિત માન્યતાનો જૈન લેખકોએ એક સાહિત્યિક પ્રયોજન (Motif) લેખે અહીં ઉપયોગ કર્યો જણાય છે.

ત્યાં રહીને દધિપર્ણની સેવા કરવા લાગ્યો. એની વિદ્યા વિષે દધિપર્ણે પ્રશ્ન કરતાં એણે ઉત્તર આપ્યો કે ‘ હું હુંડિક નામનો નલનો રસોડ્યો છું, અને એની પાસેથી આ વિદ્યા શીખ્યો છું. નલ-દવદંતી વનમાં ગયાં, પછી નલ તો સ્વર્ગવાસી થયો અને હું અહીં આવી પહોંચ્યો છું. ’

પછી એક વાર દધિપર્ણ રાજાએ પોતાનો એક દૂત રાજકાજને અંગે મીમરાજાના દરવારમાં મોકલ્યો. તેણે આ વધા સમાચાર ત્યાં કહ્યા. આમાં નલનો સંબંધ આવતો જોઈ એનું રહસ્ય જાણવાને દવદંતી ઉત્સુક થઈ અને તેણે નલની શોધ કરાવવા માટે પિતાને વિનંતી કરી. મીમરાજાએ કુશલ બ્રાહ્મણને મુંસમારપુર મોકલ્યો. બ્રાહ્મણ દધિપર્ણની સભામાં આવ્યો, અને ત્યાંથી કૂવડાના નિવાસસ્થાને ગયો. એને જોઈને જ બ્રાહ્મણે વિચાર્યું, ‘ દવદંતી નિષ્કારણ મોઢું ધરે છે. ક્યાં રાણી ને દાસી ? ક્યાં રાજા ને રંક ? ક્યાં કાચર ને ધીર ? ક્યાં સોનું ને માટી ? ક્યાં દિવાળી ને હોળી ? ક્યાં કીડિયાં ને મોતી ? ક્યાં નલરાજા અને ક્યાં આ કૂવડો ? ’

પછી કૂવડો રાજસભામાં આવ્યો એની સાથે બ્રાહ્મણ પણ આવ્યો. ત્યાં વધુ રહસ્ય જાણવા માટે, રાજાની અનુજ્ઞા લઈ બ્રાહ્મણે સંગીત શરૂ કર્યું. એ સાંભળી કૂવડો પ્રસન્ન થયેલો જણાયો, એટલે બ્રાહ્મણે એક દૂહો કહ્યો —

નિસત્ત્વ નિર્દય નિસ્ત્રય, ધૂર્તમાંહિ રેહ;

અવલા નારી તેહનહ નલહ દીધુ છેહ.

આ દૂહો સાંભળીને કૂવડાને દવદંતી સાંભરી આવી અને તે રડવા લાગ્યો. બ્રાહ્મણે તેને પૂછ્યું કે ‘ હે માઈ ! તું આટલું વધું શા માટે રડે છે ? તને શેનું દુઃખ ઝપ્ડ્યું ? ’ કૂવડાએ ઉત્તર આપ્યો, ‘ તમારા મધુર ગાનમાં હું લીન થઈ ગયો હતો, એટલે આંખમાં આંસુ આવ્યાં. પણ તમે જે સરસ દૂહો સંભળાવ્યો એનો અર્થ કહો. ’ બ્રાહ્મણે પોતાના આગમનનું પ્રયોજન

कह्युं, त्यारे कूबडो बोल्यो के 'तमे सांभळ्युं छे ते प्रमाणे, हुं नल राजानो रसोइयो छुं ए खरी वात छे, पण नल तो सुरलोकमां पहुँच्यो छे.' पछी ब्राह्मणने कूबडो पोताने घेर लई गयो, सूर्य-रसवती जमाडी अने प्रीतिदान आप्युं. पछी ते ब्राह्मण भीमराजाना नगरमां आव्यो अने बधा समाचार कइया. ए सांभळीने दवदंतीनुं वाम अंग फरक्युं. मनमां हर्ष थयो अने 'ए ज मारो बल्लभ नल हशे' एवो चित्तमां प्रकर्ष थयो. तेणे पिताने कह्युं के 'नल बिना बीजुं कोई सूर्यपाक रसवती जाणतुं नथी, माटे कुब्जकने अहीं तेडावो. ए नल हशे तो जरूर हुं ओळखी शकीश.' आवी कुब्जकना रूपमां नल होय तो जरूर दधिपर्ण राजानी साथे ते आवे एटला माटे भीमके दवदंतीनो स्वयंवर कर्यो होवानुं दधिपर्णने कहेवराव्युं. स्वयंवरनुं मुहूर्त चैत्र सुद पांचमे हतुं, अने दूत मात्र एक ज दिवस पहेलां, चोथना दिवसे आव्यो हतो. दधिपर्ण विचार करवा लाग्यो के 'छ-सात पहोरमां कुंडिनपुर शी रीते जवाय?' कुब्जके राजाने धीरज आपी के पोते तेने समयसर कुंडिनपुर लई जई शकशे, परन्तु एना मनमां तो विमासण ए हती के दवदंती जेवी सतीनो स्वयंवर बीजी वार शी रीते थई शके?

पछी कुब्जके रथ तैयार कर्यो अने छत्रधर, वे चमरधर, स्थगीधर, राजा अने कुब्जक एम छ जण एमां वेठा. पोताना पिता निषधदेवे आपेलुं श्रीफल अने रत्नकरंडक साथे लईने कुब्जके रथ हांक्यो. पवन-वेगे रथ चाल्यो. एवामां राजानी पछेडी ऊडी अने तेणे रथ अटकाववा कह्युं, पण एने कहेवामां आव्युं के रथ एटली वारमां तो पचीस योजन चाल्यो गयो हतो. एवामां मार्गमां बहेडानुं वृक्ष आव्युं. राजाए कूबडाने कह्युं, 'आ वृक्ष उपर केटलां बहेडां छे ए मारी विद्याना प्रतापथी वगर गण्ये हुं कही शकुं छुं.' त्यारे कूबडाए उत्तर आप्यो के 'एक ज मूठीनो प्रहार करीने ए बधाने एक साथे नीचे पाडुं तो मारी विद्याने

તમારા કરતાં અધિક ગણજો. ' પછી કુઞ્જકે મૂઠીનો પ્રહાર કર્યો, એટલે વઘાં, ફઠ એક સાથે નીચે પડ્યાં અને રાજાએ એની સાચી સંખ્યા અરાડ હજાર કહી. કુઞ્જકે રાજાને અશ્વવિદ્યા અને ગજવિદ્યા આપી અને એની પાસેથી ગણિતવિદ્યા લીધી.

કુઞ્જકની કુશલતાના પ્રતાપે સૂર્યોદય થતાં તો કુંડિનપુરમાં રથ આવી પહોંચ્યો. ભીમરાજા સ્વાગત કરવા સામે આવ્યો, અને દવદંતીના હર્ષનો પાર ન રહ્યો. ભીમે દધિપર્ણે પૂછ્યું કે 'છ પહોરમાં તમે કેવી રીતે આવી શક્યા?' દધિપર્ણે કહ્યું કે 'કુઞ્જકની વિદ્યાથી'. પછી ભીમની વિનંતીથી કુઞ્જકે સૂર્યપાક રસોઈ બનાવી અને સર્વે એ જમ્યા. એ જમ્યા પછી તો દમયંતીના મનમાં કુઞ્જક નલ હોવા વિષે સંદેહ ન રહ્યો. ભીમરાજાએ કુઞ્જકને અનેક પ્રશ્નો કર્યા, પણ એનો સ્પષ્ટ ઉત્તર મળ્યો નહિ. પણ કુઞ્જકના અંગુલિસ્પર્શથી દવદંતીનાં ગાત્ર રોમાંચિત થયાં; અને આશ્ચર્ય પામતાં પરિજનોને તેણે કહ્યું કે 'કાઝો, કૂચડો અને અતિ રંગ હોવા છતાં આ નિષ્કલંક નલ છે.' પછી નલે શ્રીફલમાંથી દેવદૂધ અને રત્નકરંડકમાંથી અલંકાર કાઢીને પહેર્યાં, એટલે પૂર્વે હતું એવું, કન્દર્પ સરહું એનું રૂપ થયું. દવદંતીએ નલને જોઈને ઝૂલટ ધરીને આલિંગન દીધું, અને વન્નેએ પોતપોતાની વીતક-વાત કહી. ભીમરાજા નલની સેવા કરવા લાગ્યો, અને દધિપર્ણે પણ પોતે જે કંઈ અપરાધ કર્યો હોય એની ક્ષમા માગી, પણ નલે તો પોતાને આશ્રય આપવા વદલ ઝૂલટો એનો સામો આભાર માન્યો. ધનદેવ સાર્થવાહ ત્યાં આવી પહોંચ્યો; એનું બહુમાન કરવામાં આવ્યું. દવદંતીની માસી ચંદ્રયશા, એનો પતિ ઋતુર્ણ રાજા અને એમની પુત્રી ચંદ્રવતીને આદરપૂર્વક ત્યાં તેડાવ્યાં. જે વિમલમલિ તાપસને દવદંતીએ વનવાસમાં બોધ કર્યો હતો તે મરણ પામીને સૌધર્મે દેવલોકમાં દેવ થયો હતો તે સૌના આશ્ચર્ય વચ્ચે ત્યાં આવ્યો, અને

પોતાની દેવરિદ્ધિને દવદંતીનો કૃપાપ્રસાદ ગણાવી તેણે સુવર્ણની વૃદ્ધિ કરી. ભીમરાજાએ નલનો રાજ્યાભિષેક કર્યો.

ઘણા માસ ત્યાં રહ્યા પછી સસરાની રજા લઈને નલરાજા કોસલાનગર જવા નીકળ્યો, અને દવદંતીએ પણ પોતાની માતાની વિદાય લીધી. કૂચ કરતાં તેઓ કોસલાનગર આવી પહોંચ્યાં અને ઉપવનમાં પડાવ નાખ્યો. કૂવરના મનમાં મોટો ભય પેટો. નલે નગરમાં પ્રવેશ કર્યો, અને નગરમાં સર્વત્ર આનંદ-ઉત્સવ થઈ રહ્યો. કૂવરને આશ્ચર્ય એ થયું કે ‘આવી નિષ્કિંચન અવસ્થામાં નીકળ્યાં હતાં અને સૈન્ય લઈને ક્યાંથી આવ્યાં ?’

પછી નલે ફરી વાર કૂવરને દ્યૂત રમવાનું કહેણ મોકલ્યું, અને દ્યૂત રમતાં એની બધી સમૃદ્ધિ જીતી લીધી. પણ એને નગરમાંથી હાંકી નહિ મૂકતાં દવદંતીની સલાહથી એને રાજ્યમાં પદવી આપી. પછી શુભ મુહૂર્તે નલનો અભિષેક થયો એમ જણાવી કર્તા પુણ્યનો મહિમા વર્ણવે છે.

એમ કરતાં ઘણો સમય વીતી ગયા પછી નલનો પિતા જે દેવ થયો હતો તેણે એક વાર નલને ઉપદેશ કરી, સંસારની અનિત્યતા સમજાવી એને સવિશેષ ધર્માભિમુખ કર્યો. એવામાં કોસલાનગરના ઉદ્યાનમાં જિનસેનસૂરિ નામે આચાર્ય આવ્યા. એમને વંદન કરવા માટે નલ અને દવદંતી ગયાં. દવદંતીએ આચાર્યને પૂછ્યું કે ‘અમને આટલો વિયોગ શાથી પડ્યો ?’ ત્યારે આચાર્યે ઉત્તર આપ્યો, ‘મમ્મળ અને વીરમતીના ભવમાં તમે યતિને વાર ઘડી પીડા કરીને પાપકર્મ બાંધ્યું, માટે વાર વર્ષનો વિયોગ પડ્યો, પરન્તુ આહીરના ભવમાં તમે દૂધનું દાન કર્યું, એથી આટલી સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ છે.’ પછી સંસારથી વિરક્ત થયેલાં નલ અને દવદંતીએ, પુષ્કલ નામે પુત્રને રાજ્ય સોંપીને, ગુરુ પાસે દીક્ષા લીધી અને કઠિન ધર્માચરણ શરૂ કર્યું.

સાધુઅવસ્થામાં પળ એક વાર દવદંતીને જોઈને નલનું ચિત્ત ચંચલ થયું હતું અને એની શિક્ષારૂપે ગુરુએ એને ગચ્છ વહાર કર્યો હતો. પળ અપરાધનો પશ્ચાત્તાપ કરતાં ગુરુએ પાછો એને સ્વીકાર્યો હતો. કેટલાક સમય પછી અનશન કરીને નલ મરણ પામ્યો અને પહેલા દેવલોકમાં ઇન્દ્રનો ધનદ નામે મંડારી થયો. દવદંતી પેઢાલપુરમાં હરિચંદ્ર રાજાની કનકવતી નામે પુત્રી થઈ. સ્વયંવરમંડપમાં એને વસુદેવ સાથે પરણાવવામાં આવી. પૂર્વભવના સ્નેહના વંધનથી ધનદદેવ ત્યાં આવ્યો અને સુવર્ણની વૃષ્ટિ કરી. પછી દ્વારકામાં વસતી કનકવતી વસુદેવની સાથે સુખ ભોગવતી હતી. અંતે શુભ ભાવનાએ આરૂઢ થઈ, કેવલજ્ઞાન પામી, તે મુક્તિમાં ગઈ. ધર્મની આરાધના કરતો ધનદદેવ પળ અપાર સુખ પામશે.

અંતમાં કવિ વિસ્તારપૂર્વક પુણ્યનો મહિમા વર્ણવે છે, નલરાજાએ પૂર્વપુણ્યના પ્રતાપે અનેક સુખ ભોગવ્યાં એમ કહે છે, નલનો વૃત્તાન્ત જે સાંમઝઝે એનાં સઘઝાં પાપ ટઝઝે એવી ફલશ્રુતિ ઉચ્ચારે છે, તથા પોતાની ગુરુપરંપરા इत्यादि વર્ણવી કૃતિની સમાપ્તિ કરે છે.

કૃતિ તથા સંપાદન વિષે થોડુંક

લગભગ સાડાવારસો કડીના આ કાવ્યનો છંદોબંધ દૂહા, ચોપાઈ આદિ માત્રામેઝ છંદોમાં તથા લોકપ્રિય દેશીઓમાં વંધાયેલો છે. ઘણીખરી દેશીઓને મથાળે જે લોકપ્રિય પૂર્વકાલીન ઢાઢને અનુસરીને તે દેશી રચાઈ છે એનો કવિએ નિર્દેશ કર્યો છે. છેક છેલી કડીમાં ‘શ્રીનલ-રાજાનુ રાસ એ, બારસઈ ત્રિસઠિ રસાલ’ એવો નિર્દેશ છે. એમાંની ‘બારસો ત્રેસઠ’ સંખ્યા વડે કૃતિની કડીઓની સંખ્યા નિર્દિષ્ટ હશે એમ માનવું? જો એમ હોય તો, આપણને મઢી છે એ પ્રતમાં એ કરતાં થોડીક ઓછી કડીઓ છે એનો ખુલાસો શી રીતે થાય? આપણે આગઢ જોયું

તેમ, મૂઝ કૃતિ રચાયા પછી ૨૯ વર્ષે કર્તાએ તેની આ નકલ કરેલી છે. અને પહેલી વારનો સ્વરૂપો કે સાફ નકલ તૈયાર થયા પછી આટલાં વર્ષોમાં તેણે પોતે પણ આ કૃતિમાં કંઈક ફેરફાર કર્યો હોય એમ વને. એ કારણે કડીની સંખ્યામાં થોડોક ફેરફાર થયો હશે એમ અનુમાન થાય છે.

કાવ્ય તરીકે આ ‘નલ-દવદંતી રાસ’ મધ્યમ કોટિનો છે, પણ કેટલાંક વર્ણનોમાં અને સર્વસામાન્ય સુમાપિતોમાં કર્તા ઠીક શક્તિ બતાવે છે. ઉદાહરણ તરીકે, કોસલા નગરીનું વર્ણન (કડી ૮૮-૧૦૩), વિનયનો મહિમા (કડી ૧૩૮-૧૪૪), સ્વયંવરમંડપમાં આવેલા રાજાઓનું વર્ણન (કડી ૧૭૬-૧૮૧), દવદંતીનું રૂપવર્ણન (કડી ૧૮૨-૨૦૦), નલ-દવદંતી વનમાં જતાં કોસલાનગરીમાં છવાયેલો શોક (કડી ૩૮૬-૨૨), નલના વિયોગે દવદંતીનો વિલાપ (કડી ૪૪૦-૫૦), નાગને દાવાનલ્માથી બચાવતી વચ્ચે પરીપ્રકારી નલનું ચિન્તન (કડી ૭૫૦-૫૫૫), ઋતુવર્ણન અને દવદંતીની ચિરહવ્યથા (કડી ૮૨૪-૬૦), કુશલ બ્રાહ્મણ કુબ્જક અને નલની મનમાં તુલના કરે છે એ સમયના ઘના ચિંતારો (કડી ૮૭૬-૯૧), ‘પાગ’ એ શીર્ષક નીચેનું વસંતવર્ણન (કડી ૧૦૦૧-૭), પુણ્યના પ્રભાવનું વર્ણન (કડી ૧૦૬૭-૭૫), જેના ઉપર ‘માર્ગિક્યસુન્દરસૂરિરચિત સુપ્રસિદ્ધ વર્ણકપ્રધાન ગદ્યકૃતિ ‘પૃથ્વીચન્દ્રચરિત્ર’ અથવા ‘વાગ્મિલાસ’ (સં. ૧૪૭૮)ના આરંભમાંના એ પ્રકારના સંકેતની સ્પષ્ટ અસર છે;+ નજીવી વસ્તુને કારણે અમૂલ્ય

* એમાં સંખ્યાવંશ જૂનાં આભૂષણોનો નિર્દેશ આવે છે તે સાંસ્કૃતિક અભ્યાસની દૃષ્ટિએ મહત્ત્વનો છે. એમાંનાં કેટલાંકનાં નામ અત્યારે અલ્પજ્ઞાત કે અજ્ઞાત છે.

+ સરસાવો ‘પૃથ્વીચન્દ્રચરિત્ર’ના આરંભમાંનો એ સંકેત—

પુણ્ય લગ્ન પૃથ્વીપીઠ પ્રસિદ્ધિ, પુણ્ય લગ્ન મનવાંછિતસિદ્ધિ; પુણ્ય લગ્ન નિર્મલ બુદ્ધિ, પુણ્ય લગ્ન ધરિ ઋદ્ધિવૃદ્ધિ; પુણ્ય લગ્ન શરીર નીરોગ, પુણ્ય લગ્ન અમંગુર

વસ્તુનો નાશ ન થવા દેવો એમ સમજાવતાં સુભાષિતો (કડી ૧૧૫૯-૬૭), ઇત્યાદિ સૂચવી શકાય. લોકપ્રિય દેશી ઢાલોને સૈકાઓ જૂની, લોકમુખે ચઢેલી સાહિત્યિક પરંપરાનો લાભ મળે છે અને એથી માપામાં અનાયાસે પ્રવાહિતાનો ગુણ આવે છે એનાં ઉદાહરણરૂપે ' તેજઃ વચ્ચનિ તૂઠઝ તે રાક્ષસ ' (કડી ૫૦૮-૨૫), ' ચંદ્રયશા તે પટરાણી, નગર ગાહિરિ દિઃ દાન દે ' (કડી ૬૬૯-૮૨) ઇત્યાદિ દેશીઓ છે.

મૂલની હસ્તપ્રત ગ્રન્થકારના હસ્તાક્ષરોમાં જ હોઈ સંપાદનપદ્ધતિ વિષે જ્ઞાણી વિગત આપવાની આવશ્યકતા નથી. મૂલ હસ્તપ્રતનાં પૃષ્ઠોનો નિર્દેશ મુદ્રણમાં યથાસ્થાને કર્યો છે. ક્વચિત્ લેખકની ચૂકથી એકાદ અક્ષર પડી ગયો જણાય છે ત્યાં એ અક્ષર [] આ પ્રમાણે મોટા કૌંસમાં મૂક્યો છે તથા કોઈ વાર મૂલ પ્રતિમાં કડીનો અંક લખવામાં ચોક્કસી ભૂલ થઈ છે ત્યાં તેટલા પૂરતો સાચો અંક લખ્યો છે. આ સિવાય વીજો કોઈ પળ ફેરફાર કર્યો નથી. મૂલમાં આપેલાં છંદ અથવા ઢાલનાં નામ અહીં જરાક નાનાં વીંઠામાં મૂક્યાં છે. મૂલ પ્રતિમાં છેલ્લી કડીનો અંક ' ૫૦ ' (એટલે કે ૧૨૫૦) છે, તેને સ્થાને સંપાદનમાં ' ૧૨૫૪ ' જણાશે; આ ચાર અંકનો વધારો મૂલ પ્રતિમાંના કેટલાક ઓછા અંક સુધારવાને કારણે થયેલો છે.

ભોગ, પુણ્ય લગઈ કુટુંબપરિવાર તળા સંયોગ; પુણ્ય લગઈ પલાણીયઈ તુરંગ, પુણ્ય લગઈ નવનવા રંગ; પુણ્ય લગઈ ઘરિ ગંજઘટા, ચાલતાં ઢીજઈ ચંદનછટ્ટા; પુણ્ય લગઈ નિરુપમ રૂપ, અલક્ષ્ય સ્વરૂપ; પુણ્ય લગઈ વસિવા પ્રધાન આવાસ, તુરંગમ તળી લાસ, પૂજઈ મન ચીંતવી આસ; પુણ્ય લગઈ આનંદદાયિની મૂર્તિ, અદ્ભુત સ્ફુર્તિ; પુણ્ય લગઈ ભલા આહાર, અદ્ભુત શૃંગાર; પુણ્ય લગઈ સર્વત્ર વહુમાન, ઘણું કિસ્મું કહીયઈ પામીયઈ કેવલજ્ઞાન.

પરિશિષ્ટ

પરિશિષ્ટમાં મૂકેલું અજ્ઞાત કવિકૃત ‘નલ-દવદંતી ચરિત્ર’ ગુજરાતીમાં નલકથાને લગતી ઉપલબ્ધ જૈન કૃતિઓમાં સૌથી જૂનું છે. ૬૩ કડીની આ સંક્ષિપ્ત કૃતિ પં. અમૃતલાલ મોહનલાલ મોજકના સંગ્રહમાંના એક હસ્તલિખિત ગુટકામાંથી મળી છે. એ ગુટકાનાં પૃ. ૧૦૫ થી ૧૦૭ સુધીમાં આ કાવ્ય લખેલું છે. કાવ્યને અંતે નકલ કર્યાનું વર્ષ આપ્યું નથી, પણ આ ગુટકામાંનાં વીજાં સંખ્યાબંધ કાવ્યોને અંતે લેખનસંવત આપેલા છે. લેખનસંવતના નિર્દેશવાળાં એ સર્વ કાવ્યોની નકલ સં. ૧૫૪૮ થી સં. ૧૫૬૦ સુધીમાં થયેલી છે, એટલે આ ‘નલ-દવદંતી ચરિત્ર’ની નકલ પણ એ જ અરસામાં થઈ હશે.

કૃતિને અંતે કર્તાનું નામ નથી તેમ જ રચનાસંવત પણ નથી. પાટળમાં સાગરના ઉપાશ્રયના ગ્રન્થભંડારમાં આ કાવ્યની ૩ પત્રની એક હસ્તલિખિત પ્રતિ છે. તેને અંતે લખ્યાવર્ષ સં. ૧૫૩૯ આપેલું છે,* એટલે આ કાવ્ય નિશ્ચિતપણે સં. ૧૫૩૯ પહેલાં રચાયેલું છે. એના રચના-કાળની પૂર્વમર્યાદા નક્કી કરવાનું કોઈ સાધન નથી, પણ માપના સ્વરૂપ ઉપરથી એની રચના વિક્રમના સોઝમા શતકના પ્રારંભમાં ગણવાનું યોગ્ય છે. મધ્યભારતમાં ટીકમગઢ ખાતેથી ઈ. સ. ૧૯૪૬માં પ્રસિદ્ધ થયેલા હિન્દી ‘પ્રેમી અભિનન્દન ગ્રન્થ’માં આ કૃતિ મેં પહેલી વાર સંપાદિત કરી હતી. મહીરાજના ‘નલ-દવદંતી રાસ’ સાથે એનું પ્રકાશન અભ્યાસની દૃષ્ટિએ ઉચિત લાગવાથી એને અહીં પરિશિષ્ટમાં સ્થાન આપ્યું છે.

* જુઓ એ પ્રતની પુષ્પિકા—‘ઈતિ શ્રીનલ્લદમયંતીરાસઃ સમાપ્તઃ ॥ સંવત્ ૧૫૩૯ વર્ષે લિખિતં ॥ પં. સમયરત્નગણિશિષ્ય હેમસમયગણિલિષ્ઠં ॥’ આ પુષ્પિકાની નકલ મારી પાસેની એક જૂની નોંધમાંથી આપી છે. આ સંપાદન કરતી વખતે સં. ૧૫૩૯વાળી પ્રતિ મળી નથી, એટલે એનો ઉપયોગ કરી શકાયો નથી.

આભાર

મહીરાજકૃત ' નલ-દવદંતી રાસ ' ની વિરલ હસ્તપ્રત ઉપયોગ માટે ધીરવા માટે પં. અમૃતલાલ મોહનલાલ ભોજકનો આ સ્થળે હું ઉપકાર માનું છું. વળી આ પુસ્તકનો શબ્દકોશ તૈયાર કરવામાં ગુજરાતી વિભાગના સંશોધન-મદદનીશ શ્રી. સોમાભાઈ પારેખ, એમ. એ., એમ. એડ્. એમણે મદદ કરી હતી તેમનો પણ આભાર માનું છું.

एण्ण॥ इज्जपरममुकुमदोपाधायस्त्रीअर्थीदिनवमंडनगणेंजियुत्तपोनमाअ
 आदिजिनवरप्रणमीकरी॥ सरसतिदिउमतिभाय॥ आपिनप्रऊमतिनिरुल्लसि
 रमेवदपाय॥ श्रुवस्सोवुवीसरस्सती॥ सोदइउसकहा॥ थो॥ कमलकमंडलनजीशजपमा
 लीदक्कणहा॥ थो॥ श्रुवदरमोनीहाउरि॥ नउरउणकार॥ सहवभासदापामिनीवाण
 आपमसार॥ श्रुमुदद्विगुरुदेवता॥ युगविनामसुअअमारा॥ तिवजलषीइगुरुथकीमे
 वीजइपयसार॥ भजदहसि॥ रिठइहाणउभतण॥ ज्ञानवत्तकहिवाडा॥ इमसदिवततेम
 हो॥ भवलेइवमिघया॥ पेवाछितपदारथपमोदामा॥ प्रइअइसटसडा॥ राना॥ मिइनव
 निअमपज्जाना॥ मिइजयजयकारा॥ इएहवागुनचिनिअधरी॥ मरमतिनुक्कधाना॥ जेते
 तणइसुपसाउलडा॥ नरपतिदिइबजमाना॥ पुसारतिवटजितगवती॥ इस्सवक्कसाधार
 इमरषठ्ठमानवी॥ मादरइताहक्कआधार॥ अउवाणीकिपाकरी॥ हल्लुताहक्कदाभ
 स्सवकनइस्सुषकार॥ धिगइउऊथअमा॥ एवायमुअक्षरानहनु॥ ठिऊवुवनिस्सइव
 पाकेलवणकीधमीमरिडाकीधपरिइजापण॥ माइअक्षरमाहिरुमशअक्षरसुबधा
 णा॥ तेअदजाएणुदाहिउ॥ जाणइपडिनमुजाणा॥ रइसरविइकाविहवाद्यणातेह

' नल-द्वयदंती रास ' नी कर्ताना हस्ताक्षरोमां ललायेली पोथीनुं प्रथम पृष्ठ

तिस्रपदिस्रविद्यामन्त्रेनुरिजेहमदनामिदनवनिधिरिति तस्मपादिउदयुजमिउनागा श्रीभोज
 गयचमुरीवमुजागा ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 अयाजलहमदनमस्मोमनराया ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 मनुगणियस्मृजागा श्रीमुक्तीपालइमिउरुणा ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 वळितरुगमिमास्मस्मिमुक्तनाअणमीपाया गायुक्तामिदनलविधिरामे ॥ धर्म ॥ इत्या ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 लकारात्ररइजाजवउमा ममम अकपकनवेधनि विधिरामे ॥ धर्म ॥ इत्या ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 अतिननुमारीवडुनिखुदि श्रीकनायुरामनणीरचवक्रपनीम्बुदुबि ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 त ॥ श्रीकषनहवडाएद ॥ मु श्रीवकनावनामोद ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 करी ॥ श्रीआदिनायमा मिधम ॥ नलराजानुरामयध ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 दातमकुइकराणपवित्र ॥ मिषधनुज श्रीनलराजा पोहउअठइयवित्र ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 इतिमविरमाल ॥ पंडितमस्तिजइमकरु ॥ तमलरुमिमु विज्ञान ॥ ५० ॥ इति श्रीनलदुवदतीरायम्
 इत्य ॥ अथ नृत्तगउरुउरुपरिवारादीजितेनवज्जम्फनीउसरा श्रीविनयमदुनगणीदुउव
 व्यहृज्यपरमगुमलोपाध्याय श्रीविनयमउमगणीदुविष्य ॥ पंडितमहिराजलप्रिते ॥ माध्वीविनयम्
 दिविगणशब्दगणीजण मरुदाइयोगे ॥ पवनार्थी ॥ तिलाद्राकजलाद्राक ॥ दकेरुद्राधिलवधनान
 परलुहगतारुते ॥ एववदतिउचिका ॥ १ श्रीम्बु ॥ अलंसवड ॥ कल्पारासम्बु ॥ श्री ॥ श्री ॥ श्री ॥

' नलदवदंती रास ' नी कर्ताना हस्ताक्षरोमां लखायेली पोथीनुं अंतिम पृष्ठ

महीराजकृत नल-द्वदंती रास

[१-A] एदं० ॥ पूज्य परमगुरुमहोपाध्यायश्रीश्रीश्रीविनयमंडनगर्णींद्रगुरुभ्यो नमः ॥श्री॥

आदिजिनवर प्रणमी करी, सरसति ! दिउ मति माय ! ।

आपि न मझ मति निरमली, सुरनर सेवइ पाय ॥ १ ॥

ब्रह्मापुत्री सरसती, सोहइ पुस्तक हाथि ।

कमल कमंडल भजीइ, जपमाली दक्षण हाथि ॥ २ ॥

सुंदर मोतीहार उरि, नेउरनु झणकार ।

एहवी सारदा सामिनी, वाणी आपे सार ॥ ३ ॥

गुरु दीवु गुरु देवता, गुरु विना सह अ असार ।

तत्त्व उलषीइ गुरु थकी, सेवीजइ पय सार ॥ ४ ॥

जेह सिरि छइ हाथ गुरु तणु, ज्ञानवंत कहिवाइ ।

हुइ सदैवत ते सही, सबलइ प्रसिद्ध थाइ ॥ ५ ॥

वंचित पदारथ पामीइ, नामिइ अपूट भंडार ।

नामिइ नवनिधि संपजइ, नामिइ जयजयकार ॥ ६ ॥

एहवा गुरु चित्तिइ धरी, सरसतिनूं करू ध्यान ।

जेह तणइ सुपसाउलइ, नरपति दिइ बहुमान ॥ ७ ॥

भारति तूंह जि भगवती, तूं सेवक साधार ।

हूं मूरष छइ मानवी, माहरइ ताहरु आधार ॥ ८ ॥

आपु वाणी कृपा करी, हूं छूं ताहरु दास ।

सेवकनइ तूं सुप करे, पूगइ तुझथी आस ॥ ९ ॥

बावन अक्षर तेहनु, त्रिहु भुवने छइ व्याप ।

केलवण कीधी सी परिइ, कीधा परिइ जाप ॥ १० ॥

माई अक्षरमाहि तूं रमइ, अक्षरनूं बंधाण ।

ते भेद जाणवु दोहिलु, जाणइ पंडित सुजाण ॥ ११ ॥

पुरविइ कवि हवा घणा, तेह[1-B]नी किम करूं तुडि ।
 अचिंत्य शक्तिना धणी, नवि आवूं तेणी जोडि ॥ १२ ॥
 ऊची साष देपी करी, वामणउ लेवा जाइ ।
 वाटइ जाता लोकनइ, हासारथ ते थाइ ॥ १३ ॥
 तिम मूरष मति माहरी, कवियश वांछउं माइ ! ।
 वाणी देजे सरस तूं, लागउं ताहरइ पाइ ॥ १४ ॥
 हर्ष धरी ऊलटपणइ, रचूं अनोपम रास ।
 श्रीनलदवदंती केरु, हुज्यो वचनविलास ॥ १५ ॥
 पुण्यश्लोक नलरायनु, कहूं तेह चरित्र ।
 सभा सहू को संभलु, अवतार हुइ पवित्र ॥ १६ ॥
 पूर्वापर संबंध भणउं, कर जोडी कहूं सरसति ।
 बालक ऊपरि दया धरी, देज्यो रूडी सुमति ॥ १७ ॥
 कवण नल ? ते किहां हऊउ ? , तेह कहूं अवदात ।
 सुणज्यो सहूए एकमना, श्रीनलनु दृष्टांत ॥ १८ ॥
 जंबूद्वीपमांहिइं भलूं, भरतक्षेत्र सुविशाल ।
 सागरपुर नामिइ नगर, मम्मण तिहा भूपाल ॥ १९ ॥
 वीरमती तस पटराणी, गुणवंती सुशील ।
 पंच विषयसुष भोगवइ, राज्य करइ अतिलील ॥ २० ॥

चुपई

एणइ अत्रसरि ते मम्मणराय, वीरमतीस्युं पारधि जाइ ।
 नगर बाहिरि आवइ जेतलइ, साहसु मिलीउ ऋषि तेतलइ ॥ २१ ॥
 क्षेद ऊपनु ते देपी करी, संतापिइ निज हाथिइं घरी ।
 भोलपणइ क्लेश कीधु घणउं, कहिउं न मानइ ते कहि तणउ ॥ २२ ॥
 पीडिउ यती भूपिइ घडली बार, वेदना कीधी तेणइ अपार ।
 वेहूनइ मनि कुतिग थाइ, उपशमि चडीउ श्रीऋषिराय ॥ २३ ॥

क्रोध न कीधु तेणइ रंती, धर्मतत्त्व उलपीउं यती ।
 सौम्य दृष्टि तेहनी देपी करी, चींतवइ राजा भाव धरी ॥ २४ ॥
 महानुभाव ए य[2-A]ती देपीइ, एह समु को नवि पेपीइ ।
 संतापवइ एहनइ न चडी रीस, आवी लागु पाए भूषीश ॥ २५ ॥
 कहीउं राइ सीस ज नामि, 'धरम तह्वारु केहवु सामि ?' ।
 पूछइ राजा मुनिवर कहइ, 'किहां जासिउ गिरूआ ?' इम भणइ ॥ २६ ॥
 ऋषि भाषइ 'अष्टापद भणी, यात्रा जाउं तीरथ तणी ।
 संव धकी अलगा थया राय, मारग चूकां आव्या एणइ ठाय ॥ २७ ॥
 तमे कीवउं मझनइ अंतराय, यतीपीडाइ दुप ज थाइ ।
 संतापइ सुप न हुइ सही, शास्त्र-पुराणिइ वात ज कही ॥ २८ ॥
 चालइ तु भक्ति कीजइ, अपूरव दान तेहनइ दीजीइ ।
 नहीतरि अलगा रहीइ तेहथी, जु सुप वंछीइ देहिथी ॥ २९ ॥
 यतीनिंदाइ कुशलय होइ, एह वात जाणइ सह कोइ ।
 एह धकी हुइ पुण्यनी हाणि, वचन अमृत तूं हईइ जाणि ॥ ३० ॥
 एक भंडार छइ अछी तणु, पार न पामइ कोइ तेह तणु ।
 रत्न अनोपम कूपिइ धरइ, कोडि मनुष्यना उदर भरइ ॥ ३१ ॥
 बीजु भंडार छइ पृथ्वी तणु, पार न पामइ कोइ तेह तणु ।
 वनसपती नइ सघली धात, करसण संपजइ अनोपम वात ॥ ३२ ॥
 त्रीजु भंडार छइ समुद्रह तणु, पार न पामइ कोइ तेह तणु ।
 सारी वस्तु लाभइ छइ जिहां, नाम धराविउं रत्नागर तिहां ॥ ३३ ॥
 चुथउ भंडार छइ डूंगर तणु, पार न०
 पामोजइ औपधीनु योग, वंछित लहीइ सघला भोग ॥ ३४ ॥
 पांचमु भंडार छइ दर्शनी तणु, पा०
 विद्या मंत्र यंत्र विज्ञान, [2-B] करइ निरंतर जगगुरुध्यान ॥ ३५ ॥

जु तूसइ तु कल्पवृक्ष एह, सुप आपइ बिहु भवनूं जेह ।
 सेवा कीजइ भावस्यूं मुदा, एह वचन करजे तूं सदा ॥ ३६ ॥
 कहिउ दयामूल जिनधर्म, दया तणु समझाविउ मर्म ।
 पाय लागीनइ पमावइ तेह, 'षमज्यो अपराध अह्वारा बेह' ॥ ३७ ॥
 बेहू जणा रलीयायत थया, घणा भवना पाप ज गया ।
 घरि तेडीनइ दिइ सन्मान, श्रद्धापूर्वक दीधूं दान ॥ ३८ ॥
 मुनिवर वलीउ अष्टापद भणी, रा' पालइ आज्ञा जिन तणी ।
 समकितमूल बार व्रत सार, आराधइ अहिनिशि सुविचार ॥ ३९ ॥
 धर्म करइ निश्चल ते सदा, शासनदेवति तूठी तदा ।
 'धर्मकाजि सुमरेजे घणउं, कोड पुहुचाडसि हूं तुम तणउं' ॥ ४० ॥
 शासनदेवति सानिध्यइ करी, अष्टापदि आवइ भाव ज धरी ।
 वीतरागनी पूजा करइ, पाप सघला जेहथी अपहरइ ॥ ४१ ॥
 रत्नजटित तिलक चुवीस, आभरणे पूजी मूर्ति चुवीस ।
 बिहु भेदे तेणइ पूजा किद्ध, धर्म प्रीछियानु लाहु लिद्ध ॥ ४२ ॥
 यात्रा करीनइ वलीआ दोइ, आपणइ नगरि पुहुता सोइ ।
 अधर्ममारग नवि सेवइ कदा, जगदीस ध्यान धरइ ते मुदा ॥ ४३ ॥
 बेहूनइ मनि सरिषु भाव, धर्मकामिइ नवि ऊपजइ कुभाव ।
 दयाधर्म ते पाली करी, देवरिद्धि पामिया धर्मधुरी ॥ ४४ ॥

ढाल ॥ एकवीसानी ॥

पोतनपुरि रे धमिल छइ आहीर रे,
 नारी रेणुका रे अतिहिं छइ गंभीर रे ।
 ममण[3-A]जीव रे तिहां आवीनइ अवतर्या,
 गोकुल केरी रे तेह तणूं चित्त अति ठरिउं ॥ ४५ ॥

१ मूल प्रतिमां पाछळथी बीजा बोईए अहीं अवग्रहनं चिह्न उमेर्युं छे (एग्ले के ' राऽ ').

वृटक-अतिठरिया चित्तिइ धमिल सुंदर धन नामिइ पुत्र संपनु,
सरलस्वभावी रूडी मतिनु सविहुनइ हर्ष ऊपनु ।

पाछिला भवनी वीरमती जे तेह जि धननइ नारी हुइ,
आहीरकुलिइ धूसरी नामिइ धननइ घरणि थई ॥ ४६ ॥

आहीर धन रे धूसरीस्यूं रंगिइ रमइ,
गोरू चारइ रे स्वेच्छाइ ते वनि भमइ ।

एहवइ वर्षा रे आवीउ तेणइ समइ,
सचराचरि रे ए धारा सहनइ गमइ ॥ ४७ ॥

वृ०-गमइ सहनइ वर्षा रूडु एहवइ धन महिपी चारए,
परणासिइ ते सुगंध भोलुग्या, वृत्ति करइ सुविचार ए ।
भाथइ छत्रडी देई चालइ कडछिउ काछड अतिभलु,
हाथमाहिं महुअरि गीत गावइ राज पालटइ गुणनिलु ॥ ४८ ॥

पुरपरिसरि रे कासगरहीउ मुनिवरू,
एकइ चरणे रे ध्यानस्थ दीठउ सुंदरू ।

टाढइ कंपइ रे तेह तणूं शरीर रे,
वाइ हालइ रे वृक्षनी परि धीर रे ॥ ४९ ॥

वृ०-वृक्ष हालइ जिम वाइ तेहवु मुनिवर दीसए,
तपिइ करीनइ शरीर कृश थयू, जेह मनि नहीं रीस ए ।
काम क्रोध लोभ मोटा सुभट तेणइ जीपीआ,
पंच महाव्रत सूया पालइ चारित्रगुणे करी दीपीआ ॥ ५० ॥

परीसह रे बावीस सहइ अतिभला,
साधुगण रे [3-B]दीसइ माहि तेतला ।

नासिकाग्रिइ रे दृष्टि कीधी तेणइ समी,
स्तंभ परिइ रे देह वालइ, ते नवि नमी ॥ ५१ ॥

त्रू०—नमइ नहीं ते मुनि देपी, पासइ आवइ धिन्न ए,
 एणी परिइ ध्यान करइ, चींतवइ ए धिन्न ए ।
 दया ऊपनी तेह धननइ, छत्रडी तेह सिरि धरी,
 जोयूं एहनइ हुसिइ दोहिलूं, एह विधि दीसइ परी ॥ ५२ ॥

वरसइ मेह रे सबल धाराइ अतिवणु,
 यतीपंथ रे विपम कहीइ एह तणु ।

घणां कष्ट रे महानुभाव ए साधु सहइ,
 आपणइ मारगि रे उत्तम जे सदा रहइ ॥ ५३ ॥

त्रू०—सदा मारगि रहइ उत्तम एहवउं चींतवइ जाम ए,
 वरपा वरसी रहिउ तव ते पाइ लागु ताम ए ।
 भव्य प्राणी हाथ जोडी मुनिवरनइ तव कहइ इस्यूं,
 ‘ गुणंवत गिरूआ वर्षाऋतइं चीपलमांहिं चाल्या कसिउं? ॥ ५४ ॥

किहाथी आव्या रे? ते स्वामी मझनइ कहु,
 आणइ थानकि रे चुमासूं तमे अहां रहु ’ ।

वलतूं कहइ रे ‘ पांडुदेसथी आवीआ,
 लंकाइ रे गुरुनइ वांदिवा भावीआ ॥ ५५ ॥

त्रू०—गुरुनइ वंदिवा जासिउं लंकाइ, आविउ वर्षा अतिवणु,
 विहार न घटइ एणइ दिहाडइ. कहिउ मारग साधु तणु ।
 धरिउ अभिग्रह अह्ने एहवु वरसात वरसइ तां सही,
 एकइ पगइ कासगि’ रहूं एह वात तेहनइ कही ॥ ५६ ॥

वरषा र[4-A]हिउ रे आज ज सातमइ दिनि रे,
 अभिग्रह रे संपूरण अम मन्नि रे ।

अह्ने रहिसिउं रे कोएक रूडइ ठामि रे,
 साहमूं दीसइ रे एणइ जासिउं गामि रे ॥ ५७ ॥

१ मूल प्रतमां पाछळथी बीजा कोइए ‘ कासगि ’मांना ‘ का ’नी पछी ‘ उ ’
 उमेरेलो छे.

त्रू०—एणइ गामि जासिउं अमे, ' मुनिवर कहइ तव आहीर ए,
 ' माहरइ घरइ छइ वृषभ वारू, ऊपरि चडउ तमे धीर ए ।
 वाटिइ कादव भूमि लपसणी चालता स्वामी दोहिल्लं,
 इम करु तु लाभ मझनइ, तमनइ हुइ सोहिल्लं' ॥ ५८ ॥

बलतूं कहइ रे मुनिवर वचन एणी परिइ,
 ' नवि कीजइ रे जीवपीडा हुइ जेणी परिइ ' ।
 ' इम करतइ रे स्वामी दोष कस्यु नथी, '
 घणीघणी परिइ रे धन्नइ तेहनइ जोयूं कथी ॥ ५९ ॥

त्रू०—धन्नइ तेहनइ कही जोयूं, न मानइ ऋपिराय ए,
 ते संवत्तिइ जावा लागा, कहइ धन लागी पाय ए ।
 श्रण एक पडपु अहीइ मुनिवर ! महिपी दोही ल्यावूं दुग्ध ए,
 यती तणी भक्ति धरतु घरि आवइ ते मुग्ध ए ॥ ६० ॥

उलकपणइ रे सारी महिपी ते दोहइ,
 मांट भरीउं रे ते मुनिवर तणइ मोहइ ।
 नारी पूछइ रे ' एवइ दूध सिइ कामि रे ? '
 ' यती कारणि रे.' बलतूं न पूछिउं नाम रे ॥ ६१ ॥

त्रू०—बलतूं न पूछिउं नारीइ काई, स्त्रीनइ त्रिणिस्सूं प्रेम रे,
 दूध जमाई वाजित्र वालहा, शास्त्रिइ कहीउं इम रे ।
 कलह काजल सींदूर छट्टउं ए नुहइ अलपामणा,
 तेहमांहि दूध जमाई हुई प्रेम अतिघणा ॥ ६२ ॥

धूसरीनइ रे दान देवानी मति घ[4-B]णी,
 बेहू योग रे सरिषा नुहइ घरधणी ।
 स्त्रीनइ श्रद्धा रे तु पुरुषनइ श्रद्धा नुहइ,
 पुरुषनइ श्रद्धा रे तु नारीश्रद्धा नुहइ ॥ ६३ ॥

त्रू०—नुइइ श्रद्धा घरि स्त्रीनइ ते जाणेवी अभागिणी,
 घरमहत्त्व तु रहइ जु दान दीइ सोभागिणी ।
 कृपण नारीइ शोभा जाइ पुरुष पाइकु थाइ ए,
 यथासंगति दान दीइ तु सह गुण गाइ ए ॥ ६४ ॥

दूध लेई रे आवइ मुनिवर पासि रे,
 ते हरषिइ रे दिइ दूधदान उल्हासि रे ।
 ‘छ दिन रे उपवास हऊउ एहनइ,
 महिपी धिन्न रे दूध काजि आविउं जेहत्तइ ॥ ६५ ॥

त्रू०—दूध आविउं काजि जेहनइ सफल दिन हऊउ आज ए,
 आहारपाणी तणी चिंता करीजइ ऋषिराज ए ।
 आतला दिननी एहनी संगति मइ कीधी अतिघणी,
 जाणतु जु भक्ति न करइ आप्या न हुइ तेह तणी ’ ॥ ६६ ॥

दान देवूं रे दोहिलूं जगि जाणीइ,
 दान देवा रे मति भलेरी आणीइ ।
 नर तु शोभइ रे दाननु हुइ सुंगार ए,
 पुरुषनइ रे ए मोटु छइ आचार रे ॥ ६७ ॥

त्रू०—आचार नरनइ कहिउ चारू, उत्तम हुइ ते साचवइ,
 मध्याह्नवेलाइ वार ऊघाडा, यती-व्रतीनइ साचवइ ।
 कृपण प्राणी दानवेला दिगंबर ते थाइ [ए],
 जाणवेलाइ बृहस्पति सरिषु गरविइ ते अति जाइ ए ॥ ६८ ॥

भजीइ तु रे विचारचतुरपणउं,
 भजीइ तु रे डाहापणपणूं अतिभलूं ।
 भजीइ तु रे शास्त्र संभालवूं नित सदा,
 जु दीजइ रे दान सुपात्रिइ एकदा ॥ ६९ ॥

व्र०—एकदा दीजइ दान पात्रिइ, मूलगूं अन्नदान ए,
जेहनी लहीइ प्या[5-A]ति सधलइ, वाधइ रूडु वान ए ।
दान दीधउं निष्फल नुहइ, कहिउं शास्त्रिइ एहवूं,
एकइं पासिइं मोदक वरटी, यथासंपत्तिइ जेहवूं ॥ ७० ॥

दूहा

सुपात्रिइ दान दीजीइ, गृही तणु धरम ।
यती व्रती नवि साचवइ, ए जाणेषु अधर्म ॥ ७१ ॥
मलापी पोयट जेहवा, देपीना रूपवंत ।
शास्त्रश्लोक न आवडइ, तस परि जाणे चींति ॥ ७२ ॥
मोडु संगार दाननु, तस विण नवि शोभइ कोइ ।
थोडामांहिं थोडेरडूं, दान दीजइ सहु कोइ ॥ ७३ ॥
दूधकुंभ तिहा ल्यावीउ, कहइ मुनिवरनइ तेह ।
'स्वामी ! करु तमे पारणू, श्लाघ्य हुइ दूध एह' ॥ ७४ ॥
चित्त वित्त नइ पात्र ते, मिलइ दोहिलु योग ।
भाग्य विना नवि पामीइ, यती तणु संयोग ॥ ७५ ॥
कूकस केरा ढोकल, भाविइ जु ते देइ ।
लेणहार मनि ते परमान्न, दाता वंछित पामेइ ॥ ७६ ॥
रूडा मोदक पकान्न, सरंस गविल आहार ।
कुभाविइ जु ते दीइ, दानफल न हुइ लगार ॥ ७७ ॥
यतीइ ते भलूं दूध लीधउं, बेहनु मनि भाउ ।
आपणनइ जे वल्लभ, दीजइ धरी अणुराउ ॥ ७८ ॥
चुमासूं मुनि रापीया, श्राद्धधर्म कहिउ तेह ।
समकित शुद्ध प्रतिपालइ, वार व्रत छइ जेह ॥ ७९ ॥
सात वरस चारित्र पाली, ऊपना हिमवतक्षेत्रि ।
युगलीआ बेहू हऊआ, धर्म अछइ जेह चित्ति ॥ ८० ॥

अट्टोत्तरशत लक्षण, अतिहिं हुइ रूपपात्र ।
 समचतुस्र गंभीरिम, मनोज्ञ छइ जेहना गात्र ॥ ८१ ॥
 मणिमय जेहनइ थाल छइ, सरस रसवतीपाक ।
 इच्छाइ भोजन क[5-B]रइ, सुस्वाद मनोहर शाक ॥ ८२ ॥
 तेह युगलीआनइ अपूरव, रत्नमय संगार ।
 पंचविधा अलंकार छइ, मकरध्वज अवतार ॥ ८३ ॥
 निर्मल शीतल जल भला, भ्रमरस्वर वाचाल ।
 कपूर कस्तूरीपरिमल, दिव्य कुसुमनी माल ॥ ८४ ॥
 मधुर गीत नाटक करइ, भलां छइ वाजित्र ।
 अपूरव ठाम रहिया तणा, चित्राम सुंदर विचित्र ॥ ८५ ॥
 तिहांथी पामिया सुररिद्धि, भोगवइ बहुलां सुष ।
 दान तणइ महिमाइ करी, नहीं तेहनइ कांई दुष ॥ ८६ ॥
 अवतरसिइ जेणइ ठामिइ, कहू संबंध तेह ।
 पूरवभव प्रेमिइ करी, अतिघणउ छइ बिहु नेह ॥ ८७ ॥

चुपई

धनकनरुइ करी अतिहि समृद्ध, पृथ्वीभांहि ते छइ रे प्रसिद्ध ।
 सधला देसमांहि संगार, कोशलदेस अनोपम सार ॥ ८८ ॥
 तिहां छइ कोशला नगरी जेइ, कासी सरणी कहीइ तेह ।
 अनेक वाडी कूआ आराम, गढ मढ मंदिर अनोपम ठाम ॥ ८९ ॥
 गढमांहि वसइ उत्तम वर्ण, सहू को पहिरइ आभरण सुवर्ण ।
 सहिंजिइ जिहां मनुष्य गौरवर्ण, शास्त्र सांभलिवा उत्कंठित कर्ण ॥ ९० ॥
 व्यवहारीआ महार्द्धिक वसइ, आप हेठा कहिनइ नवि कसइ ।
 जेइ तणी छइ प्रसन्न द्रेठि, इस्या तिहां छइ न्यायवंत सेठि ॥ ९१ ॥
 चिहुपवि रूडा चुपट चहुटा, अनेक चा[6-A]चरि नइ चुवटा ।
 भला सुभट दीसइ सामटा, अतिबलवत्तर दीसइ कटा ॥ ९२ ॥

साहमसाहमा अपूरव हाथ, चोपी कीधी छइ रूडी वाट ।
 सुंदर छइ गृह तणा आघाट, जेणइ जोतइ जाइ ऊचाट ॥ ९३ ॥
 ऊचपणइ पर्वतस्युं विवाद, उत्तंग तोरण सर्वज्ञप्रासाद ।
 रात्रि दिवस वाजत्रनिनाद, करइ एकेका धर्मनु वाद ॥ ९४ ॥
 देासी बुहरइ अतिघणा वस्त्र, सुभट भला ते चहइ शस्त्र ।
 एक बइठा कहइ कथाकल्लोर, एक बइठा वीकइ मंजीठ चोल ॥ ९५ ॥
 एक ठामि बइठा जवहरी, एक जाणे हेम परीक्षा करी ।
 घणा तिहा छइ रत्नपारक्ष, ग्राहक जोरा बइठा लक्ष ॥ ९६ ॥
 ते नगरीमांहि शत्रूकार, कण केरा बहुला कोठार ।
 चउवीस प्रकारिइ मिलइ तिहा धान्य, परिपरिना अपूरव पान ॥ ९७ ॥
 कहिनी वस्तु न जाइ उलवी, को कहिनइ न सकइ भोखी ।
 देसविदेसना आठ्या संवात, व्यापारिइ रहिया बछीयात ॥ ९८ ॥
 इसी नगरी नव जोअण बार, जिहां पामीइ वरण अढार ।
 ब्राह्मण क्षत्रिय वैश्य नइ शूद्र, को कहिना नवि जोइ क्षुद्र ॥ ९९ ॥
 माली कंदोई कुंभार, गांछा मर्दनीआ सूत्रधार ।
 भइसाइत तंडोली जाणि, नुमु सोनार तूं हईइ आणि ॥ १०० ॥
 छींपा गांछा नइ लोहार, मोची केरु छइ व्यापार ।
 सुई पांचमु कारू जेह, अढार वरण कहीआ एह ॥ १०१ ॥
 गलीआरा चींतारा घणा, ताई वणकर तेहनी नहीं मणा ।
 कंडीआ जडीआ गणीआ भला, लाभइ वारूंगा रुडी कला ॥ १०२ ॥
 [6-B] मंत्र तंत्र रस लाभइ बहू, भाट पंपीआ आवइ सहू ।
 कोशला नगरी वषाणउं किसी, जाणे इंद्रपुरी हुइ जिसी ॥ १०३ ॥

ढाल

एहवी नगरी सोहामणी ए, तिहां निषध नरेस ।
 अतिहिं प्रतापी प्रौढ अछइ ए, लीला अलवेसर ॥ १०४ ॥

शत्रु आण मनावीइ ए, वली मूक्या थापी ।
 आसमुद्रांत पृथ्वीमाहिइ ए, रहिउ त्रिभुवनि व्यापी ॥ १०५ ॥
 जेह तणा राज्यमाहिइ ए, कुव्यसन वात लोपी ।
 दह दिसि कीरति विस्तरी ए, आण आपणी आरोपी ॥ १०६ ॥
 सुभट भला सेवा करइ ए, मोटुं तेह राज्य ।
 सी उपमा दीजइ तेहनइ ए, जेहवूं इंद्रसाम्राज्य ॥ १०७ ॥
 साहसीक शिरोमणी ए, अतिउदभुत रिद्धि ।
 विश्वमाहिं तेह रायनी ए, बाधी प्रसिद्ध ॥ १०८ ॥
 घणा मदोनमत्त हस्तिराज, लक्षसंख्या घोडा ।
 पुहुचतउ परिवार तेह, पायक नहीं थोडा ॥ १०९ ॥
 तेणइ लीधा पराक्रमिइ ए, अतिमोटा दुर्ग ।
 सहू करइ सेवा तेहनी ए, मोटा राजवर्ग ॥ ११० ॥
 आण मनावी संविहु देसि, सप्तांग राज्य पूरउ ।
 छत्रीसइ आयुध धरइ ए, संग्रामिइ सूरउ ॥ १११ ॥
 तूठउ दिइ मोठउ पसाय, नही कुव्यसन सात ।
 अन्यायमारग नगरमाहि नवि जाणइ को वात ॥ ११२ ॥
 प्रजानइ सुपकारीउ, माइपिता समान ।
 विचारचतुर डाहु भलु ए, दिइ यथोचित दान ॥ ११३ ॥
 निषधराय एहवु अछइ ए, तेणइ नगरिइ सोइइ ।
 आपणपाने गुणे करी ए, प्रजा सहू को मोहइ ॥ ११४ ॥
 सुंदिरि नामिइ रायनइ ए, सुंदिरि पटराणी जेह ।
 शील संगार छइ तेहनइ, गजगामिनी तेह ॥ ११५ ॥
 [7-A] चुसठि कलाइ प्रवीण नारि, चालइ चमकंती ।
 विनयवंति सुलक्षणी ए, सुंदिरि गुणवंती ॥ ११६ ॥

निपधराय सुख भोगवइ ए, सुंदिरिभ्यूं तेह,
 छट्टा भवनु संबंध, संभलु हवइ जेह ॥ ११७ ॥
 देवरिद्धि वेहू भोगवइ ए, धन्य धूसरी जेह ।
 सुंदिरिकृषिइ अवतरइ ए, धन्यनु जीव जेह ॥ ११८ ॥
 दोइला ऊपजइ नवनवा ए, पूरइ निपधराय ।
 मूर्ति पूजउं स्वामी तणी ए, वंदइ गुरुजनपाय ॥ ११९ ॥
 दीन दुस्य उपगार करइ ए, गुरुजननइ मान ।
 धर्मकाम नित साचवइ ए, धरइ जगगुरु ध्यान ॥ १२० ॥
 मनोरथ राजा भलभला ए, राणीना पूरइ ।
 सात क्षेत्र वित्त वावरइ ए, दानिइ दालिद्र चूरइ ॥ १२१ ॥
 दिन जाइ एणी परिइ ए, हऊआ नव मास ।
 पुत्रजनम हऊउ निपधवरि, सवि पूगी आस ॥ १२२ ॥
 उच्छव अतिभला ते करइ ए, वाजइ नींसाण ।
 ठामि ठामि गुडी उछली ए, दीइ दान सुजाण ॥ १२३ ॥
 तलीआ तोरण बांधीइ ए, नाटक ठामि ठामि ।
 भाट बोलइ विरुदावली ए, उच्छव तेणइ गामि ॥ १२४ ॥
 जयजयकार उचरइ ए, ते नगर मझारि ।
 पंचशवद वाजित्र वाजइ ए, गाइ गीत नारि ॥ १२५ ॥
 कुटंब सहू संतोपीउं ए, दीधूं नल नाम ।
 लक्षण रूडा पुत्रमांहि सुंदर अभिराम ॥ १२६ ॥
 दिनि दिनि बाधइ नलकुमार, जसिउ बीजनु चंद ।
 कंदर्प सरीषु ते भजइ ए, दीठइ हुइ आणंद ॥ १२७ ॥
 पांच वरसनु ते थयु ए, पिता मनि विमासइ ।
 पुत्र नेसालइ मेलहीइ ए, जिम विद्या अभ्यासइ ॥ १२८ ॥

દૂહા

પાંચ વરસ લગઈ લાલીઈ, મળાવીઈ પછઈ તેહ ।
 દસ વરસ લગઈ આદર કરુ, નીંપજઈ સુત મલુ તેહ ॥ ૧૨૯ ॥
 સોલ વરસ હઠઆ પછી, મિત્ર તળી પરિ જાણિ ।
 રીસ ન કરવી તેહ[7-B]નઈ, એહવી છઈ શાસ્ત્રવાણિ ॥ ૧૩૦ ॥
 પંડિતનઈ સહુ કો માનઈ, પામઈ અતિહિં મહત્વ ।
 ઠામિ ઠામિ શોભા હુઈ, મોટું છઈ જ્ઞાનતત્ત્વ ॥ ૧૩૧ ॥
 જ્ઞાનવંતની સભામાંહિં, મૂરખ આવી વડસેઈ ।
 રાજહંસમા વગ જિમ, સહુ કો તેહનઈ હસેઈ ॥ ૧૩૨ ॥
 મૂરખ પુત્ર વિધવા સુતા, હઈઈ ષોટુ મિત્ર ।
 યૌવનિ દારિદ્રહણનું, ચંચલ અતિહિં કલત્ર ॥ ૧૩૩ ॥
 માનવીનઈ એહ થકી, દુષ ઝપજઈ અત્યંત ।
 નિશિદિનિ તેહનઈ સૂરિવું, ક્ષણ સુખ નહીં તેહ ચિંતિ ॥ ૧૩૪ ॥
 નાનહપણા લગઈ માયવાપિઈ, આદર કરિવુ સાર ।
 કર્મયોગિ બુદ્ધિ સંમજઈ, છઈ મળવા અધિકાર ॥ ૧૩૫ ॥
 રૂઢઈ મહૂરતિ તે નલ, મેલ્હીઝ નેસાલિ ।
 પંડિતનઈ કહઈ ‘મળાવયો;’ આપીઝ સંમાલિ ॥ ૧૩૬ ॥

ચુપઈ

નિષધ કહઈ, ‘અધ્યારૂ ! સુગઝ, શાસ્ત્ર મળાવઝ પુત્ર અમ તણુ ।
 કરસિઝં ભક્તિ તહ્વારી અહ્ને, જે જોઈઈ માગયો તુહ્ને ’ ॥ ૧૩૭ ॥
 વિદ્યા લેવાના ત્રિણિ પ્રકાર, શાસ્ત્રમાંહિં બોલ્યા અતિ સાર ।
 વિનય પાષઈ વિદ્યા નાવડઈ, ભક્તિ કરવઈ બુદ્ધિ અધિકી ચડઈ ॥ ૧૩૮ ॥
 વિનય થકી ગુરુ રંજઈ ઘણૂ, વિદ્યાધન આપઈ આપણઝં ।
 વિનય ગુણ મોટુ જાણયો, વિનય મલુ સહુ એ આગજ્યો ॥ ૧૩૯ ॥

विद्या लेवानु वीजु भेद, सांभलु प्राणी ! माणसिउ पेद ।
 सुत भणाव्यानु जु पप होय, तु धन वेचीजइ अति जोइ ॥ १४० ॥
 आपइ वस्तु सारी अतिभली, जे जोईइ ते आपइ बली ।
 वंछित आपइ तेहनइ घणूं, तु किम काम न सरइ तेह तणू ? ॥ १४१ ॥
 जब आया पुहुचइ पाठक तणी, आदर करावइ तेह भणी ।
 तेहथी कसिउ इ सवारथ नही, निष्फल आ[8-A]यास न करीइ सही ॥ १४२ ॥
 तेहना घरनी जेहवी भक्ति, भणाववानी तेहवी युक्ति ।
 हईउं त्रोटवूं फोकट तेह, भणावीउं न जाणइ जेह ॥ १४३ ॥
 त्रीजी परि विद्यानी एह, आपणी विद्या दीजइ तेह ।
 तेहनी विद्या आपण लीजीइ, ए भणाववानी परि कीजीइ ॥ १४४ ॥
 नलकुमर नेसालइ भणइ, जामलि नावइ कोइ तेह तणइ ।
 छंद लक्षण साहित्य प्रमाण, ज्योतिष नाटक संमित जाण ॥ १४५ ॥
 सामुद्रिकनु जाणइ भेद, जाणइ स्मृति पुराणह वेद ।
 सीपी नलइ विहुत्तरि कल, तेहमांहि दीसइ गुण भल ॥ १४६ ॥
 थोडा दिनमांहिं भणीउं सहू, पंडितनइ द्रव्य आपइ बहू ।
 यौवनवेसिइ हऊउ कुमार, सुप भोगवइ निरंतर सार ॥ १४७ ॥

ढाल ॥ थूलिभद्रवारमासनी

देस सविहुमांहि जाणीइ ए, विदरभ विदरभदेस सुसार कि ।
 कुंडिनपुर रलीआमणू ए, भीम ए भीमराजा सुविचार कि ॥ १४८ ॥

देसी

भीमराजा राज्य करइ न्यायवंत सुनिर्मल,
 तेहनइ राणी पुष्पदंती सोहइ पूनिमचंदल ।
 तसिइ राणी सूती शिष्या, पेपिइ ते सुहणूं इसिइं,
 वनि दावानलिइ त्रासतु हाथी घरि आविउ तसिइ ॥ १४९ ॥

धवल हस्ती मेरु सरिषु अनोपम गुणवंत [ए],
 सुभट सइनु जइतवादी साहसीक बलवंत ए ।
 सुहणू देपी राणी जागी, आवी पासि भर्तारनइ,
 सुहणउं कहिउं रायनइ ए, 'फल कहु स्वामी मझनइ' ॥ १५० ॥

भूपति भूपति तव चींतवइ ए,
 शास्त्रिइ ए, शास्त्रइ कहिउ विचार कि ।

राय कहइ, 'सुण पुष्पदंती ए,
 स्वम ए स्वमनु भेद अपार कि ॥ १५१ ॥

त्रू०—स्वमभेद छइ शास्त्रमांह [४ B] च्यारि पुहुरनूं ते सुहणउं,
 पहिला पुहुरनूं वरस दीसइ फल आपइ तेह तणउं ।
 बीजा पुहुरनूं छम्मासिइ फल, त्रीजानूं त्रिणि मास ए,
 चुथानूं फल मास दीसइ, पूगइ तेहनी आस ए ॥ १५२ ॥
 पाछिली विइ घडी हुइ ज्यारइ तेहवइ सुहणूं दीसीइ,
 दस दिनमाहिं रिद्धि पावइ, अतिहिं तेहनूं मन हींसीइ ।
 सूर्यउदइ सुहणउं देषइ ते दिनि ते फल होइ ए ।
 सविशेषु राजा विचार करइ, हईआ साथिइं जोइ ए ॥ १५३ ॥

स्वम ए स्वम विचार कीधु घणउ ए,
 नारीनइ नारीनइ कहिउं एह कि ।

'संतान हुसिइ अतिभलं ए,'
 निसुणीअ निसुणी हरपी तेह कि ॥ १५४ ॥

त्रू०—राय तणे कहणे संतोष प[पा]मी शीलगुणे करी ते सती,
 पतिचित्ति चालइ सुंदरी ते, पाप न करइ कोई सती ।
 पाछिला भवनी धन्यनारी पुष्पदंती कूषि ए,
 धूसरीजीव ते अवतरिउ भीमनइ कुलि सुषि ए ॥ १५५ ॥

आकाशिथी ऊजलु हाथी ऊतरइ ठामि ए,
 राजा राणी स्कंधि चडावी रमतु हींडइ गामि ए ।
 सूकडि केसरि फूलइ पूजइ, हाथी आवइ भुवन्नि ए,
 रत्नवृष्टि तेणइ कीधी, संतोष वेहू मन्नि ए ॥ १५६ ॥

शुभ दिनि शुभ दिनि बेटी जनमीइ ए,
 उच्छव अतिघणउ होइ कि ।

ग्रहयोग रूखु तस तणउ ए,
 ठामि ठामि मंगलीक जोइ कि ॥ १५७ ॥

ब्रू०—संतोष हऊउ माता पितानइ, उच्छव कीधु अतिघणु,
 मागत जननइ दान आपइ, मनोरथ फलीइ तेह तणु ।
 शरीरलक्षण सुंदर दीसइ, तिलक भालिइ सोहए,
 कायामाहिं ए गुण मोटु, तेणइ सहू को मोहए ॥ १५८ ॥
 द्वंदंती तेह नाम दीधउं, पंच धावि[9-A]इ परिवरी,
 जहीं थकी पुत्री जनमी दानइ कीरति संचरी ।
 वयरी राइ आण मानी, वाधिउ देस भंडार ए,
 कुटंब प्रजानइ सुष संपनूं, नयरनु संगार ए ॥ १५९ ॥

दिन दिनि वाधइ बालिका ए,
 रूपिइ ए रूपिइ रंभ समान कि ।

आठवरीसी ते थई ए,
 प्रजा ए प्रजा दिइ सनमान कि ॥ १६० ॥

ब्रू०—मान दिइं सहू कोइ तेहनइ गुणवंती गुणि अगली,
 मातपिताइ नेसालइ मेहली, सीषवइ चुसठि कलावली ।
 पुराण स्मृति नइ छंद लक्षण जाणइ सर्व सिद्धांत ए,
 ज्ञान विज्ञान लपि अढारइ लहइ बहु वेदांत ए ॥ १६१ ॥

दवदंती ते अतिही डाही जाणे लक्ष्मी हुइ जिसी,
 शास्त्र सघला भण्या कुमरीइ जिह्वाइ सरसति वसी ।
 हीआली समस्या जाणइ सीपी राजकुआरि ए,
 थोडा दिनमांहि बुद्धि मेलइ, पुहुती विद्यापार ए ॥ १६२ ॥
 जिनधर्म जिनधर्म रूडु प्रीछीउ ए,
 आराधइ आराधइ समकित कि ।

त्रिणि तत्त्व निरतां धरइ ए,
 दया ए दया रूडी प्रतिपाल कि ॥ १६३ ॥^१

त्रू०—दया पालइ तेह कुमरी, पुण्यमारग साचवइ,
 षट दरसण दान दीइ, अतिथिमारग जालवइ ।
 धर्म करवइ शासनदेवता तूठी कुमरीनइ सही,
 शांतिनाथ केरी मूरति आपी, पूजइ ते त्रिभुवनपति लही ॥ १६४ ॥
 शासनिदेवति इम जंपइ, ‘करजे पूजा नित ए,
 एह थकी तूंनइ सुप होसिइ, पूजाइ रापे चित्त ए’ ।
 देवताकहणे भाव धरीनइ प्रतिमा पूजइ जिन तणी,
 दुर्गति टालइ पाप क्षालइ पूजता त्रिभुवन धणी ॥ १६५ ॥

तेवड तेवडस्यूं क्रीडा करइ ए,
 पामीअ पामीअ यौवनवेस कि ।

रूपिइ करी सुरसुंदरी ए,
 अ[१-B]वगुण अवगुण नहीं लवलेस कि ॥ १६६ ॥

त्रू०—लवलेस अवगुण नहीं तेहमांहि, राइसभाइ ते आवी,
 पिताइ उच्छंगि बइसारी, रूपिइ ते अतिही भावी ।
 पूछइ संदेह शास्त्र केरा, आपइ ऊतर अभिनवा,
 कलाकुशलइ पूरण देषी भीम लागु हरषवा ॥ १६७ ॥

१ मूल प्रतमां कडीनो अंक लखवामां अहीं भूल थई छे; ६३ ने बदले ६४ अंक लख्यो छे.

कुंअरी देपी राजा चिंतइ, यौवनवेसिइ ए हुई,
 कुंअरी पाणिग्रहणवा रायमनि चिंता थई ।
 आठदसवरसनी संप योग्य वर रूडु जोईइ,
 सरिषा सरिषूं मिलइ एहनइ तु आपणनइ सुष होईइ ॥ १६८ ॥

चउपई

एहवूं चींतवी राजा भीम, बलिइ करीनइ अतिहि भीम ।
 स्वयंवरागंडप रचीउ सार, जेह दीठइ हुइ हरष अपार ॥ १६९ ॥
 भला विचित्र कीधा चित्राम, सुवर्णमय भीति स्तंभ सुठाम ।
 चंद्रा आध्या ठाम ठामि, नर जोई छाडी सुकाम ॥ १७० ॥
 चिहू पपे परीअचि अतिभली, धूपघटी चिहु पासे वली ।
 मंच महामंच कीधा घणा, पार न पामइ कोइ तेह तणा ॥ १७१ ॥
 कंकोत्री सघलइ मोकली, भूपति सवि आवइ सांभली ।
 आपापणी रिद्धी लेई बहू, कुडिनपुरि पुहुता ते सहू ॥ १७२ ॥
 भीमराय तसु साहसु जाइ, ते देपी रलीयायत थाइ ।
 कोशलदेश निषधनु धणी, नलकुवेर आवइ तेह भणी ॥ १७३ ॥
 उच्छवि आणइ नगरह माहि, ऊतारा आपइ तेणइ ठाहि ।
 मंडप भलु नींपायु जेह, पालकविमान सरीषु तेह ॥ १७४ ॥
 मोतीतणा झूका झमाल, सेत्रंजी पाथरी चुसाल ।
 सुवर्णसिंहासन मांडिया प्रत्येकि, भीमराजइ कीधु [10-A] विवेक ॥ १७५ ॥
 लग्न तणइ दिनि सवि भूपाल, रूपवंत दीसीइ कृपाल ।
 मज्जन करी पहिरी सृंगार, आपणउ सघलु लेई परिवार ॥ १७६ ॥
 स्वयंवरागंडपि आव्या सहू, देसदेसना मिलीआ सहू ।
 रिद्धिइ करी गर्वित पामता, सिंहासणि बइसइ शोभता ॥ १७७ ॥
 जाणीइ इंद्रसमानिक देव, सेवक आपणा करइ सेव ।
 एक बइसइ मूंछि मरडी करी, एक बइठा करि कमल ज धरी ॥ १७८ ॥

मालती तणउ एक परिमल लीइ, अनेरानइ वली ते दीइ ।
 एक उलालइ फूलनु दडु, एकना हाथमा छइ केवडु ॥ १७९ ॥
 एक बइठा चडावइ धनुष, केतला नांषइ अबीर सनमुष ।
 केतला फूलसिउं कीडा करइ, केतला हाथमा तरूआरि ज धरइ ॥ १८० ॥
 आमलांप्रमाण मोतीनु हार, धरिउ छइ हईइ संगार ।
 हाथिइ करीनइ जोइ छइ तेह, राजकुमर बइठा छइ जेह ॥ १८१ ॥

दूहा

दवदंती संगार करी, पूजइ स्वामीमूरति ।
 विधिपूर्वक पूजा भली, भावना भावइ चित्ति ॥ १८२ ॥
 रूपइ रूडी अतिभली, तस जामलि नहीं कोइ ।
 वेणीदंड अपूरव, नाग सरीसु जोइ ॥ १८३ ॥
 अट्टमिचंद भालस्थल, भमहि धनुषआकार ।
 नयणा जिस्या मृगली तणा, गाल गोरा अति सार ॥ १८४ ॥
 दंतपंक्ति दाडिम जिसी, अधर प्रवालीरंग ।
 शुकना सरिपी नासिका, दीसइ अतिहि [10-B] चंग ॥ १८५ ॥
 रूपि हरावइ त्रिलोत्तमा, मुष जसिउं पूनिमचंद ।
 मोहइ विद्याधर देवता, मोहइ मानववृंद ॥ १८६ ॥
 कुचयुग्म श्रीफल समा, बाहु जैसा मृणाल ।
 अंगुलडी मगनी फली, राजहंसीगति चाल ॥ १८७ ॥
 घसी सूकडि जेहवी, सूहाली जिम होइ ।
 उदरिइ मोहन ऊपजइ, नाभि गंभीरिम सोइ ॥ १८८ ॥
 चित्रानी कडि जेहवी, तेह सरिषु छइ लंक ।
 मध्यप्रदेश थोडेरूडु, नहीं कसिउ तिहां वंक ॥ १८९ ॥
 कदलीथंभ तिसी जंघा, पगि नेउर झणकार ।
 चमकती पगला भरइ, कीधु सवि संगार ॥ १९० ॥

कानिइ उगनिउं झलहलइ, कोटिइ नवसर हार ।
 मादलीआ डोडी भजइ, गरसली कालीउं सार ॥ १९१ ॥
 पीटली सोहामणी, सइथु सुवर्णमइ जेह ।
 रापडीइ मन तिहा रहइ, लटकइ गोफणु तेह ॥ १९२ ॥
 बाहिइ बाध्या बहिरपा, करि मुद्रडी झलकंति ।
 सहसफूल नइ चुकडा, पद कडी चाक भजंति ॥ १९३ ॥
 हांस नागहथ सांकला, नागफूली भमरी जेह ।
 गांठीआ नइ वली गोमती, दीपइ सारी तेह ॥ १९४ ॥
 पाए घूघर घमघमइ, एहवी दवदंती नारि ।
 सुभंध पदारथ महमहइ, चंपकि केतकि सार ॥ १९५ ॥
 सुषासणि बइसी करी, सपी तणु परिवार ।
 स्वयंवरामंडपि ते आवइ, लक्ष्मीनु अवतार ॥ १९६ ॥
 माथइ छत्र झलहलइ, बिहु पपि चमर ढलंति ।
 वाजित्रइ अंवर गडगडइ, ऊलट धरती चिंति ॥ १९७ ॥
 आगलिथी प्रतीहारडी, हाथमां सोवन कंब ।
 रिदय[II-A]कमल विकाश हुइ, जिम वरसाति कदंब ॥ १९८ ॥
 नरनारी जोइ सहू, अनोपम दीजइ दान ।
 विद्यागुणे अलंकरी, धरती अति अभिमान ॥ १९९ ॥
 मंडपमांहिं ते आवी, सुषासणि बइठा राय ।
 भीमकुंअरी नयणे पेपी, सहु मनि विस्मय थाइ ॥ २०० ॥
 विद्याधरी कइ किंनरी, कइ लक्ष्मी सरसति ।
 चित्रलपित जिम थंभीइ, विमांसइ निज मति ॥ २०१ ॥
 गाम ठाम कुल रायना, जाणंती प्रतिहारि ।
 दवदंतीनइ इम कहइ, 'निसुणउ राजकुमारि ! ॥ २०२ ॥

ढाल ॥ राग केदार ॥

ए सवि आख्या देशधणी, ताहरा रे वीवाह भणी,

स्वयंवरामंडप राइ मंडावीउ रे ॥ २०३ ॥

दवदंती ऊलट धरु, मनगमतु तुझे वर वरु,

तम तणइ कारणि एह रचावीउ रे ॥ २०४ ॥

त्रू०—रचावीउ श्रीभीमि हरषिइ, तेडावीआ ए राजा,

आपापणी रिद्धिइ करीनइ सहू एए छइ ताजा ।

शंशुमारपुरनु धणी जितशत्रु, तेहनु सुत रितुपर्ण,

एहनी रिद्धि अछइ मोटेरी दानिइ करीनइ कर्ण ॥ २०५ ॥

चंपापति सुबाहु सुणीइ, तेहनु धरणेंद्र पुत्र,

प्रगट प्रताप अछइ अधिकेरु, मीन मनाव्या शत्रु ।

रोहीतक राजानु सुत आ चंद्रशेपर एह,

बत्रीस लाष गामनु धणी ए बइठउ छइ तेह ' ॥ २०६ ॥

अनुक्रमिइ करी प्रतीहारी कहितइ आवी नल समीपिइ,

दासी कहइ रे ' सुणु दवदंती ! ' कर जोडी तव जंपइ ।

कोशलदेशनु राजा निपध, तस सुत नल गुणवंत,

लघुभाई कूबर पासिइ बइठउ ए बलवंत ॥ २०७ ॥

रिषभस्वामिकुलि ऊपनु, रूपिइ पुरंदर जाणि,

भाग्य हुइ तु ए वर वरीइ एहवूं हईइ आणि ।

बुद्धिइ करीनइ सुरगुरु जेहवु, चतुर सुवेधी सार,

वि[11-B]नय विवेक गंभीरिम गिरूउ एहमांहि नहीं गुणपार' ॥ २०८ ॥

देसी

दीठउ नल सोभागनिधि, कुमरीइ परिषी ते विधि,

पुष्पमाला नलनी कंठिइ तव ठवी रे ॥ २०९ ॥

हुइ तव आकाशवाणी, शासनदेवति वषाणी,
'रूडी रे जोडि युगती भली हवी रे' ॥ २१० ॥

त्रू०—देवताइ ते जोडि वषाणी ते सविहुइ सुणी,
को देशनु राजा कृष्ण बइठउ छइ भूधणी ।
तेह तणइ मनि अमरप थयु रे कहइ एहवू तेह,
'आहवा राजकुमरानइ मूकी किम वरसिइ दवदंती एह?' ॥ २११ ॥
खडग लेईनइ हाकी ऊठिउ, 'नही देउं तुझ वरवा,
अवगणी अह्वनइ ए किम हुइ? अघटतूं न देउं करवा ।
मंडपि आन्या आहवा कुमरा, पाछा वली ते जाइ,
तमे करसिउ पाणिग्रहण ए परिइ, दुष सहनइ थाइ' ॥ २१२ ॥
बलतूं नल ते कहइ कृष्णनइ 'कां करइ फोक आयास?
एणी कुमरीइ हूं तु वरीउ, मझनइ हऊउ उल्हास ।
पराई अस्त्री साहमूं म जो तूं, ते थकी नवि हुइ सुष,
एक वारनू संतोप पामइ, निदानि हुइ दुष' ॥ २१३ ॥
एणे कहणे कृष्णकुमरनइ चडीउ क्रोध अपार,
पडग काढीनइ झूझवा लागु, नींचमांहि हुइ विकार ।
सबल संघातिइ निर्वल बोलइ, सुप भंजावइ तेह,
थूक ऊडाडिवूं जीभह केरूं, वैरपणउं हुइ जेह ॥ २१४ ॥

देसी

वीर बेहू ते रणि चडीआ, माहोमाहिं अति भडीआ,
दलनु रे पार तेहनु न पामीइ रे ॥ २१५ ॥
भला सुभट छइ झूझार, सबकावइ ते हथीआर,
ऊपरि घा सबलपणइ वकारीइ रे ॥ २१६ ॥

त्रू०—वकारीइ आपणा सुभट[12-A]नइ, जोइ सहू को लोक,
दवदंती तव चित्ति वचारइ 'ए तु बढइ छइ फोक ।

माहरइ कीधइ मांहोमांहि नरनु हुसिइ संहार,
 तुच्छ पुण्यनी हूं धणीआणी आ सिउं दीसइ रे अपार ? ॥ २१७ ॥
 शासनदेवता ! माहरी माता ! संभलु एक वचन,
 तु हूं जगगुरु ध्याउं सविसेषइ निश्चल हवू एक मन ।
 तु नलनइ जयतवाद हुज्यो, ' नारीइ कहिउं एहवूं,
 दवदंतीइ छटा त्रिणि दीधी 'सानिध्य करज्यो तेहवूं' ॥ २१८ ॥
 नलकुमरिइ ते कृष्ण जीतिउ आवी लागु पाय,
 ' हूं सेवक स्वामी ! तह्वारु ' एहवूं कहीनइ जाय ।
 जगगुरु केरी मूरति पूजंता तेहनु ए पसाय,
 दवदंतीनइ पुण्यमहिमाइ जयजयकार थाय ॥ २१९ ॥

दूहा

भीमरायनु जामाता, समरथ अतिवलवंत ।
 भाग्यवंत पुण्यइ अधिकु, लहूउ लीलवंत ॥ २२० ॥
 पाणिग्रहणउच्छव करइ, भीमभूप सुजाण ।
 दवदंतीमनि हरंष घणउ, पुण्यतणउ अहिनाण ॥ २२१ ॥
 नलनइ परणावी दवदंती, आप्या देश भंडार ।
 गज रथ तुरंगम आपीआ, मनवंछित सृंगार ॥ २२२ ॥
 सैन्य साथिइ, परणावीउ, आप्या भला पटकूल ।
 सारवस्तु राजाइ आपी, जेहना छइ बहु मूल ॥ २२३ ॥

ढाल

भीमिइ निषध संतोषिउ, केतला दिन ए नल कुवेर तिहां रहिया ए ।
 सप्तभूमि आवास तिहा सुष भोगवइ, रिद्धि करीनइ गहगहिया ए ॥ २२४ ॥
 निषध कहइ 'सुणउ भीम ! अमे हवइ जाएस्यूं कोशलानगरीइ सही ए ।
 घणा दिवस थया आठ्या अमनइ, मोकलु,
 तुमथी शोभा घणी ल[12.B]ही ए' ॥ २२५ ॥

सेना कीधी संज, निगध चालइ ए, दवदंती आवइ पिता भणी ए ।

‘स्वामी ! दिउ हितशीप, मझ म विसारस्यु, तमे छउ तात भूधणी ए’ ॥२२६॥

‘सांभलि कुमरी वच्छि ! एक सीपामण, नीचसंगति टालज्यो ए ।

जेहथी हुइ अपवाद तेहथी दूरि रहिबू, पतिनी आज्ञा पालज्यो ए’ ॥२२७॥

मातानइ पाय लागइ, वेहनइ लोचनि जलप्रवाह घणु बहइ ए ।

आलिंगन दिइ माय, कंठि बिलगीय रोयंती किमवि नवि रहइ ए ॥२२८॥

माय दीइ सीपामण सारी, ‘सुणि तूं कुमरीय ! रहिज्यो तमे रूडी परिइ ए ।

कंतनी भक्ति करज्यो मन तमे देईनइ, पतितणूं जिम चित्त ठरइ ए ॥२२९॥

सासू नणंदर जेह पूज्यवर्ग ए, कहिउं करेयो तेह तणूं ए ।

तेहवी चालि चालयो जेणि वातिइ ए लाज न आवइ इम भणूं ए ॥२३०॥

देव गुरु धर्म सार आपणउ मारग रूडी परिइ आराधज्यो ए ।

चरणकमल पति केरा निशिदिन कुमरी अ विनयपणइ तमे सेवज्यो ए’ ॥२३१॥

हईइ धरीआ वचन, आज्ञा मागीनइ रथि बइठी नलमुंदरी ए ।

सासरानइ अधिकारि पुत्री सामग्री सघली सारी विधि करी ए ॥२३२॥

बुलावा भीमराय देसनी संधि लगइ आवीउ बहु सैन्य लेई ए ।

भीमनइ कहइ निषध, ‘तमे वलु भूपति ! रूडइ ठामि हवइ बइसीइ ए ॥२३३॥

जिहां हुइ पीरवृक्ष जिहां हुइ जलठाम तिहां रही आज्ञा मागीइ ए’ ।

बुलावी भीमराय सती दवदंती य पिता तणे [13-A] पाइ लागीइ ए ॥२३४॥

निषध नलकुवेर वाटइ चालइ ए दीठउ मुनि कासगि रहिउ ए ।

एहवइ हस्ती आवइ, ऊपनी परजी ए वृक्ष जाणीनइ देह घसइ ए ॥२३५॥

मद झरइ अति सार जिणइ परिमलइ भमरा आवी रणझणइ ए ।

चटका करइ मुनीडीलिइ, सहइ ते वेदना, देषीनइ हईउं कणमणइ ए ॥२३६॥

नलइ दीठी ए परि, पितानइ वीनवइ, ‘आहवा यतीनइ वंदीइ ए ।

कोडिभवना पाप एणइ वांदिइ ए, आम तात ! निकंदीइ ए’ ॥२३७॥

निषधनइ थयु भाव, पुत्रसंवातिइ ए परिवारस्यू प्रगमी रहइ ए ।
 'स्वामी ! जंगम तीरथ पामिउ सुरतरु, आजनु दिन सफल हवु ए' ॥२३८॥
 दीइ उपदेस सार, मुनिवर प्रगमीनइ निषधराजा चालीउ ए ।
 कोशलनगरीइ आवइ, कहइ दवदंतीनइ, 'नगर आपणउं आवीउं ए ॥२३९॥
 अहां छइ जिननु प्रासाद.' एहवूं सांभलीनइ हर्षि थकी देहरइ गई ए ।
 चैत्यवंदन कीधूं नारि, भाविइ मनस्यू अरलीयायत ते अति थई ए ॥ २४०॥
 कहइ दवदंती नारि 'सपी ! तूं संभलि, मइ स्यू पुण्य कीधूं घणउं ए ? ।
 सोभागी वर पामिउ, मानव भव सारु सफल हऊउ सपी मझ तणउ ए' ॥२४१॥
 रूडइ महुमत योगि वर पइसारु ए उच्छव हुइ अतिघणा ए ।
 नगरलोकसमदाय साहमा आवइ ए निषधराजा तेह तणा ए ॥ २४२ ॥
 दवदंती आवी घरि सासूवाए य विनय करी लागइ रही ए ।
 वलती दिइ आसीस, 'कोडि दीवालडी जीवजे पुत्रस्यू सही ए' ॥२४३॥
 पगपडणइ द्रव्य आपइ [13-B] हरपी सासू अ पुण्यइ रूडी वहू पामीइ ए ।
 प्रभाति ऊठि तेह सासूससरानइ चरणिकमलि सीस नामीइ ए ॥ २४४ ॥

दूहा

सुष अपूरव भोगवइ, नल दवदंती नारि ।
 इच्छा पुहुचाडइ मन तणी, लीइ लाहु संसारि ॥ २४५ ॥
 हास्य विनोद कतूहल, पडोषलीइ केलि ।
 नाच गीत रस दिनि दिनि, लीइ लाहु संसारि ॥ २४६ ॥
 एकदा निषध नलनइ कहइ, 'राजनु लीउ भार ।
 वैराग्यरंगिइ पूरिउ, लेसिउ संयम सार' ॥ २४७ ॥
 पूर्वइ जे राजा हवा, मारग तेहनु एह ।
 वडपणनु योग जाणीनइ, व्रतधारी हुइ तेइ ॥ २४८ ॥

ज्ञानीनि पहिल्ल जरा, वृद्धपणउं मनि जाणि ।
 मनस्यूं लूणु ते सही, नान्हाथी जरा आणि ॥ २४९ ॥
 मूरपनइ वडपण आविउं, दीसीइ बाह्यवृत्ति ।
 जाणे यौवन नवूं थयूं, मोहइ करी व्यग्रचित्त ॥ २५० ॥
 विनय नही हईआमाहि, तृष्णा अधिकी वृद्धि ।
 धर्मनू नाम नवि गमइ, धर्म ऊपरि नही बुद्धि ॥ २५१ ॥
 वृद्धपणउं तु शोभीइ, जु हुइ रूडी मति ।
 नवि लेपवीइ पल्या भणी, कुमति ऊपजइ नित ॥ २५२ ॥
 नान्हा ते वृद्ध ज कहिया, जे करइ धर्मनूं काम ।
 वृद्ध लघु सरिपा जाणिवा, नादरइ पुण्यकाम ॥ २५३ ॥
 राज दीधउ नलपुत्रनइ, दिइ सीपामण तात ।
 'वीसास जे नर करइ, तेहनु म करसिउ घात ॥ २५४ ॥
 कुव्यसन सघला टालिवा, देवगुरु केरी भक्ति ।
 छ दरसण तमे पालिवा, कही एहवी युक्ति ॥ २५५ ॥
 पीडा म करसिउ कहि तणी, कहिनु म कर[14-A]स्यु लोप ।
 सात क्षेत्रि वित्त वावज्यो, दीर्घ म करसिउ कोप ॥ २५६ ॥
 चलावयो रूडी परंपरा, देवनु म लोपस्यु ठाम ।
 सेवा करे सहिगुरु तणी, माहरुं राषे नाम ॥ २५७ ॥
 कुलदेवी नइ कुलगुरु, कुलस्त्री नइ कुलाचार ।
 ए च्यारइ जेणइ लोपीआ तेणइ हारिउं सुकृत सार' ॥ २५८ ॥
 पुत्र सीपामण देई करी, लीधउं तेणइ चारित्र ।
 साधुपंथ ते आदरइ, काया करइ पवित्र ॥ २५९ ॥
 नलराजा ते राज्य करइ, सहूनी पूरइ आस ।
 न्यायधर्म छइ अतिभलु, अनोम करइ विलास ॥ २६० ॥

पूछइ प्रधाननइ एकदा, 'पितांनी सी सी रिद्धि ? ।
 केतु देस तेहनइ हतु ? केतली भंडारनी वृद्धि ? ॥ २६१ ॥
 बलतूं कहइ मंत्री, 'सुणउ, पिता पाहिइ बहुल देस ।
 स्वांग ऊपार्जन तुल्य करु, पोतइ वणउ निवेस ' ॥ २६२ ॥

चउपई

सैन्य सज्ज करी नीसरइ, आण मनावतु ते संचरइ ।
 त्रिहु पंडनु हऊउ भूधणी, आण मानइ सहू कोइ तेह तणी ॥ २६३ ॥
 गौडदेस कन्यकुवज कलिंग, गोलदेस अंजन सुचंग ।
 गंगापार आराधन अंग, मध्यदेस कुरु कामरूप चंग ॥ २६४ ॥
 उडू पुंडू उड़ीस पंचाल, सौरसेन मालव बंगाल ।
 जालंधर नइ लोहितपाद, कीधा नलइ तेहस्युं विवाद ॥ २६५ ॥
 कामाक्षा वपु अंतर्वेध, पूर्वदिसिइ जीपीआ सुवेध ।
 काल सौराष्ट्र कुंकण न[14-B]इ लाट, बालिभ अवंती कर्णाट ॥ २६६ ॥
 कासी किरात सौवीर बकाण, कुंकुम अरबद कंबोज ककाण ।
 तामलिषी अवंती पारियात्र, अनोपम दीसइ तिहाना पात्र ॥ २६७ ॥
 पश्चिम दिसिना एतला देस, सबल सैन्यइ करी जीपइ नरेस ।
 बर्वर बृजर कास्मीर कार, श्रीकाष्ठ स्त्रीराज्य हिमालय सार ॥ २६८ ॥
 लोहपुर टाक अनइ तुरुष्क, तायक टाक भलु छइ बप्क ।
 उत्तर दिसिना एतला देस, सबल सैन्यइ करी जीपइ नरेस ॥ २६९ ॥
 मलय सिंगल कोशल नइ अंध्य, श्रीपर्वत द्राविड नइ वंध्य ।
 वैरोट तापी लाजी धार, श्रीवैदर्भ पाटल अति सार ॥ २७० ॥
 महाराष्ट्र कामाक्षा आभीर, कच पापांतिक निर्मदा नीर ।
 बौद्धर अनइ भलं श्रीमाल, दक्षिणदेसि जीपीआ भूपाल ॥ २७१ ॥
 एकदा सभाइ बइठउ भूप, इंद्र सरीपुं उद्भुत रूप ।
 श्रीगरणा बइगरणा घणा, मंडलीक मुडुधा नही मणा ॥ २७२ ॥

महाभंडारी रसोई तलार, राजवैद्य गजवैद्य ज सार ।
 दीवटीआ सुहबोला जेह, उचितबोला बड्ठा छइ तेह ॥ २७३ ॥
 कथाकथक पीठमर्दक जिहा, संधिरेहा दूतपालक तिहा ।
 एहवी सभाइ बड्ठु राय, नरवरलक्ष सेवइ तस पाय ॥ २७४ ॥
 पूछइ प्रधाननइ राजा इसिउं, 'कहु मंत्री ! जेहवूं हुइ तसिउं ।
 माहरइ पोतइ देस भंडार, पिता पाहिइ अधिकेरु सार ॥ २७५ ॥
 कइ उछी रिद्धि अछ[15-A]इ अम तणी ? ' मंत्री बोलइ, 'सुणि भूधणी ।
 अधिक राज्य पिताथी स्वामि, आण मनावी ठामिइ ठामि ॥ २७६ ॥
 पिता थकी जे अधिकु होइ, उत्तम पुत्र कहीजइ सोइ ।
 कसिउ अणूरुं नथी तम देव, किंकरनी परि राय करइ सेव ॥ २७७ ॥

दूहा

बिसइ जोअण ऊपरइ, तक्षसिला छइ गाम ।
 कदंबराजा राज्य करइ, शत्रुनउ फेडइ ठाम ॥ २७८ ॥
 तमारी आज्ञा नवि मानी, ते छइ उनमत संड ।
 आण मनावता दोहिल्लं, सैन्यइ करी प्रचंड ' ॥ २७९ ॥
 नलनइ मनि रोस ज थयु, 'ते हूं जोउं कदंब ।
 सैम्रपणइ सैन्य सज्ज करु, मंत्री ! म करु विलंब ' ॥ २८० ॥
 प्रधान कहइ नलरायनइ, 'मोकलीइ दूत एक ।
 ते हाथिइ कहावीइ, वचन तणु विवेक ' ॥ २८१ ॥

ढाल पवाडानु

नलराजाइ दूत मोकलिउं, तक्षसिलाइ आवइ रे ।
 कदंब भूप सभाइ बड्ठउ, इंद्र सरीखु भावइ रे ॥ २८२ ॥
 दूत तणां छ लक्षण कहियां, बुद्धिधणी ते होइ रे ।
 परायूं चित्त नरनूं ओलखइ, स्वामिभक्त दूत जोइ रे ॥ २८३ ॥

साहसीकपणउं तिहां जोईइ, सदूतरु दूत तेह रे ।

बोल बोलइ ते पडवडा, नवि उसंखइ जेह रे ॥ २८४ ॥

दूत आवीउ रायसभामांहि, कीधु राय प्रणाम रे ।

‘ मोटउ राजा पृथवीइ सुणीइ, कदंब ताहरूं नाम रे ’ ॥ २८५ ॥

दूत कहइ ‘ संभलि वसुधाधिप, अम ठाकुर श्रीनल रे ।

सघलइ तेणइ आण मनावी, जेहनइ बहु[15-B]लं दल रे ॥ २८६ ॥

वांक कसिउ नथी स्वामी ! तेहनइ, तम विना सहू अ असार रे ।

लघु बांधव तेहनइ कूबर अछइ तिम तुम लेखवइ अपार रे ॥ २८७ ॥

आखु दीस तुमनइ संभारइ, करइ तुम गुणग्राम रे ।

सिउं कहूं घणउं कदंब ! तुमनइ ? न वीसारिउं नाम रे ॥ २८८ ॥

आण मानइ सहू नल राजानी, उतकट भूपति जेह रे ।

तेहनी आण जु तमे मानु, हुइ तुहस्यूं सनेह रे ॥ २८९ ॥

सघला राजा सेवक परिइ, तमे न मानु आण रे ।

एणी वातिइ तुमनइ कुशोभो, सुणउ कदंब सुजाण रे ॥ २९० ॥

ते अभिमानी राजा नल लीधु बोल न मेलहइ रे ।

वचन तेहनूं कुण ऊवरथइ ? रोष तोष आप मेलइ रे ॥ २९१ ॥

जउ नही मानु आण तेहनी तुम नही हुइ सुख रे ।

देश राज्यभंडार लेसइ, घणउं होइसिइ दुख रे ’ ॥ २९२ ॥

एहवू दूतइ कहीउं कदंबनइ, वचनबाण ते लागा रे ।

ते बोल हईडामांहि सालइ, डीलिइ अति तेह वागा रे ॥ २९३ ॥

कदंब कहइ वलतूं दूतनइ, ‘ सिउ नल सिउ कूबर रे ? ’

ताहरा नलनी वात जाणउं छउं, पृथवीमांहि न खर रे ॥ २९४ ॥

ताहरु ठाकुर वाइ सूतु कइ श्रयु सन्निपात रे ।

विकलावस्था हुई तेहनइ, ए लक्षण अन्य जात रे ॥ २९५ ॥

जा रे जई तूं कहि रे नलनइ, बल जु हुइ तुझ रे ।
 युद्ध करेवा बहिलु आवये, उच्छाह छइ वली मज्झ [16-A] रे' ॥ २९६ ॥
 तिहांथी दूत ते पाछउ वलीउ, आविउ नल समीपिइ रे ।
 प्रणाम करीनइ ऊभु रहिउ, कर जोडीनइ जंपइ रे ॥ २९७ ॥
 'स्वामी ! कदंब तह्यारु वयरी वांकडु छइ अत्यंत रे ।
 तेहनु आंकडु सबल जाणीइ, न गणइ कसिउं चित्ति रे ॥ २९८ ॥
 ते तुम केरी आण न मानइ, मागइ छइ वली झूझ रे ।
 जे कहिउं वली स्वामी तुमनइ कहिता थाउं अमूझ रे' ॥ २९९ ॥
 एहबूं निखुणी निषधपुत्र दल लेई चालिउ वाटइ रे ।
 छडे पीआणे नलराय आवइ विषम मेल्हंतु घाट रे ॥ ३०० ॥
 'नल राजानूं सैन्य आवइ छइ' सुणीउ कदंबइ राय रे ।
 आपणउं सैन्य सज्ज कीधउं, गढ पाखरीउ तस ठाय रे ॥ ३०१ ॥
 'एक सीइ तिहां बीजु सिउ सीइ ?' गरव धरइ अति तेह रे ।
 कटक लेईनइ बाहिरि आवइ एहवइ नल आविउ जेह रे ॥ ३०२ ॥
 तक्षसिला चुपाखर बींटी, नलइ कहाविउ तस रे ।
 'जु तूं मझनइ आवी प्रगमइ तु तुझ मेहलउं अवश्य रे' ॥ ३०३ ॥
 राउतइ राउत, पायकइ पायक, रणतूर अतिहि वाजइ रे ।
 धनुष तणा टंकारवइ सबल अंवर गाजइ रे ॥ ३०४ ॥
 मदभिंभल ता गेलि गूगलीआ गड़यडता गजेन्द्र रे ।
 तेजी तुरंगम तरवरीआ, ऊपरि चड्या नरेन्द्र रे ॥ ३०५ ॥
 शबदवेधी धनुर्धर आगलिथा रहइ उलि रे ।
 आगां टोप रगाउलि पहिरिया, शोभइ राती मोलि रे ॥ ३०६ ॥
 मांहोमांहि युद्ध मंडाणा, क्रोधिइ भरीआ तेह रे ।
 तव नल कदंबनइ कहइ, 'युद्ध कीजइ आपण बेह रे' ॥ ३०७ ॥

दोइ जणा संग्राम करंतइ हारइ कदंब राय रे ।
 जे जे परिइ युद्ध करइ तव नल जीतु न [16-B] जाइ रे ॥ ३०८ ॥
 कदंब राय चींतववा लागु, ' नहीं जीपुं हूं एह रे ' ।
 ते राजा नाहसीनइ गयु, विरमिउ ततक्षण तेह रे ॥ ३०९ ॥
 वेराग्यरंगिइ चारित्र लीधउं, प्रतिमाइ रहिउ मुनि रे ।
 नलराजाइ ते यती दीदु, ध्यानस्थ शोभइ वनि रे ॥ ३१० ॥
 नल कहइ कदंबनइ ' हूं जीतिउ ऋषिराय रे ।
 एणी विधिइ मइ तु सही हारिउं, हूं तुम लागूं पाय रे ' ॥ ३११ ॥
 पंच महाव्रतधारक मोटउ साहस धीर रे ।
 काम क्रोध लोभ जीपीउ समरथ वीराधिवीर रे ॥ ३१२ ॥
 केतली वेला ऊभु रहिउ, साहसूं न जोयूं तेणि रे ।
 निरीहमनि भूप तृणा सरीखु, ध्यान राखिउं चित्त जेणि रे ॥ ३१३ ॥
 जयशक्ति नामिइ पुत्र छइ तेहनइ, राज्य आपीउं तास रे ।
 तेह तणु देशभंडार आपिउ, रिद्धि आपी जास रे ॥ ३१४ ॥
 थापना कीधी तक्षशिलाइ, ते मेलिहउ तेणइ ठामि रे ।
 नलराजा ते पाछु बलीउ, आविउ आपणइ ठाइ रे ॥ ३१५ ॥
 त्रिणि खंडनु धणी हवु, जेहवु हुइ वासुदेव रे ।
 श्रीनलराजा अति बलवंतु, करइ सहू तस सेव रे ॥ ३१६ ॥

दूहा

लघु बांधव छइ तेहनइ कूवर नामिइ जेह ।
 नलराजानी ख्याति देखी अवटाइ चित्तिइ तेह ॥ ३१७ ॥
 देखी न सकइ रूअइ, हईइ दुष्ट अपार ।
 देखी रिद्धि पीआरडी वहइ निरंतर खार ॥ ३१८ ॥
 कूवर मनस्युं इम जाणइ, ' लेउं एहनी रिद्धि ' ।
 अभिप्राय पाइउ चींतवइ, नीचनइ हुइ कुबुद्धि ॥ ३१९ ॥

नलराजा सुख भोगवइ, दवदंतीस्युं नेह ।
 प्रीति ईश्वरनइ पार्वती, चातकनइ जिम मेह ॥ ३२० ॥
 मधुकरनइ जिम मालती, [17-A] इंद्राणी जिम इंद्र ।
 प्रीति पाणी नइ माछिली, जिम कमलिनी दिणंद ॥ ३२१ ॥
 एणइ अवसरि जेहवू ते संभलु अधिकार ।
 प्राचीन पुण्य हुइ जां लगइ तां सुख भोगवइ सार ॥ ३२२ ॥

ढाल ॥ पसली भरी पाणी तणी

भाई कूवर जे कहिउ, राज्यलोभीउ जेह रे ।
 छल जोइ राजा नल तणा, शाकिनी परिइ तेह रे ॥ ३२३ ॥
 कूवर दुष्टमां मूलगु, सेवइ व्यसन सात रे ।
 अन्या मारगि ते हींडइ, नवि जाणइ पुण्य वात रे ॥ ३२४ ॥
 तृष्णा छइ तेहनइ राज्यनी, मनि चींतवइ एह रे ।
 सेवा करइ विद्यावंतनी, जिम रिद्धि लहउ एह रे ॥ ३२५ ॥
 को एक अवधूत तिहां अछइ, सेवा करइ तास रे ।
 आपीउ मंत्र जू तणउ, ' पूगसिइ तोरी आस रे ' ॥ ३२६ ॥
 ध्यान कीधउं तेणइ मंत्रनूं, जपइ अहनिसि तेह रे ।
 कूवर कहइ नलरायनइ, ' रमीजइ जूअ जेह रे ' ॥ ३२७ ॥
 कूवरनी संगति करी नल तेहवु थाइ रे ।
 नींच संगति नरनइ लागइ, क्रीडा करइ वेहू भाइ रे ॥ ३२८ ॥
 जूअ रमइ वेहू जणा, पासा ढालइ तेह रे ।
 नल हारइ कूवर जीपइ, दैवह योग एह रे ॥ ३२९ ॥
 नलराजा छइ अति भलु, जूनू लागूं व्यसन रे ।
 रात्रि दिवस राजा जू रमइ, लागूं तेहस्यूं मन्न रे ॥ ३३० ॥

रतन दूषण दीधउं विधात्राइ, मोटी कर्मनी राशि रे ।
 ते आगलि कोइ न विछूटइ, सचराचर पाश रे ॥ ३३१ ॥
 चंद्र कलंकी जाणीइ, समुद्रात खारु रे ।
 सूर्यमांहि तेज घणउं, चपल मेघ सारु रे ॥ ३३२ ॥
 विद्वांस निर्धन हुइ, कमल कंटकी जोइ रे ।
 दोभागपणउं रूपवंतनइ, कल्पवृक्ष काष्ठ सोइ रे ॥ ३३३ ॥
 पशुपणइ हुई कामधेनु, रत्न पापाण जाति रे ।
 धननु धणी कृपण कीधु, [17-B] दुखीउ सुजात रे ॥ ३३४ ॥
 चंदन कडूउं कां कीधुं, जल निर्मलइ पंक रे ।
 एतलामांहि जिम अवगुण तिम नलमांहि वंक रे ॥ ३३५ ॥
 निरंतर नल जू रमइ, हारइ लख कोडि रे ।
 व्यसन किमइ मेलहइ नहीं, मोटी लागी खोडि रे ॥ ३३६ ॥
 देश नगर नइ पाटण कनक रत्न भंडार रे ।
 कूबर जीपी ते लीइ हस्ती कोठार रे ॥ ३३७ ॥
 नल राजा हारइ निरंतर, नथी किसी सार रे ।
 वारिउ कहिनुं नवि करइ, संपनु हाहाकार रे ॥ ३३८ ॥
 हाथी कानि साहिउ नवि रहइ, बहूमूल्य वस्तु हारइ रे ।
 अश्व सुभट तेहु हारिया, तेहवो नही जि को वारइ रे ॥ ३३९ ॥
 नारीइ प्रधान तेडीआ, 'जईनइ वारु तमे राय रे ।
 कुव्यसन नलनइ न घटइ, लागूं तुम पाय रे ॥ ३४० ॥
 राजानइ तु शुद्धि नथी, हारिउं सहू राज रे ।
 त्रिणि खंड भोगवइ ए नल, एणी वातिइ लाज रे' ॥ ३४१ ॥
 प्रधान आवी रायनइ कहिइ, 'तूं तु वसुधापति रे ।
 सात व्यसनमांहि जू मूलगूं, एतु नवि कीजइ मति रे ॥ ३४२ ॥

व्यसन लागूं जे जेहनइ छांडइ नहीं तेह रे ।
 कुव्यसनथी हुइ दुखइ, नवि जाणइ एइ रे ॥ ३४३ ॥
 कुव्यसनी हऊउ जे नर, नवि दीजीइ सीख रे ।
 तेहनइ उपदेस न घटइ, न धरइ ते सीख रे ॥ ३४४ ॥
 वायस कोटिइ न घटइ एकावलि हार रे ।
 घूअडनइ नवि घटइ रहिया सहिकार रे ॥ ३४५ ॥
 नाहू नेसइ जिहां हुइ नवि घटइ प्राकार रे ।
 गहिलानइ नवि घटइ शुभ अशुभ विचार रे ॥ ३४६ ॥
 धूलहडीना रायनइ न घटइ श्वेत छत्र रे ।
 त्रादीइर भीति जिहां नवि घटइ वारु चित्राम रे ॥ ३४७ ॥
 डेडकानइ नवि घटइ वइ [18-A] सेवूं कमलि रे ।
 रासभनइ नवि जोईइ चंदनपरिमल रे ॥ ३४८ ॥
 जूआरीनइ नवि घटइ सारु उपदेस रे ।
 रूअडी हितसीख नवि गमइ, साहमूं आणइ खेस रे ॥ ३४९ ॥
 रूअडूं कहीइ तेहनइ साहमु गुण जाणइ रे ।
 दूखवी कहितइ अति घणउं मनि खेद ते नाणइ रे ॥ ३५० ॥
 गाढा गरढा वृद्ध मंत्री प्रीछवइ घणी परिइ रे ।
 तेहनूं कहिउं मानइ नही, विपरीत ते करइ रे ॥ ३५१ ॥
 राजा नही मंत्री वसिइ, पामइ सह दुख रे ।
 सर्व चिंतातुर थई रहिउं, प्रजानइ नवि सुख रे ॥ ३५२ ॥
 कूबरनइ मनि कूड अछइ, ' लेउं हूं एहनूं राज्य रे ' ।
 प्रेरणाइ सविशेषु रमइ, लघु जीयइ साम्राज्य रे ॥ ३५३ ॥
 दवदंती रायनइ कहइ, ' द्यूत न रमीइ देव रे ।
 अतिघणउं सहू काई नही, माझनइ कीजइ सेव रे ॥ ३५४ ॥

- ઘણૂ અ ગલિંડં જુ ખાઈંડ તુ ડપજડ વિકાર રે ।
 સાહમૂં દેહિ દુખ ડપજડ, સુણિ કંતા ! સુવિચાર રે ॥ ૩૫૫ ॥
 એ સી કુમતિ ડપની ? તમે ચતુર સુજાણ રે ।
 વીજાનડ હિતસીખ દીડ, જે હુડ અજાણ રે ॥ ૩૫૬ ॥
 ઘણંડ કહૂ છડ તુમનડ, ટાલડ એહ વ્યસન રે ।
 સ્ત્રીવચન તમે માનયો, અપયશ તણુ ઠામ રે ॥ ૩૫૭ ॥
 પુણ્યવેલા પ્રભાતિની, સીંચુ કલા સુજ્ઞાન રે ।
 ધરમની ચર્ચા તમે કરુ, દીડ મુનિવર દાન રે ॥ ૩૫૮ ॥
 ભત્તાર હીંડડ કુવ્યસનડ, નારી લજવાઈ રે ।
 આંગુલીડ દેલાડણંડ, જૂઆરી કહિવાઈ રે ॥ ૩૫૯ ॥
 કૂવર સંગતિ તમે મેહલુ, વારૂં છૂં કંત રે ।
 રાજ્ય રિદ્ધિ કાંડ નીગમુ ? ઠામિ રાખુ ચીંત રે ॥ ૩૬૦ ॥
 કાં કરુ વીસાસ ભાઈનુ ? મ થાડ મોલા દેવ રે ।
 વિકલપણંડ તમ કાં થયૂ ? કરુ વીતરાગ સેવ રે ॥ ૩૬૧ ॥
 લક્ષ્મી છડ તા સહૂ કાઈ, કાજિ નાવડ [૧૮-B] કોઈ રે ।
 લક્ષ્મીનૂં સહૂ એ સગૂં, હરૂઆ સાથિ જોઈ રે ॥ ૩૬૨ ॥
 મૂરખ મતિ તમ કાં થઈ ? ચિત્તિ ઇસિંડ વિચારુ ।
 હૂં છડ દાસિ તુમારડી, જૂ રમિવૂ વારુ ॥ ૩૬૩ ॥
 નલ તે રામતિ નંધિ ત્યજડ, હારડ નલરાય રે ।
 પાંસા પડડ અવલા તવ કૂવર સવિસેષુ થાઈ ॥ ૩૬૪ ॥
 સવલા પાંસા કૂવર, દુષ્ટ છડ તેહની બુદ્ધિ રે ।
 રમવા લાગુ પ્રેમ સિંડ, હરૂડ ઘણ પડઠડ ॥ ૩૬૫ ॥
 નારી હરૂડ આવડડ, તેણીડ સ્યૂં ચાલડ ? ।
 ઉત્તમ કુલની જે નારી પતિ આજ્ઞા પાલડ ॥ ૩૬૬ ॥

रमतइ २ सह हारिउं, हारिया त्रिणि खंड रे ।

कूबर तिम तिम हर्ष पामइ, कुबुद्धी प्रचंड रे ॥ ३६७ ॥

राज्य हस्ती नइ तुरंगम, हारीउ भंडार रे ॥

नगर पुर पत्तन सवि भला, अंगओलगूं सार रे ॥ ३६८ ॥

हीर चीर नइ पटकूल, रायनु श्रृंगार रे ।

तिम तिम नांखइ पासा तिहां, दाहा आवइ असार रे ॥ ३६९ ॥

सुवर्णमय सिंहासन, भोजननूं थाल रे ।

शय्या ओसीसा रायना, हारइ भूपाल रे ॥ ३७० ॥

जल पीवाना कचोलडा, हारइ थई सार रे ।

छत्र चमरात हारीआ, आप्या ते वार रे ॥ ३७१ ॥

दवदंती राइ हारी, कूबरनइ संतोष ।

राज्य तणु धणी थयु, लोकनइ असंतोष ॥ ३७२ ॥

नारीइ ते विधि सुणी, 'सी पइरि करीसिइ ? ।

कुमति आ सी एहनइ ऊपनी ? सिउं सिउं हवइ होसिइ ?' ॥ ३७३ ॥

विचारचतुर डाहा भला, डाहा गुणवंत रे ।

भवितव्यता तेहनइ नडइ, जे हुइ बलवंत ॥ ३७४ ॥

कूबर कहइ नलरायनइ, 'माहरी ए भूमि रे ।

तुझनइ रहिवा नही देउं, जाउ अन्य भूमि रे ॥ ३७५ ॥

पिताइ राज्य तूहनइ दीधूं, स्वामीइ आपीउं मज्झ रे ।

तुमारूं अहींइ कांई नथी, कहूं छउं नल तुज्झ रे' ॥ ३७६ ॥

चित्ति विचारइ श्रीनल, 'रहिवा नहीं अधिकार रे ।

त्रिहु खंडनु राजा ए थयु, टलिउ आपणउ लग रे' ॥ ३७७ ॥

नल तिहांथी नीसरइ, पूठिइ आवइ दवदंती ।

सुख दुख प्रीयस्यूं निरवहइ, उत्तम कुलवंती ॥ ३७८ ॥

ते वारइ कूवर कहइ, 'दवदंती ! म जाउ ।

ए सहूए तुहारइ, मज्झ पत्नी थाउ ' ॥ ३७९ ॥

चउपइ

‘ए स्यूं कहिउं रे कूवर ! दुष्ट ! लोकमांहि तूइ हुउ अनिष्ट ।

ए तु कहण नुहइ ताहरूं, कीधूं जोजे तूं माहरूं ॥ ३८० ॥

फटि रे पापी भूंडा चांडाल, कुबुद्धी तूं महाविकराल ।

वडा बांधवनी नारी जेह, माता सरीखी कहीइ तेह ॥ ३८१ ॥

नारी आठ निषेधी जेह, संगति न करवी पुरुषिइ तेह ।

गुरुनारी अनइ मित्रनी नारी, राजानारि निषेध विचारि ॥ ३८२ ॥

जातिहीन कूआरी होइ, आपणा गोत्रमांहिली होइ ।

बंध्या अनइ परिव्राजिका कही, एहस्यूं संगति न कीजइ सही ॥ ३८३ ॥

ए स्यूं कहण मूरख तइ कहिउं ? तुझथी अह्ने सहू काई लहिउं ’ ।

तव कूवरनइ वारइ प्रधान, ‘तमे थाउ राजन् ! सावधान ॥ ३८४ ॥

अयुक्ती वात ए नवि कीजीइ, नलनइ मान महत्त्व दीजीइ ’ ।

इम कहितइ श्रीनल नीसरइ, नगरमांहि जोतु संचरइ ॥ ३८५ ॥

उद्वेग असुख प्रजानइ मनि, ऊचाट अछइ सविहुनइ तन्नि ।

नहीं किस्या उच्छवना रंग, तेणइ नगरि नवि वाजइ मृदंग ॥ ३८६ ॥

लोकनइ घरि नही जिमणवार, न विवसाईआ वाणिज्यवहार ।

न चहुटइ मांडइ कोइ हाट, न पढइ कस्याइ कवित्व भाट ॥ ३८७ ॥

नगरमांहिइ नवि नाचइ पात्र, नेसालइ भणइ नही छात्र ।

न पोसालइ करइ वखाण, इष्ट गोष्ठी न करइ सुजाण ॥ ३८८ ॥

सुललित बालिका न दीइ रास, क्षण नवि वांचइ पंडित व्यास ।

रूडइ कंठि कोइ [19-B] न करइ राग, रास भास नवि खेलइ फाग ॥ ३८९ ॥

न तालाचर वाइ ताल, 'हारू हारू' भणी न हींचकइ बाल ।
 तिहां नही भेरी तणा भांकार, न वंश वाइ भला वंशकार ॥ ३९० ॥
 न मालाषाडइ झूझइ माल, लोक तणइ मनि अतिहि साल ।
 रवाडी न श्रीवंत करइ, खेल वाडी न गुडीआ धरइ ॥ ३९१ ॥
 घोडा हस्ती तणी नही वाह, लोकनइ घरि न वीवाहना गाह ।
 नल संचरतइ दुष अपार, वरतइ सवलइ हाहाकार ॥ ३९२ ॥
 दवदंती लेईनइ राय, राज मूंकी तव श्रीनल जाइ ।
 वस्त्र लाइ सहू कूवरइ ग्रहिउं, आपणउं दुख न कहिनइ कहिउं ॥ ३९३ ॥
 'सागडीत सहित रथ लिउ तमे, घणउं कहीइ छइ स्वामी अमे ।
 पाला चालतां दोहिलं होइ,' पाय लागी वीनवइ सहू कोइ ॥ ३९४ ॥
 'रथ तणु माहरइ खप ज नही, माहरूं नथी अहीइ काई सही' ।
 घणउं कहितइ रथ राखिउ तेणि, नलनइ आवइ वुलावा जेणि ॥ ३९५ ॥
 रथ बइठी नल सुंदरी, सविकहि आज्ञा मागी करी ।
 नगरलोक साथिइ छइ बहू, दुख धरइ हइयामांहि बहू ॥ ३९६ ॥

ढाल । राग रामगिरी

कोशला नगरीनु धणी नलराजा जाइ ए,
 संघात नथी रे कोइ कहि तणु रे,
 नगरमांहि स्तंभ दीठउ एक अपूरव,
 पांचसइ हाथ मोटउ अतिघणउ ए ।
 राज्यभृंश तणउं दुख छइ रे हईआमाहि,
 लीलाइ ऊपाडिउ नल गुणवंतिइ ए,
 तिहांनु रे थांभु तेह नींखीउ तेणइ ठाइ,
 कुतूहल, कीधू तेणइ बलवंतइ ए ॥ ३९७ ॥

ब्रू०—‘बलवंत नलराजा आ सिउ दीसइ?’ [20-A] लोक तिहां वार्त्ता करइ,
 ‘देसोढं दीइ भाईनइ तिहां राज्य अंतःपुर हरइ ।
 केतले दिनि एह ज राजा हुसिइ पृथ्वीनु धणी,
 पुण्यवंत पुण्यइ आगलु, दिशा हुसिइ एह तणी ॥ ३९८ ॥
 निश्चइ नलनइ हुसिइ जयकार.’ माहोमांहि वात ए.
 ‘एणइ पापीइ कूबरिइ भई मोटउ कीधउ संताप ए ।
 राजा पहिल्लं मूलि त्रासिउ, जूअ रमिवूं नवि घटइ,
 नलनइ ए तु कुबुद्धि ऊपनी,’ लोक कोक सी परि नटइ ॥ ३९९ ॥
 ‘मनुष्यनइ उपदिशा आवइ त्यारइ कुमति ऊपजइ,
 आवणहारी वेला पाइई, तव सुमति किहांथी संपजइ ? ।
 मनुष्य चींतवइ काम जूउं, हुइ जूई परि रे,
 चींतविउं काई काम न हुइ, जाणेज्यो खराखरि ए’ ॥ ४०० ॥

देसी

राय कहइ मंत्रिनइ, ‘बलु बलु लोकए ! अमनइ रे घणूअ संभारयो ए,
 जेहवू रे हूं नल तेहवु रे कूबर, एहनी रे राज्यनीति पालयो ए ।
 अमे कहिनइ रीस करी, राज्यमदिइ लक्ष्मी हरी, ते सहू लोक तमे खमाया ए ।
 अमे रे जाउं छउं हवइ, रखे रे वीसारू,
 तमे को एक वेलाइ चित्तिइ धरज्यो ए ॥ ४०१ ॥

ब्रू०—‘धरयो अमनइ चित्तिइ सहू ए,’ एहवूं कही लोक वालीआ,
 दवदंती नइ नलराजा नगर मेल्ली चालीआ ।
 नल पूछइ तव नारीनइ, ‘किहां जइसिइ, केहइ ठामि ए ?
 राज्य नगर देस छंडीउं, हवइ सिउं करीसिइ काम रे ?’ ॥ ४०२ ॥

दवदंती तव कहइ पतिनइ, 'धीरठ थाउ कंत ए,
 साहसपणउं धरु स्वामी ! चिंता म करु चिंति ए ।
 कुंडिनपुरिइ जईइ स्वामी ! पिता माहरु तिहां अछइ,
 एक वारनूं तिहां रहीइ, वली जाणीसिइ पछइ ॥ ४०३ ॥
 भीमराजा तम सस[20-B]रु भलु छइ गुणवंत,
 तमनइ हित करसिइ घणउं, उत्तम प्रकृतिइ संत ।
 बीजु ठाम नथी नलजी ! जिहां आपण जाईइ,
 पीहर छंडी अनेथि रहिता हल्लआपणउं थाईइ ' ॥ ४०४ ॥

देसी

एहवूं अ विचारीय रथ खेडिउ,
 कुंडनपुरिइ चालता अटवी अ आवी इसी ए ।
 बीहामणी रौद्र ए वनचर जीव ए,
 तेणइ करी सबल वासिइ वसी ए ।
 मद्यपानिइ परवसि थया जस्या अवधूत,
 तीर नइ कामठा तेणइ हाथिइ तेणइ धरिया ए,
 कचपिचि बोलता कलकल शब्द ए,
 क्रोधिइ रे करी रे भील अति भरिया ए ॥ ४०५ ॥
 त्रू०—क्रोध भरिया भील एहवा नलराजाइ पेखीआ,
 भील सघला रथ देखी मनि अतिहिं हरखीआ ।
 भील भयंकर फिरी वलीआ, धनुष सघले चडावीआ,
 ' नहीं जावा देउ तूहनइ, अमे घणे दिहाडे पामौआ ' ॥ ४०६ ॥
 नलराजा नारी लेई रथथी ते ऊतरइ,
 आपणपूं भील पूठिइ धायु, एतलइ रथ को अपहरइ ।
 नाहसी भीलडा गया दह दिसि, नल-नारी चालए,
 वाटइ चालता दोहिलूं तेहनइ, नारी छइ सुकुमाल ए ॥ ४०७ ॥

रथह तु बइसणइ तेह लीधु, विधिइ लीधूं दुख ए
पाप उदय प्रगट थाइ त्यारइ किहांथी सुख ए ? ।
पूरव पुण्य हतूं ज्यारइ त्रिणि खंडनु राजीउ,
सरजिउं लाभइ सुख दुख, चित्तिइ ते नवि गांजीउ ॥ ४०८ ॥

दाल । लीधा रे अबोला नेमि जनम०

अटवीमांहि ते चालीआ हाथि ग्रही आपणी नारि रे ।
सुख तेह पाछिलूं संभरइ, तेणइ स[21-A]मइ कहिनु न आधार रे ॥ ४०९ ॥
सवण रे दिन नुहइ सुखना, गरव म करसिउ कोइ रे ।
त्रिधरि रायरंक सरीखडा, भोगवी छूटइ सोइ रे ॥ ४१० ॥ स.
पाए रे खूचइ अति कांकरी, कांटा ते चरणे वींथाइ रे ।
झरझर रुधिर नीसरइ, नारीनइ देहि दुख थाइ रे ॥ ४११ ॥ स.
वीसामु रहिता रहिता ते जाइ, चरणे रे बांधीला पाटा रे ।
अणूहाण पगे भुइ चालिवूं, खूचइ २ तीखा काटा रे ॥ ४१२ ॥ स.
श्रान्त थई अति ऊसनी, डीलिइ २ स्वेद ते अति रे ।
सास रे न माइ तेह नारि मुखिइ, जोउ जोउ कर्मनी गति रे ॥ ४१३ ॥ स.
एहवइ रे तृषा लागी नारीनइ, 'कंता रे ! ल्यावू किहांथूं नीर रे' ।
कन्हइ रे जरुपात्र कसिउं नथी, चींतवइ साहसधीर रे ॥ ४१४ ॥ स.
'जल हूं ल्यावउं नारी केणी परिइ ? पाणी रे केणी विधिइ पीसि रे ?' ।
ऊपनूं दुख तव हईआमांहि, 'आ सी रे अवस्था जगदीस रे ?' ॥ ४१५ ॥ स.
कबरु पान रे तणु दूदु करी आणी आपिउं नलजीइ वारि रे ।
नीसासु मूकीनइ पाणी पीइ, कहइ २ दवदंती नारि रे ॥ ४१६ ॥ स.
'केतली रे अटवी उलंघवी ? थाकी २ कंता ! न चलाइ रे' ।
नलनु पालव ग्रही इम कहइ, 'चरणे मांहरइ गांठि बलाइ रे' ॥ ४१७ ॥ स.

‘सु रे जोअण अटवी जवी, तेहमांहि जोअण पांच रे ।
मृगनयणी ! आव्या वेहू जणा, माने माने वात तूं साच रे’ ॥ ४१८ ॥ स.
हलइ हलइ संचरइ एणी परिइ, संध्यासमइ हऊउ तेह रे ।
अशोकवृक्ष रे हेठलि रहिया, नलराजा कहइ धरी नेह रे ॥ ४१९ ॥ स.
‘करि न तूं निद्रा रे दवदंती ! [21-B] दुख रे वीसारु ताम एह रे ।
रात्रिनइ अवसरि चित ठरइ, हुइ सुख तुम तणइ देहि रे’ ॥ ४२० ॥ स.
अधलूं रे वस्त्र त्यारइ पाथरिउं, चीतवइ दवदंती नारि रे ।
‘मनुष्यनइ वेला रे जेहवी पडइ नरवहवी तेहवी सुविचारइ रे’ ॥ ४२१ ॥ स.
कवही कूर कपूर कि सेजइ सूअणा, कवही अलूणा अन्न कि भुइ परिलेठणा ।
कवहीं दुज्जण सरसी गोठ कि सज्जन वंचणा, दैव नचावइ नाचि
तेणी परि नचणा ॥ ४२२ ॥

चउपई

देव गुरु केरूं ध्यान ज धरी, महामंत्र नवकार स्मरी ।
आज्ञा मागी नलराय तणी, निद्रा कीधी, चित्ति चिंता घणी ॥ ४२३ ॥
तेणी वेला चितइ नलराय, ‘कस्यु करीसिइ हवइ उपाय ? ।
जु जईइ ससरानइ ठामि तु जाइ सही आपणी माम ॥ ४२४ ॥
अधम हुइ ते सासरइ रहइ, अगमान जामाता लहइ ।
जईइ तेडिया भजीइ तेह तणा, नहीतरि थईइ अलखामणा ॥ ४२५ ॥
एणइ ठामि हूं मेलहउं नारि, परदेसि जाउं, एहवूं विचारि ।
‘पगबंधन मज्जनइ एहनी, रात्रिदिवस चिंता जेहनी’ ॥ ४२६ ॥
हेठलि वस्त्र पाथरीउं छइ जेह, रुधिरइ अक्षर लखीआ एह ।
‘एतलइ जाजे पीहरि तूंअ, परदेस जोग जाउं छउं हूंअ’ ॥ ४२७ ॥
‘अनाथ करी किम मेलहउं बाल ? व्याघ्र आवीनइ भखइ सुकुमाल ।
रात्रि रहूं हूं एहनइ पासि, प्रभाति समइ उठी जासि ॥ ४२८ ॥

जावा हीडूं छउं मेल्ली एह, नारी साथि इसिउं माहरु नेह' ।
 एणी परिइ रयणी नींगमी, अंतर्गतपणइ वात नवि गमी ॥ ४२९ ॥
 तिहां मेहलीनइ चालिउ धीर, पाछउं वालीनइ जोइ [22-A] वीर ।
 अटवी कतूहल जोतु जाइ, नारी सुहणउं देखइ तेणइ ठाइ ॥ ४३० ॥
 एहवइ समइ सुहणउं दीठउं एक, सहिकार फल लेवा चडी छेक ।
 हाथीइ आवी उन्मूलीउ वृक्ष, भूमि पडी तव जागी दक्ष ॥ ४३१ ॥
 पासिइ नवि देखइ नल कंत, विभ्रम थयूं दवदंती चिंत ।
 दसोदसिइ ते नलनइ जोइ, दुखिइ करीनइ अतिहिं रोइ ॥ ४३२ ॥

दूहा

यूथ चूकी जिम मृगली, दवदंती हुई तिम ।
 विचारइ सुहणउं इसिउं, आप मतिइ करी इम ॥ ४३३ ॥
 'आंव समु छइ श्रीनल, राज्यसुख फल जेह ।
 वनगज कूवर ते कहिउ, फल लेवा चडी एह ॥ ४३४ ॥
 एहवइ समइ तिहांथी पडी, नलइ मूकी हूं आज ।
 ए दुख कहिनइ हूं कहूं ? कहींइ पेखसि नलराज ? ॥ ४३५ ॥

चउपई

मुख पखालेवा गयु प्रीउडउ, आवतु हुसिइ कंत रूअडउ' ।
 वाट जौइ नारी रही तिहां, 'मझ मूकीनइ नल गयु किहां ? ॥ ४३६ ॥
 सुंदर दीठउ रूपिइ करी, कोइ किंनरी गई हुसिइ अपहरी ।
 कंत नावइ, घणी वेला थई, नावइ तु कस्यू कारण भई ? ॥ ४३७ ॥
 मूहनइ सही ए मेहली गयु, आपणपूं निश्चित ज थयु ।
 मूकी जावूं तुझनइ नवि घटइ, आपणपूं हईइ आवटई ॥ ४३८ ॥
 कमललोचन ते माहरु वाहलउ, भलु कीधु नलजीइ टालउ ।
 कोइ जईनइ कंतनइ वालु, किम हींडसिइ मोरु जीवनपालु ? ॥ ४३९ ॥

राग कालहिह । जोइ न विमासी०

दवदंती तिहां विलाप करइ, 'नल विना किम रहीइ रे माइ ? ।
 सगुण सुवेधी सुंदर कंता, ए दु [22-B] प कहिनइ कहीइ रे माइ ? ॥ ४४० ॥
 'प्रीऊ प्रीऊ' करती नारी हींडइ, दिसि विदिसिइ ते जोती रे ।
 दुख धरीनइ नीसासु मेहलइ, अवला नारी रोती रे ॥ ४४१ ॥
 'रहीअ न सकूं तुम विण नलजी ! कहीअ न सकूं तोइ रे ।
 माहरइ भनि छइ तूंह जि कंता ! तूं विण अवर न कोइ रे ॥ ४४२ ॥
 सिउ अगुण तुझ हईडइ वसीउ ? जे मेही निराधार रे ।
 सिइ ऊवेखी माहरा कंता ! निषधपुत्र ! सुविचार रे ॥ ४४३ ॥
 चंदसूरिज वनदेवता सांभलु ! नलजी वन किहीं दीटु रे ? ।
 ते कंतानइ मेलवु मझनइ, मूह स्यूं कंत ज रूठउ रे ॥ ४४४ ॥
 सुणि तूं जीवनस्वामी ! माहरा, मन ताहरूं किम वहिउं रे ? ।
 गुण नवि वीसरइ कंता ! ताहरा, मइ तु कांइ न कहिउं रे ? ॥ ४४५ ॥
 स्या माटिइ वाहला ! तूंअ रीसाणु ? हूं ते नारी तोरी रे ।
 तइ छेहु भलु मझनइ आपिउ, घणी कीधी तइ जूरी रे ॥ ४४६ ॥
 सी परि करीसि ? किहां हूं जाईसि ? 'नल नल' कही ते रडइ रे ।
 कूटइ हईडूं, डील आछेटइ, पगि पगि ते नारि आखडइ रे ॥ ४४७ ॥
 'कइ मइ कोइ मुनिवर संतापिउ ? कइ ऊगती वेलि कापी रे ? ।
 कइ मइ कहिना भंडार ज लख्या ? कइ लीधी वस्तु नापी रे ? ॥ ४४८ ॥
 कइ मइ कूडूं आल ज दीधूं ? कइ मइ छेद्या वृक्ष रे ? ।
 कइ मइ कूडकपट ज केलविउं ? कइ संतापिया दक्ष रे ? ॥ ४४९ ॥
 देवगुरुनी मइ निंदा कीधी ? कहिसिउं कीधु द्रोह रे ? ।
 खेदिइ मर्म पीआरा बोल्या ? जे मइ पामिउ विच्छोह रे ॥ ४५० ॥

दाल ।

तुझ ऊपरि मोरी आंसडी, किम जासिइ मझ रातडी ।
 कहि आगलि करूं रावडी, चरणकमल की दासडी ॥ ४५१ ॥
 चंचल चपल तोरी आंखडी, जैसी कमला दलची पांखडी ।
 तोरी भमहि अछइ अणीआलडी, एहवइ नल [23-A] जीइ हूं छंडी ॥ ४५२ ॥
 वाहलउ न मिलइ ता आखडी, किसीअ न खाउं सूखडी ।
 ते विरहइ नही भूखडी, रंग गयु एहनु ऊखडी ॥ ४५३ ॥
 जोउं छउं कंता ! वातडी, सार करु न अहारडी ।
 कां मेलही निराधारडी ? किहां लागइ छइ वारडी ? ॥ ४५४ ॥
 जिम मेहनी वाट जोइ मोरडी, कंता ! ताहरी छउं गोरडी ।
 मेलहणवेला नही तोरडी, अवर पुरुषस्यूं कोरडी ॥ ४५५ ॥
 सी आवी तुम रीसडी ? नारी कणकनी दीवडी ।
 किम एकलां नावइ नींदडी, पूरव भवनी प्रीतडी ॥ ४५६ ॥
 कांकिमपणउं धरिउं जिम गेडी, ढलवलती मेहली जिम दडी ।
 संघातिइ हूं सीद तेडी ? ताहरी न मेलहउं हूं केडी ॥ ४५७ ॥
 तुमसिउं कंता ! नही कूडी, नारी सविहुमांहि हूं भूडी ।
 जाणज्यो कंता ! नही कूडी, कोइ ल्यावइ नलनी शुद्धि रूडी ? ॥ ४५८ ॥
 प्रकृति थई कंता ! अति करडी, स्या माटिइ तूं गयु मरडी ? ।
 इम नवि जईइ वालहा ! वरडी, बांधी छइ प्रेम गठडी ॥ ४५९ ॥
 नल सरखी न मिलइ जोडी, बालापणनी प्रीति त्रोडी ।
 कपट करीनइ कां मोडी ? आ रानमांहि हूं कां छोडी ? ॥ ४६० ॥
 किम तिजी माया एवडी ? मझ हससिइ तेवडतेवडी ।
 कंटकि वींटी जेवडी, भमरू न मेलहइ केवडी ॥ ४६१ ॥
 विरहइ थईअ गहेलडी, जोउं छउं पगला रहिअ खडी ।
 सिइ कारणि तुझ रीस चडी ? नलनइ वियोगिइ अतिहि रडी ॥ ४६२ ॥

नारी अवला नाहडी, एकली न मेलहीजइ वापडी ।
 अस्त्री यौवनवइ बोरडी, तुम स्यू नथी बेरडी ॥ ४६३ ॥
 किसीइ वातिइ नवि आडी, ए दुख कहूं जु हुइ माडी ।
 फूल विना नवि शोभइ वाडी, पति विना न हुइ नारी टांडी ॥ ४६४ ॥
 कंतस्यू न कीधी वातडी, एणी एणी वृक्ष छाहडी ।
 भीमराजानी बेटडी दवदंती बोलइ भाखडी ॥ ४६५ ॥
 'भली मेहली हूं गुडउ गुडी, सुख संभरइ ते घडी घडी ।
 घणु तेह तइ देखाडी सिइ मेहली प्रसुडी ?' ॥ ४६६ ॥

ढाल । मनकु वा[23-B]हलु वेगलु । गुडी

'नल नल' कहिती नीसरी, नवि पेखइ कहइ ठामि रे ।
 'सिइ ऊवेखी तूंअ गयु ? बलिहारी तुझ नामि रे ॥ ४६७ ॥
 कहींइ मिलसिइ वालिंभ ? तेह विण क्षण नवि जाइ रे ।
 तइ न धरी माया माहरी, एहवूं कहइ तेणइ ठाइ रे ॥ ४६८ ॥
 नारी सोधइ दसो दिसि, 'शुद्ध नथी जीवन्न रे ।
 रानवगडमां मेलही गयु, किम राखूं हूं मन्न रे ? ॥ ४६९ ॥
 नान्हपणानु नेहडउ, कांइ वीसारिउ नाह रे ? ।
 कठिन कठोरमांहि मूलगू, ताहरु प्रीछिउ माह रे ॥ ४७० ॥
 ए तु कायर लक्षण, साहसीकनूं नही काम रे ।
 अधविचि नारीनइ मेलहीइ, बलतूं न लीइ नाम रे ॥ ४७१ ॥
 नलजी ! माहरा नाहला ! एक ताहरु आधार रे ।
 माया सधली वीसारी, कां मेहली निरधार रे ? ॥ ४७२ ॥
 कुटंब हुइ पुहुचतूं, कंत विना सही फोक रे ।
 कुणइ कांई नवि हुइ, अवसरि सह ए लोक रे' ॥ ४७३ ॥

वखइ अक्षर देखीआ वांचिआ लागी तेह रे ।

‘तूं हवइ पीहरि जाइजे, सुख हुइ तूहनइ देहि रे’ ॥ ४७४ ॥

‘आवइ कूड नुहतूं जाणिउं, नरनी निर्गुण जाति रे ।

पुरुष निदानिइ छेह आपइ, ते तु कहीइ कुजात रे ॥ ४७५ ॥

तूं तु सुजाती जाणीउ, ताहरूं कुल सुवंश रे ।

पुरुषरत्नमां मूलगु, अवगुणनु नही अंश रे ॥ ४७६ ॥

इम मेहली कंता ! नवि जईइ, ताहरु नुहइ आचार रे ।

मूहनइ वालहा ! दोहिलूं, तूं तु छइ सुविचार रे ॥ ४७७ ॥

संभाल करु माहरी, मननु छइ विश्राम रे’ ।

मंत्र तणी परि ते जपइ, सुखिथूं नवि मेलहइ नाम रे ॥ ४७८ ॥

दूहा

दवदंती ते दुख धरी, चाली पीहरि तेह ।

न[२४-४]ल अक्षर मंत्रनी परिइ राखइ अहनिसि जेह ॥ ४७९ ॥

वाटिइ वनंगज फणगर, सीहतणा बोंकार ।

रौद्र अटवी बीहामणी, घूकतणा घूतकार ॥ ४८० ॥

सूअर घरकइ जिहां घणउं, बरकइ चीत्रा अति ।

अष्टापद तिहां जीवडा, बीहवानी नही मति ॥ ४८१ ॥

शंवर शरभ नइ कासर, वरूं सूअर सीआल ।

दावानल तिहां प्रज्वलइ, यक्ष राक्षस खेत्रपाल ॥ ४८२ ॥

गंधर्व विद्याधर खेचर, शाकिनी डाकिनी जेह ।

योगिनी दीसइ ठामि ठामिइ, तेहनु न लाभइ छेह ॥ ४८३ ॥

घोर बीभच्छ भयंकरी, सुणीइ महा हुकार ।

वनचरनु कोलहल घणु, सूर्यकिरण न लगार ॥ ४८४ ॥

ते न पराभवइ तेहनइ, नवि लोपइ ते आण ।
 पंच पदनुं ध्यान करइ, जोउ शील मंडाण ॥ ४८५ ॥
 'नल नल' कहिती ते चालइ, राखिउ हईआ वारि ।
 सील सन्नाह पहिरी करी, जाइ दवदंती नारि ॥ ४८६ ॥
 बोर बाउलीआ गोखरू, चरणि वींधाइ तेह ।
 पीउ चित्तिइ न वीसरइ, अधिक बधारइ नेह ॥ ४८७ ॥

ढाल । सहिज सलणु साजण सां०

भीमसुता रे वाटिइ चालती, एहवइ दीठउ साथ ।
 तेह मांहि मूलगु वसंत व्यवहारी, ते छइ सघलानु नाथ ॥ ४८८ ॥
 दवदंती रे मारगि एकली झूरइ २ हईडामांहि ।
 'छई कोइ तेहवु जे नल मेलवइ?' नयणे जलनु प्रवाह ॥ ४८९ द. ॥
 ते साथ साथिइ जाइ भीमसुता, चौर मिल्या ते वार ।
 तेणइ जईनइ आगलि वाट रूधी, सघलइ कीधु रे विचार ॥ ४९० द. ॥
 वीहवा लगा मानव वापडा, चिं [24-B] ता करइ रे अपार ।
 'सी परि करीसिइ? लुटा लटसिइ, कुण करसिइ अम सार?' ॥ ४९१ द. ॥
 नारी कहइ, 'रे तमे म वीहस्यु.' दीधी एहवी धीर ।
 भगवंतनुं मनि ध्यान धरइ, घणउं साहसवंती वीर ॥ ४९२ द. ॥
 दवदंतीइ हंकारु कीधु, नाहसी गया तव चोर ।
 नारीइ उपगार कीधु अति घणु, भयनु समाविउ सोर ॥ ४९३ द. ॥
 पूरव पुण्यइ जाणे देवि आवी, तस परि कीधूं सानिध्य ।
 सारथवाह आवी पाए लागु, पोतइ बहुली रिद्धि ॥ ४९४ द. ॥
 पूछइ वसंत नारीनइ इसिउ, 'सिउं कारण? कहु एह ।
 आहवी अटवीइ तमे एकलां, संदेह भांजु जेह' ॥ ४९५ द. ॥

आपणउ संबंध कहिउ तेहनइ, ' हूं छउं नलनी नारि ।
 व्यवहारी ! जाणउ भीमरायनी सुता, संभलि तूं सुविचार ' ॥ ४९६ द. ॥
 दवदंतीनइ वसंत इम कहइ, ' ते नल अह्मारु स्वामि ।
 रूडा वाना अमारइ तेहना, भलइ लीधूं तेह नाम ' ॥ ४९७ द. ॥
 तेहनी भक्ति करइ अति घणी, नवि दूहवइ कुचचन्नि ।
 मायनी परिइ ते नित आराधइ, सेवइ ते एकमन्नि ॥ ४९८ द. ॥
 तेणइ समइ वर्षा आवीउ, अखंड धाराइ मेह ।
 विरहीआनइ ते संतापिवा घणेरु जगावइ नेह ॥ ४९९ द. ॥
 गाजवीज अति घणा हुइ, दवदंती मनि साल ।
 नय नाला घणा पूरइ आवीआ, मनसिउं झूरइ बाल ॥ ५०० द. ॥
 त्रिणि दिहाडा वरखा वरसीउ, विवहारी चालिउ परदेसि ।
 नारी एकली वली रे ति[25-A]हां थई, छइ ते यौवन वेसि ॥ ५०१ द. ॥
 नलनु वियोग जहींनु हऊउ, चउथ करइ उपवास ।
 वीसामइ रहिती नारी ते जाइ छइ, जिन धर्मनु वास ॥ ५०२ द. ॥

दूहा

एइवइ राक्षस देखीउ, भयंकर विकराल ।
 राता लोचन केश मोटा, दीटु देतु फाल ॥ ५०३ ॥
 अमांस सरिखु दीसीइ, काजल जेहवूं होइ ।
 काती छइ हाथिइ ग्रही, पेखइ नारी सोइ ॥ ५०४ ॥
 क्षुधाइ करी पीडीउ, दीठी राक्षसइ नारि ।
 ' भक्ष आवीउं माहरूं, ' चींतवइ राक्षस त्यारि ॥ ५०५ ॥
 बीहवा लागी ते नारी, धीरठ करीनइ चित्त ।
 राक्षसनइ प्रमदा कहइ, ' वचन सुणि तूं एक मित्त ॥ ५०६ ॥
 नलनी हू छउं सुंदरी, चित्ति वसिउ जिन धर्म ।
 निरंजनइ उलगूं, तूं छइ बांधव मज्झ ' ॥ ५०७ ॥

ढाल । बार वरस बाहुडी न छोड़ू

तेगइ वचनइ तूठउ ते राक्षस, 'काई नारी तूं मागि रे लालू ।
 नलनी नारी ते माहरी बहिनि, लागूं ताहरइ पागि रे लालू' ॥ ५०८ ॥
 खिणि खिणि चित्तिइ नाह संभरइ, करती नलनूं ध्यान रे लालू ।
 तेहनइ दुखिइ पीली हुई, जैसिउं पाकूं पान रे लालू ॥ ५०९ ॥ खिणि २ चि.
 दवदंती कहइ, 'निसुणि निशाचर ! वीनतडी अवधारु रे लालू ।
 माहरु कंत कहींइ मिलसिइ ? माहरी वेदना वारु रे लालू' ॥ ५१० ॥
 अवधि जानिइ जोई करीनइ एहवूं कहइ वेताल रे लालू ।
 'बारे वरसे मिलसिइ बलभ.' एहवूं कहिउं ततकाल रे लालू ॥ ५११ ॥
 'पीहरि रहितइ नलजी आवसिइ ए तूं निद्धारि जाणे रे लालू ।
 चिता म धरीसि हईइ नारी ! एह वचन मनि आणि रे लालू' ॥ ५१२ ॥
 रूप प्रगट कीधूं तेगइ यक्षइ, ते छइ तेजमय देव रे लालू ।
 सत्त्व जोवा ते आविउ सुरवर, कीधी तेहनी सेव रे लालू ॥ ५१३ ॥
 'पतिवियोगिइ ए सहू टालिउं, तांबूल नइ सिणगार रे लालू ।
 दूधदहीं हूं न जिमूं घीगुल, दिन अंतरि आहार रे लालू' ॥ ५१४ ॥
 [25-13] एकइ पर्वति रही ते गुफामांहि, वेल्हनी कीधी मूर्ति रे लालू ।
 शांतिनाथनी कीधी थापना, अनोपम छइ स्फूर्ति रे लालू ॥ ५१५ ॥
 करइ पूजा भला पुष्प आणीनइ, भावना भावइ त्रिणि वार रे लालू ।
 चउत्थ तणउ तप करइ निरंतर, जिन धरम करइ सार रे लालू ॥ ५१६ ॥
 केतलइ दिनि वसंत व्यवहारी, आविउ तेगइ ठामि रे लालू ।
 गुफामांहि ते दीठी नारी, हर्ष अति घणउ थाइ रे लालू ॥ ५१७ ॥
 स्वामी केरी मूरति पूजइ, प्रणाम करीनइ बइसइ रे लालू ।
 वसंत पेखइ जिनजीनी प्रतिमा, धर्मनु रंग चित्ति वसइ रे लालू ॥ ५१८ ॥
 दवदंती संतोष जि पामी, पूछइ कुशल खेम रे लालू ।
 बोल बोलइ सुकोमल रूअडा, साकर गली जिम रे लालू ॥ ५१९ ॥

एहवइ तापस ढूकडा, तेणइ ठामि आव्या रे लालू ।
 एहवइ वरषा आवीउ, धाराइ ते त्रासव्या रे लालू ॥ ५२० ॥
 संघला तापस दवदंती पासिइ, कहइ वचन तस एह रे लालू ।
 'वीहस्यु मां रे माहरी माता ! खाई खणी तिहां तेहि रे लालू ॥ ५२१ ॥
 तुझारूं ध्यान तु साचूं जाणीइ, जउ नवि वरसइ मेह रे लालू ।
 ए कुंडमाहि छांटउ न पडइ, तु सूधउ धरम एह रे लालू' ॥ ५२२ ॥
 तापसइ कहिउं दवदंतीनइ, नारी चींतवइ तव रे लालू ।
 'माहरा धर्मनु महिमा दाखूं, पूजइ भगवंत जव रे लालू' ॥ ५२३ ॥
 शील तणइ महिमाइ करी त्यारइ मेघ न वूठउ तेणइ ठामि रे लालू ।
 छांटउ न पडिउ तेह कुंडमाहि, हउउ अतिहि आराम रे लालू ॥ ५२४ ॥
 ते स्रह देखी आश्चर्य पामिउं 'घणी दीसइ एहनी शक्ति रे लालू' ।
 सार्थवाह धर्म माया चींतवइ, 'एहनी सी छइ युक्ति रे लालू?' ॥ ५२५ ॥

दूहा

वसंत पूछइ नारीनइ, 'सी मूरति कहिवाइ ? ।
 ए पूजिइ स्यूं फल हुइ ? परि ए किम लहिवाइ ?' ॥ ५२६ ॥
 दवदंती कहइ तेहनइ, 'ए जगगुरु भगवंत ।
 त्रैलोक्य तणु छइं ठाकु[26-A]रा, मूरति कीधी गुणवंत ॥ ५२७ ॥
 भाविइ पूजा कीजीइ तु पामीइ राज ।
 वेहू भवनूं काज सरइ, सुणि तूं श्रेष्ठि महाराज ॥ ५२८ ॥
 सिंह व्याघ्र न पराभवइ, ते एहनु प्रसाद ।
 दयामूल धर्म ज कहिउ, हऊउ तेह आह्लाद' ॥ ५२९ ॥
 तापस प्रतिवोध्या सही, उलखाव्यउ जिनधर्म ।
 विरमाव्या ते पापथी, ऊपार्जइ शुभ कर्म ॥ ५३० ॥

वासिउं नगर अपूरव, तापसिइ कीधु वास ।
 तापसपुर नामिइ इस्यूं, पूरइ सविकहि आस ॥ ५३१ ॥
 मोटउ प्रासाद अति भलु, कीधु अतिहि उत्तंग ।
 भावना भावइ तिहां आवी, नाटक करइ अति चंग ॥ ५३२ ॥
 सार्थवाह ते तापस पंचसया परिवार ।
 तेहमांहि विमलमति मूलगु, सम्यक्तव आराधइ सार ॥ ५३३ ॥

ढाल । भोला भ्रमडु लागु रे०

एहवइ समइ तिहां सिंहकेसरी मुनिवर, ऊपनूं केवल तेह ।
 उच्छव करवा आवइ रे देवता, बइसइ सिंहासणि जेह रे ॥ ५३४ ॥
 केवली दिइ रूडी देशना रे, भवभयहरणी वाणि रे । केव.
 के ज्ञानीइ तिहां देशना दीधी, 'नरभव दोहिलु होइ ।
 दया धर्मनू समझवूं दोहिलूं, हइआस्यूं तुमे जोइ रे ॥ ५३५ ॥ के.
 त्रिणि तत्त्वनूं जाणिवूं दोहिलूं, देव तु श्रीअरिहंत ।
 तेजपुंजमय ज्योतिस्वरूपी, ध्याईइ ते भगवंत रे ॥ ५३६ ॥ के.
 गुरु ते जे जिनकल्पी मारणि, सूधा साधु ज जेह ।
 काम क्रोध लोभरहित जे मुनिवर, गुरु कहिया एहवा तेह रे ॥ ५३७ ॥ के.
 दया धरम ते सारु कहिउ, दया अनोपम जाणि ।
 त्रिहु आराधवइ नरक न पामीइ, एतले हईइ आणि रे ॥ ५३८ ॥ के.
 एहवइ तिहां एक आवीउ देवता, प्रणमइ दवदंती नारि ।
 केवली वं [26-B] दीनइ तिहां बइसइ, 'सुणि सुंदिरि ! सुविचार रे ॥ ५३९ ॥
 एह ज वनमांहि कुलपति तापस, हूं हतु एहनु सीस ।
 कर्पर नामिइ तप हूं करतउ, मझ हती बहुली रीस रे ॥ ५४० ॥
 देवता पूरवभव कहइ रे, 'संभलु तमे रे सुजाण रे । दे.
 कठिन हूं तप करउं, पंचामि साधउं, बाधिउं अधिक तप तेज ।
 बीजा तापस भक्ति नवि करइ, मझ ऊपरि नहीं हेज रे ॥ ५४१ ॥ दे.

ते छांडी हूं तिहांथी नीसरिउ, क्रोधिइ भरीउ अपार ।
 रात्रि तणइ समइ अंधकार व्यापीउं, उच्छक हऊउ ते वार रे ॥ ५४२ ॥ दे.
 खोह ऊडी छइ डंगर केरी, पडीउ हूं तेहमांहि ।
 अतिहि वागउ मझ शरीर सघलइ, वेदना हुई त्याह रे ॥ ५४३ ॥ दे.
 कष्ट भोगविउं मइ सात दिनि अतिहिं, नीसरी आवीउ ठाभि ।
 क्रोधिइ करीनइ सबल हूं धगधगाउं, नवि लीधउं कुणइ नाम रे ॥ ५४४ ॥ दे.
 काल करीनइ एणइ वनिइ हऊउ विषधारी सर्प ।
 क्रोधतणउं फल ततकाल लहीउं, नवि धरीइ एहवु दर्प रे ॥ ५४५ ॥ दे.
 जीवडा क्रोध न करइ रे, जेणइ हारीइ रूडउ तप रे,
 निष्फल थाइ जप रे । द्रूपद ।
 जेह तणइ मनि क्रोध ज वसिउ ऊपजइ त्रिणि विकार ।
 संतापइ ते आपणउ आतमा, सुख नवि हुइ लगार रे ॥ ५४६ ॥ जी.

दूहा

परनइ पीडा ऊपजइ, परलोक हाणि करेइ ।
 रूडउं कीधउं सहू काई, क्रोध चांडाल हरेइ ॥ ५४७ ॥
 नवकार भणीउ नारीइ, ते संभलिउ तेणी वार ।
 दवदंती दिनि दिनि भणइ, संभलउ निरंतर सार ॥ ५४८ ॥
 जीववध करतु हूं घणउं, पंच पद सुणी अपार ।
 जातिस्मरण ऊपनूं. धरिउ उपशम सार ॥ ५४९ ॥
 अणसण लेई देवगतिइ, ऊपनु कुसुमप्रभ देव ।
 कुसुम विमानि [27-A] सुख भोगवउं, करूं इंद्रनी सेव ॥ ५५० ॥
 अवधि ज्ञानिइ जोईउं, आविउ तुझ भणी नारि ।
 माहरी माता तूं सही, उपगारीक सुविचार ॥ ५५१ ॥
 देवशिद्धि जे पामीउ ते ताहरू प्रसाद ।
 दवदंतीनइ पाइ लागु, संपनु अति आहाद ॥ ५५२ ॥

चउपई

विमलमतिइं संभलीउं एह, वैराग्यरंग पामीआ तेह ।
 चारित्र मागई केवली कन्हइ, वलतूं वचन ते तव भणइ ॥ ५५३ ॥
 केवली कहइ तापसनइ इसिउं, 'जेहवूं छइ तेहवूं संभलु तसिउं ।
 यशोभद्रसूरि देसिइ सीख, ए जाणेयो अह्वारी सीख' ॥ ५५४ ॥
 'तमे दिक्षा देता नथी स्या भणी ?' "संभलि कुलपति तापसधणी ।
 कौशला नगरीइ नलरायनु बांधव छइ कूवर तेहनु ॥ ५५५ ॥
 सिंहकेसरी तेहनुं हूं पुत्र, नान्हपणा लगइ चित्त पवित्र ।
 एहवइ संगी नगरी जेह, जितशत्रुराज्य करइ तिहां तेह ॥ ५५६ ॥
 बंधुमती पुत्री तेहनइ, चिंता ऊपनी पिता जेहनइ ।
 जितशत्रुइ कहाविउं कूवर भणी, 'तम पुत्र सिंहकेसरी भूधणी ॥ ५५७ ॥
 पाणिग्रहण करवा आवयो, भली रिद्धि साथि लावयो' ।
 एहवूं कहाविउं जितशत्रु राय, तं निसुणी मनि उच्छक थाय ॥ ५५८ ॥
 कूवरिइ कहिउं, 'तमे जाउ वच्छ, बंधुमती परणउ चित्त स्वच्छ' ।
 परिवार लेई हूं संगी गयु, जितशत्रु राय रलीयायत थयु ॥ ५५९ ॥
 उच्छव करी परणावी तेह, बंधुमतीस्यूं अति घणु नेह ।
 दिन केतला सुखिइ तिहां रही, ससरा आज्ञा मागी सही ॥ ५६० ॥
 'आज्ञा हुइ तु चालउं अमे, संतोष्या आवरया तह्मे' ।
 बंधुमतीस्यूं चलावीउ, जितशत्रु बुलावा आवीउ ॥ ५६१ ॥
 वाटइ चालता दीठा मुनि, सहि गुरु भेटीआ उपवनि ।
 भक्तिपणइ मइ बंधा पाय, देशना दी[27-B]धी श्रीऋषिराय ॥ ५६२ ॥
 गुरु कन्हइ पूछीउं तव जेह, 'अम तणउं आयु केतूं छइ तेह' ।
 वलतूं पभणइ श्रीगुरु नाम 'पंच दिवसमांहि सारु काम ॥ ५६३ ॥
 संसार मेलहीनइ चरित्र लीउं, निर्जरी कर्म केवल पामीउं' ।
 तेह भणी संभलि तूं कुलपती ! यशोभद्र कन्हइ हुसिउ यती ॥ ५६४ ॥

वात करंतइ सिंहकेसरी, मुक्तिरमणि तेणइ हेला वरी ।
 विमलमति आविउ गुरु भणी, 'चारित्र दिउ, गिरूआ गच्छधणी !' ॥ ५६५ ॥
 पांचसइनइ दीधउं चारित्र, संयम पालइ अतिहिं पवित्र ।
 गुरुनइ कहइ दवदंती नारि, 'नरक तणा दुख स्वामी ! वारि ॥ ५६६ ॥
 संयम मागूं हुं तुम कन्हइ.' सहिगुरु बलतूं वचन इम भणइ ।
 'नलनु छइ तमनइ संयोग, भोगवस्यु तमे नारी ! भोग' ॥ ५६७ ॥
 सार्थवाहइ आदर करी, 'सामी ! पधारु तापसपुरी' ।
 तेणइ कहणे तिहां आवीआ, मान सनमान देई ठावीआ ॥ ५६८ ॥
 पूर्वइ प्रासाद कराविउ सार, श्रीजिन सोलसमु अपार ।
 गुरुइ प्रतिष्ठा कीधी तेह, त्रिणि तत्त्व उचरीआ जेइ ॥ ५६९ ॥
 सहिगुरु तिहांथी विहार ज करइ, विचरंता पृथ्वीइ संचरइ ।
 पंच सयास्यूं पालइ चारित्र, विमलमति छइ अतिहि पवित्र ॥ ५७० ॥

दूहा

तेणी गुफाइ सात वरस रही दवदंती नारि ।
 धर्म आराधइ जिन तणु, सफल करइ संसार ॥ ५७१ ॥
 पंथी तिहां एक आवीउ, कहइ, 'संभलि दवदंति ! ।
 को एक परिसरि पेखिउ ताहरु बल्लभ पति' ॥ ५७२ ॥
 भर्तारनी सुद्धि कहइ, ते तु वाहलउ होइ ।
 जीवनु जीव ते सही, एहवूं कहीउं सोइ ॥ ५७३ ॥
 बल्लभ नइ वयरी तणी पूछवानी परि एक ।
 मित्र संदेसु जे कहइ, चित्त [२४-A] रइ विवेक ॥ ५७४ ॥
 'तमनइ किहां भेटिया हता ? सिउं करइ छइ तेह ? ।
 स्यु व्यापार तेहनु ? केहवां दीठा देहि ? ॥ ५७५ ॥

वखइ करी सुखीआ पेखिया ? एकला कइ हता दोई ? ।

जिम निखूँती पूछीइ तिम रं हरख ज होइ ॥ ५७६ ॥

मित्र दुखीउ जाणीइ तु अतिहिं दुख थाइ ।

सांभलीइ वयरी सुखी प्राणी घणउं अवटाइ ॥ ५७७ ॥

तेहनां वचन सांभली, रोमांचित हुई तेह ।

नीसासू मेलहइ घणू, प्रेमनूं लक्षण एह ॥ ५७८ ॥

तेहना कहणथी नीसरी, आवी अटवी मझारि ।

नल कंत देखइ नही, चींतवइ अवला नारि ॥ ५७९ ॥

ढाल । उ पेलु नेमि किम आवइ०

पगला जोइ नलजीना सुंदरी गुणवंती रे ।

विरहि विछोही ते अवला प्रीऊ ऊपरि एक चिंती रे ॥ ५८० ॥

‘सुंदर माहरु नलजी अ गयु हुसिइ एणी वाटइ रे ।

सिउ अवगुण तुझ हईडइ वसीउ ? हूं मूंकी कंत स्या माटिइ रे ? ॥ ५८१ ॥ सुं.

साते वरसे तइ कंता ! संभाल न कीधी रे ।

तुझ विण घणउं हूं टलवलउं, जिमणी वाचा दीधी रे ॥ ५८२ ॥ सुं.

तइ मझनइ नवि मोकलिउ संदेसु एक वार रे ।

नाम जपू हूं ताहरूं, आश्रितनु आधार रे ॥ ५८३ ॥ सुं.

ते धन्य ते वनसपती, वृक्ष तणी धन्य छाया रे ।

धन्य ए सघला रूखडा, जिहां बइठा नलजी राया रे ॥ ५८४ ॥ सुं.

ते धन्य भूमिका, धन्य सारी रज रे ।

कंतनइ चरणे जे लागीं, प्रवित्र संपनी तेह रे ॥ ५८५ ॥ सुं.

मारगि जातइ जेह भणी संपजावी हुसिइ दृष्टि रे ।

सफल हऊउ तस अवतार, आभूआ पाखइ थई दृष्टि रे ॥ ५८६ ॥ सुं.

चउपई

संभलि स्वामी नलकुमार ! इक्ष्वाग वंश तणु [28-B] श्रृंगार ।
 माहरइ स्वामी ताहरू आधार, तइ लीधु छइ राज्यनु भार ॥ ५८७ ॥
 तुझथी विश्वनइ घणु उपगार, तूं मोटउ गुणनु भंडार ।
 भाग्य सौभाग्य करीनइ सार, तूं उत्तम निरतु सदाचार ॥ ५८८ ॥
 गरूअडी तणउ कुण पामइ पार ? तइ दीठइ लोचनि सुखाकार ।
 तुझ सरिखु माहरइ भर्त्तार, हूं रडवडउ स्वामी ! निराधार ॥ ५८९ ॥
 तइ कीधु माहरु अंगीकार, हरखिउ सघलु तव परिवार ।
 हवइ कांइ कीधु मझ परिहार ? ए ताहरू नुहइ आचार ॥ ५९० ॥
 बीजा जाणइ सघला व्यवहार, विनय विवेक अछइ सुविचार ।
 एकली मूंकवानु नाविउ विचार, कुण करेसिइ माहरी सार ? ॥ ५९१ ॥
 जउ हूंतउ मझ छांडणहार दाधा उपरि कां दीधु खार ? ।
 उरमंडण माहरु अलंकार, ' इम वीनवइ दवदंती वारोवारि ॥ ५९२ ॥

दूहा

नलकूंअर कहीं नवि पेखिउ, जोयूं सवि आरामि ।
 पाछी वलइ गुफा भणी, वनचर छइ ठामि ठामि ॥ ५९३ ॥
 नल नाम मंत्र उचरइ, एहवइ राक्षसी एक ।
 मुख पसारीनइ रही ' भक्षण करूं हूं छेक ' ॥ ५९४ ॥
 दवदंतीनइ ते कहइ, ' भूखी छउं हूं नारि ।
 तुझनइ जावा नही देउं, जाणेजे सुविचारि ' ॥ ५९५ ॥
 नारी चींतवइ एहवूं, ' जु नल हुइ मझ चित्ति ।
 सती प्रभाविइ ए हुज्यो, विश्राल थाज्यो ज्ञत्ति ॥ ५९६ ॥
 अढार दोषरहित स्वामी, एहवु जगगुरुदेव ।
 ध्यान हुसिइ जु माहरइ, तु ए करसिइ सेव ॥ ५९७ ॥

आजनमाविधि दया धरम जु हुसिइ माहरइ मनि ।
 तु ए विकराल राक्षसी न पराभवइ मझ तनि ' ॥ ५९८ ॥
 शीलप्रभाविइ राक्षसी आवी लागइ पाय ।
 सुहणा परि अदृष्ट थई, नारी विमासण थाइ ॥ ५९९ ॥
 ' सी परि करीसि एकली ? पासिइ न[29-A]ही मझ कोइ ।
 स्यामी राखइ तिम रहीइ, जे विधि करइ स होइ ' ॥ ६०० ॥

ढाल । मारणी कहइ छइ कोशा कामि०

एहवइ लागी तृपा सुंदरी रे, चित्तडइ विचारइ तेह रे ।
 ' घणी व्यापइ छइ मझ तरसडी रे, दीसइ नहीं जल ठाम जेह रे ' ॥ ६०१ ॥
 गुणवंती अचला नारी एकली रे, संभारइ पूरव सुख रे ।
 हईइ लखी नलजी राखीउ रे, ' होसिइ बली आगलि सुख रे ' ॥ ६०२ गु॥
 एतलामांहि तु जल कही नथी रे, कंठडु सूकइ तेह रें ।
 जल पाखइ थाइ अति दोहिलूं रे, आकुल व्याकुल देह रे ॥ ६०३ गु॥ ॥
 सूकी नदी दृष्टिइ तव हुइ रे, ' जु सदहउं समकित सार रे ।
 नल जीवन माहरइ मनि हुइ रे, तु जल हुज्यो अपार रे ' ॥ ६०४ गुण॥ ॥
 एहवूं अ कहितइ जल प्रगटीउं रे, गंगा सरीखूं वारि रे ।
 जल वावरीउं तिहा स्वस्थ थई रे, एहवी नहीं बीजी को नारि रे ॥ ६०५ गु॥ ॥
 थाकी रे वनिता तव चालतइ रे, दीठउ २ एक ज वृक्ष रे ।
 छाया रे सीतल सोहामणी रे, तिहां आवी बइठी दक्ष रे ॥ ६०६ गु॥ ॥

ढाल । भाभानी

सुखिइ रे बइठी छइ तिहां दवदंती, एहवइ आवीउ साथ रे ।
 ' कुण ए बइठी छइ रानमांहि ? ' पूछिउं २ तेणइ साथि रे ॥ ६०७ ॥
 ' प्रेमलु बाधु रे माहरा नलजी सिउं, रखे रे वीसारु स्वामि ! रे ।
 ताहरइ रे भामणइ कंता ! हूं जाउं, बलिहारी नाह ! तुझ नामि रे ' ॥ ६०८ ॥ प्रे०

वलतूं कहइ रे 'हूं तु मानवी, भूली भूली अटवी अ माहि रे ।
 तापसपुरि अमे जाइसिउं, रहिठाण माहरूं त्याह रे' ॥ ६०९ ॥ प्रे.
 नारी अ पूछइ ते साथनइ, 'साथिइ लींघइ जाउ मज्झ रे' ।
 'अमे तु संध्या लगइ [29-B] चालस्यूं, वड्ठी देखी पूछीउं तुझ रे' ॥ ६१० ॥ प्रे.
 वलतूं कहइ रे तव दवदंती, 'निसुणउ तमे करुणावंत मेह रे ।
 हूं रे वणिग केरी दीकरी, पति साथिइ चाली पिता गेहि रे ॥ ६११ ॥ प्रे.
 निशा समइ निद्राइ हूं सूती, मेहली गयु माहरु नाथ रे ।
 आणी रे हूं ताहरइ सेवकइ, रूडउ रे मिलीउ मझ साथ रे' ॥ ६१२ ॥ प्रे.
 'अचलपुर अमे जाइस्यूं.' साथिइ लींघी दवदंती नारि रे ।
 धनदेव सुता जाणी हित करइ, नलनारी हईइ नवि हारइ रे ॥ ६१३ ॥ प्रे.
 रात्रि समइ वासु रहिया, सुखिइ सूती दवदंती तेह रे ।
 तेहना साथमांहि कोइ नर, गणइ छइ पंच पद जेह रे ॥ ६१४ ॥ प्रे.
 धनदेवनइ नलनारि कहइ, 'ए तु कोइ श्रावक दीसइ रे' ।
 साहमी बेहू तव मिल्या, भीमसुतानूं मन हींसइ रे ॥ ६१५ ॥ प्रे.
 पट्टे छइ अपूरव तेह कन्हइ, आलेखी अ प्रतिमा रूडी सार रे ।
 चैत्यवंदन पूजा करइ, दवदंती पूछइ एक वार रे ॥ ६१६ ॥ प्रे.
 'एणइ पटिइ स्याहनी छइ मूरति ? कहु तमे एहनु विचार रे' ।
 ते नर कहइ, "सुणि श्राविका ! शीलवंति तूं सदाचारि रे ॥ ६१७ ॥ प्रे.

दूहा

कांती नगरी जाणीइ, वणिग वसउ हूं जाणि ।

धर्मगुप्त चारित्रीआ आवीआ तेणइ ठाणि ॥ ६१८ ॥

ते संभली वंदणि गयु, देशना दीधी सार ।

ते वारइ मइ पूछीउं, 'कहु न तमे गणधार ! ॥ ६१९ ॥

केहे तीर्थिं सुख पामसिउं ? कहिनुं करूं हूं ध्यान ? ।

भक्ति करूं केहा जिन तणी ? ' पूछइ श्रेष्टि निदान ॥ ६२० ॥

मुनिवर वलतूं इम कहइ, ' तीर्थकर मलिनाथ ।

मथिला नगरीइ अछइ, नरगि पडता दिइ हाथ ॥ ६२१ ॥

सुणउ श्रेष्टि ! तमे अहां थकी, पामसिउ तमे सुररिद्धि ।

तिहां थकी नह्ये च्यवी ऊपजसिउ मथिलाइ वृद्धि ॥ ६२२ ॥

ते मथिलाना तमे धणी, राजा प्रसन्नचंद ।

आईसि मोटी पदवीइ, जेहवु हुइ दिणंद ॥ ६२३ ॥

[30-A] मलिनाथ वीतरागथी दृष्टिइ देखी तेह ।

ऊपजसिइ तुझ केवल, ' गुरुइ कहीउं एह ॥ ६२४ ॥

तहीं थकी हूं भक्तिपणइ, पट्ट आलेखी सार ।

मलिनाथ पूजा करूं, बीजुं सहू असार ॥ ६२५ ॥

आपणउं संबंध तव कहिउ, हूं धर्मबांधव जाणि ।

हवइ ताहरी स्थिति मझनइ कहे, अंतर हईइ म आणि ॥ ६२६ ॥

ढाल रामगिरी । अझार जुहार माने०

“ नलरायनी हूं छउं सुंदरी, भीमराय तमे जाणु ।

तेह तणी बेटी दवदंती, माहरु पति सपराणु ॥ ६२७ ॥

बांधव ! करम कथा सुणउ माहरी, हूं छउं बहिनि ताहरी । बांधव

देउर कूरिइ जूअ रमाडी लीधु सघलु देस ।

भंडार हस्ती तुरंगम लीधा, तुहइ मनि आणइ खेस ॥ ६२८ बां. ॥

मझ सरसिउं अंतपुर हारिउं, सारी लीधी रिद्धि ।

जूआरीपणउं नलनइ संपनूं, पतिनइ ऊपनी कुबुद्धि ॥ ६२९ बां. ॥

देउर कहइ, ' रहिवा नही देउं, ए तू माहरी भूमि ' ।

सघला रे देसनु धणी संपनु, अहंकारइ करी घुमइ ॥ ६३० बां. ॥

तिहांथी मझनइ लेई चालिउ, रातिइ आवी नींद ।
 रान. वगडमां. मेलही गयु, कंत पूनिमचंद ॥ ६३१ बां. ॥
 एह कष्ट भोगवी अहींइ रहूं, न लही कंतनी सिद्धि ।
 ते मनमोहन जु मझ मिलइ, तु एतलइ नव निधि ॥ ६३२ बां. ॥
 ते कोइ नहीं जे आगलि कहूं जिम हुइ क्षण सुख ।
 दुख जाणइ भाई ! ते नर थोडा, बहिनिनूं ए छइ दुख ॥ ६३३ बां. ॥
 ते विना मझ संतोष नही, बीजा नर कोडि लाख ।
 ललित गर्भेसर वाहलु, माहरु मीठाबोलु द्राख ” ॥ ६३४ बां. ॥
 ते संभली [30-B] सह दुख पामिउं, आसू आव्या नयणे ।
 ‘विधानाइ दूसण दीधउं,’ एहवूं कहिउं वयणे ॥ ६३५ ॥
 ‘चिंता म धरीसि माहरी बहिनि ! कर्मनूं कारण एह ।
 करम आगलि कोइ न छूटइ, तीर्थकर हऊआ तेह ॥ ६३६ ॥
 बहिनि ! तूं न धरीसि चिंता, थोडे दिनि मिलसिइ कंता ॥ बहिनि.
 इंद्र उपेन्द्र पातालवासी, चक्रवर्त्ति ते वार ।
 ते हु करमिइ अति घणा नडीआ, सुणि न मृगाक्षी नारि ! ॥ ६३७ ॥ ब.
 संयोग वियोग पूरवकर्मिइ, सोभाग नइ दोभाग ।
 निर्धन सधन पूरव कर्मिइ, एहवूं कहइ वीतराग ॥ ६३८ ॥ ब.
 चुरासी लाख जीवा योनिइ, ए भमिउ छइ जंत ।
 ते ह पूरव कर्म पसाइ, इम भाखइ अरिहंत ॥ ६३९ ॥ ब.
 ब्रह्मा विष्णू अनइ रुद्रादिक, संभलि तूं तत्त्वज्ञ ! ।
 ए ह कर्म थकी रोल्वीआ, इम कहइ रे श्रीसर्वज्ञ ॥ ६४० ॥
 बहिनडी ! कर्म तणी गति विसमी, कहइ रे श्रावक धरमी ॥ बहिनडी कर्म.
 भोगवीनइ कीधा कर्म छूटीजइ, हुणार छइ असाध्य ।
 ते आगलि कोइ डाहु न थाइ, बीजूं सह कांइ साध्य ’ ॥ ६४१ ॥ बहिनडी क.

एणे कहणे दवदंतीनूं ठारिउं अतिहि मन्न ।
 सीख दीधी तेणइ श्रावकइ सारी, पवित्र कीधा कन्न ॥ ६४२ ॥ ब.
 ' धनदेव ताहरु पिता जाणेजे, हूं छउं ताहरु भाई !
 साहमी आपण हवइ संपना, सुणि न माहरी वाई ! ॥ वहिनडी कर्म. ॥ ६४३ ॥
 आज पछी तूं दुख म धरजे, करजे जगगुरु ध्यान ।
 ताहरु नलजीवन पति मिलसिइ, हुसिइ घणेरूं मान ' ॥ ६४४ ॥ ब.
 सार्थवाह ते प्रभाति समइ, पामिया अचलपुर सार ।
 दवदंतीनइ कहइ वेहू ते, ' सुणि सुंदिर ! सुविचारि ॥ ६४५ ॥ ब.
 मोटउं नगर अछइ अनोपम, तमे अहां रहु मात ! ।
 अह्मे तु परदे [31-A] सि जाएसिउं, ' कही एहवी वात ॥ ६४६ ॥ ब.
 ' म वीसारसिउ ताम अमनइ. ' प्रणाम करीनइ जाइ ।
 दवदंती तिहां एकली रही, मनि चिंता अति थाइ ॥ ६४७ ॥ ब.

चउपई

दवदंती अति तरसी थई, पाणी पीवा वाविमांहि गई ।
 जलजीविइ पग ग्रहीउ इसिइ, नारी चित्ति विमासइ तसिइ ॥ ६४८ ॥
 ' दैव तणी गति विसमी जोइ, सुख वांछतइ दुख ज होइ ' ।
 त्रिणि वार भणीउ नवकार, पाणीजीविइ मेलही ते वार ॥ ६४९ ॥
 हाथ मुख पखाली करी, पंच पदनूं ध्यान ज धरी ।
 वावि थकी बाहिरि नीसरी, जोइ अनोपम अचलापुरी ॥ ६५० ॥
 रितुपर्ण राजा तिहां राज्य ज करइ, आश्रित जननइ वाच्छल्य धरइ ।
 चंद्रयशा पटराणी इसी, रूपिइ इंद्राणी हुइ जिसी ॥ ६५१ ॥
 राय तणइ घरि छइ बहु दासि, काज काम करइ मन उल्हासि ।
 जल आणिवा आवी छइ वावि, हस्तमुखी छइ सरल सभावि ॥ ६५२ ॥

एहवइ दीठी अनोपम सुंदरी, अवस्थाइ पेखइ ते अनुचरी ।
 कादविइ खरडी कमलिनी होइ, कमलिनी गुण नवि फीटइ सोइ ॥ ६५३ ॥
 दासी सघली प्रशंसइ रूप, 'एहवी नारी नही कोइ सरूप' ।
 कलश भरी आवइ राजभुवन्नि, अतिहिं घणउ हऊउ हर्ष मन्नि ॥ ६५४ ॥
 'चंद्रयशा ! सुणउ, अह्मारी मात ! नगर बाहिरि छइ अनोपम वात ।
 नगर बाहिरि एक बइठी नारि, रूपवंत नहीं बीजी संसारि' ॥ ६५५ ॥
 सखीइ वखाण कीधउं घणउं, आणिया मन थयूं तेह तणउं ।
 'तेडी आवु,' दासीनइ कहइ, 'आपणइ थानकि अहां सुखिइ रहइ' ॥ ६५६ ॥
 कहण एह राणीनूं संभली, तेडवा आवी उतावली ।
 दवदंती कन्हइ आवी करी, कर जोडी जंपइ अनुचरी ॥ ६५७ ॥
 'किहांथी आब्या ? केहूं गाम ? आगइ तुहारु केहु ठाम ? ।
 आहवा रूपवंत एकल काइ ? [31-B] जेहवूं हुइ तेहवूं कहु अम माइ' ॥ ६५८ ॥
 वणिगपुत्रीनुं संबंध कहिउं, तेहनु अधिकार दासीइ लहिउ ।
 'सुणउ मात ! माहरी वीनती, तमें दीसउ छउ महानुभावि सती ॥ ६५९ ॥
 एणइ नगरि छइ रितुपर्ण राय, शत्रु सवे तस सेवइ पाय ।
 चंद्रयशा छइ नारी तिसी, राजानइ चित्ति अतिहि वसी ॥ ६६० ॥
 स्नेह धरी तेडइ छइ तह, राणीइ कहिउं छइ इम ।
 'चंद्रवती सुता जेहवी, लेखवसिउं तमनइ तेहवी' ॥ ६६१ ॥
 दवदंती संघातिइ गई, चंद्रयशा रलीयायत थई ।
 देखी रूप हऊउ संतोष, नलनारीनइ हऊउ संतोष ॥ ६६२ ॥
 'चंद्रयशा नइ माहरी माइ, वेहू ए सगी बहिनर थाइ ।
 माहरी मासी ए निश्चिइ होइ, मझनइ उलखतूं नथी कोइ' ॥ ६६३ ॥
 चंद्रयशाइ नवि उलखी, पतिवियोगिइ अतिहिं दुखी ।
 रितुपर्णनइ प्रणाम ज किद्ध, दवदंतीनइ मान ज दीध ॥ ६६४ ॥

चंद्रयशाइ राखी पासि, पूछइ तेहनइ मन उलहासि ।
 'एकली आवी अहींइ किम ?' 'वणिगपुत्री हूं' कहिउं तिम ॥ ६६५ ॥
 चंद्रवती दवदंती वेह, मांहोमांहिइ घणु स्नेह ।
 कहइ चंद्रयशा, 'सुणि चंद्रवती ! रूपिइ देखीइ जिसी दवदंती ॥ ६६६ ॥
 ए तु बहिनि ताहरी जाणीइ, उलखीइ जु सहि नाणीइ' ।
 चंद्रवती कहइ, 'सुणि न मात ! दवदंती आववानी किंवा वात ? ॥ ६६७ ॥
 चिऊआलीस जोअण छइ जेह, तिहांथी अहां आवइ किम तेह ? ।
 अवस्था आहवी न हुइ माइ, जेहनइ ऊआरणइ देवांगना जाइ' ॥ ६६८ ॥

ढाल गुडी । संभारी संदे०

चंद्रयशा ते पटराणी नगर बाहिरि दीइ दान दे ।
 दीन अनाथ सुपात्रनइ दिइ, भलं तेहनइ मान दे ॥ ६६९ ॥
 दानशालाइ दवदंती बइसइ, दीइ दान सार दे ।
 केवारइ नलराजा मिलइ ? आश्रितनु आधार दे ॥ ६७० ॥
 तहीं थकी दवदंती नारी, यथा संपत्ति आहार दे ।
 दानशालाइ जे कोइ आवइ, दीइ अन्न अपार दे ॥ ६७१ ॥
 दान देईनइ पूछइ तेहनइ, 'कहीं दीठउ नलराय दे ? ।
 जउ जाणउ तु कहु मझनइ, ते जोईइ बली ठाय दे' ॥ ६७२ ॥
 एक वार दानशाला आगलि पेखिउ [32-A] चोर एक दे ।
 निवड बंधणे बांधिउ सबलु, लेई जाइ छेक दे ॥ ६७३ ॥
 विस्वर वाजइ वाजित्र, पूछइ दवदंती नारि दे ।
 'एवडी पीडा कांइ करु तमे ? एहनु कहु विचार दे' ॥ ६७४ ॥
 'रितुपर्ण राय तणी जे बेटी, चंद्रवती नामिइ दे ।
 रत्नकरंडीउ तेहनु लीधु, तेह भणी वेदना पामइ दे' ॥ ६७५ ॥

दवदंतीनइ ते चोर कहइ, 'माहरइ शरण ताहरूं दे ।
 तू भोटी छइ नारीसिरोमणि, जीवित आपू माहरूं दे' ॥ ६७६ ॥
 जलइ करीनइ बंधन छाटिया, शथल थया ततखेव दे ।
 घणु कोअहल तिहां संपनु, राय आविउ सीघ्रमेव दे ॥ ६७७ ॥
 दवदंतीनी कांति देखीनि राजा विस्मय थाइ दे ।
 भूपति कहइ, 'तूं सुणि न पुत्री ! राजधर्म अम जाइ दे ॥ ६७८ ॥
 दुष्टनिग्रह, शिष्ट पालीजइ, ए अह्मारु आचार दे ।
 एणी वातिइ अम दोस न लागइ, सुणि नारी ! सुविचार दे' ॥ ६७९ ॥
 करजोडी कहइ तव दवदंती, 'संभलु पृथवीनाथ ! दे ।
 ए आविउ स्वामी ! शरणि अह्मारइ, किम उवेखूं अनाथ दे ? ॥ ६८० ॥
 जगगुरु ऊपरि जेहनी वासना, तेहनि मनि दया आवइ दे ।
 एहनु अपराध खमु तमे स्वामी ! मझ मनि एहवूं भावइ दे' ॥ ६८१ ॥
 दवदंतीने कहणे मेल्हिउ, जीवितदान दीधउ दे ।
 दयावंतनी दृष्टिइ हऊउ, तु काज तेहनूं सीधउं दे ॥ ६८२ ॥

दूहा

उपगार कीधु जेहनइ संभारइ निसिदीस ।
 प्रणमइ आवी नारीनइ, 'तू ठाकुर तूं ईस' ॥ ६८३ ॥
 पूछइ एकदा चोरनइ, 'किहांथी आविउ तूंअ ?' ।
 'तापसपुरि वसंतनू पिंगल नामिइ दास हूंअ ॥ ६८४ ॥
 व्यसनिइ करी पराभविउ, लक्ष्मी लेई सार ।
 रात्रि समइ नीसरिउ, चौर मिलिया ते वार ॥ ६८५ ॥
 मझ कन्हइथी सहइ लीधउं, आविउ आपणइ ठामि ।
 रितुपर्ण रायनी सेवाइ, जाणइ आखूं गाम ॥ ६८६ ॥

मझनि कुबुद्धि ऊपनी, चंद्रवंतीनु जेह ।
 दीठउ रत्नकरंडीउ, लीधु ततखिण तेह ॥ ६८७ ॥
 लेई हूं जव नीसरिउ, वाटिइ मिल्या रख[32-B]वाल ।
 चोर तणी चेष्टा लही, उलखीउ ततकाल ॥ ६८८ ॥
 सबल बंधन बांधीउ, रायनइ कहिउं तेह ।
 आदेस दीधउ पाड्डुउ, हऊउ मझनइ छेह ॥ ६८९ ॥
 ताहरी दृष्टिइ संपनु, जीवी दीधूं माय ।
 तुझ उसीकल नवि थाउं, प्रणमउ ताहरा पाय ' ॥ ६९० ॥

ढाल । ते गिरुउ भाई ते गिरुउ०

दवदंती कहइ, 'सूणि तू पिंगल ! जीवनइ पोतइ पाप रे ।
 चारित्रि विना नवि छूटीइ मोड, ते संसारनुं व्याप रे ' ॥ ६९१ ॥
 उपदेस दीइ दवदंती नारी, सरल सुकोमल वाणी रे ।
 'काज सारीइ आपणउं, संसार असार जाणी रे ' ॥ ६९२ ॥
 एहवइ तिहां साधुजी आव्या, माधुकरीइ सार रे ।
 नलनारी हर्षित पामी, अन्न दीधउ ते वार रे ॥ ६९३ ॥
 दवदंती कहइ मुनिवरनइ, 'योग्य जाणु जु स्वामी ! रे ।
 आ पुरुषनइ दिक्षा दीउ, तमे छउ संयमधामी रे ' ॥ ६९४ ॥
 योग्य जाणीनइ चारित्रि दीधउं, मुनिवर तिहांथी विचरइ रे ।
 चारित्रि सूधूं प्रतिपालइ, आपणउं काज ते सारइ रे ॥ ६९५ ॥
 हवइ दवदंती तिहां रहइ, चंद्रवती धरइ स्नेह रे ।
 नलनी वाट ते जोइ, जिम बापीहउ मेह रे ॥ ६९६ ॥

ढाल केदार गुडी । श्रीजिननायक वं०

भीमराजाइ संभलिउं रे, नलनु लघु भाई जेह ।
 तेणइ हरावी राज्य लीधउं रे, हारी दवदंती तेह ॥ ६९७ ॥

भीम मनि चिंता अतिहि थाइ, दिन दोहेलइ जाइ ॥ भीम.
 पछइ दवदंती लेई करी रे, नींसरिउ नलराय ।
 न जाणीइ किहां गयु रे, नवि लभइ तेहनु ठाय ॥ ६९८ ॥ भी.
 भीम पुष्पदंती दुख धरइ रे, आरति थई तस अति ।
 तेहना जीवनइ सुख नहीं रे, अंगि ऊपनी अरति ॥ ६९९ ॥ भी.
 हरिमित्र ब्राह्मण तेडीउ रे, भीमराजा कहइ एह ।
 'नल-दवदंतीनी शुद्धि जोउ रे, तू छइ भक्तउ जेह ॥ ७०० ॥ भी.
 तेहनी सिद्धि जउ तूं ल्यावइ रे, आपू अपूरव रिद्धि ' ।
 आज्ञा मागी नींसरिउ रे [33-A], जेहनी निर्मली बुद्धि ॥ ७०१ ॥ भी.
 सोधतु हींइ ठामि ठामिइ रे, नल नइ सती दवदंति ।
 अचलपुरिइ ते आवीउ रे, विचारइ ते चींति ॥ ७०२ ॥ भी.
 'आणइ नगरिइ जोइवूं रे, 'पुहुतु सभा मझारि ।
 उलखीउ रूतुपरण राजाइ, दीधउं महुत अति सार ॥ ७०३ ॥ भी.
 चंद्रयशा पूछइ इस्यू रे, 'कहु ब्राह्मण ! छइ खेम ? ।
 भीमराजा पुष्पदंतीनइ रे, सुख समाधि छइं तिम ? ॥ ७०४ ॥ भी.
 नल-दवदंती वेहू जणा रे, शरीरइ छइ नीरोग ? ।
 रूडी परिइ वेहू अछइ रे, तेहनइ सुखसंयोग ? ' ॥ ७०५ ॥ भी.
 हरिमित्र ब्राह्मण ते बोलीउ रे, 'सुणी नारी ! एकंति ।
 अकथ्य वात तिहां एक हुई रे, सुणतइ दुख हुसिइ चिंति ॥ ७०६ ॥ भी.
 राज्य हारिउ जूइ करी रे, कूवरिइ लीधउं राज ।
 नल-दवदंती नीसर्या रे, शुद्धि नथी हजी आज ' ॥ ७०७ ॥ भी.
 चंद्रयशा वात सांभली रे, रडवा लागी अति ।
 'किहां गई हुसिइ भाणेजि रे ? ' एहवूं कही विलपंति ॥ ७०८ ॥ भी.
 राजसभाथी ऊठीउ रे, जाइ नगर मझारि ।
 चित्तिइ चिंता अति घणी रे, आविउ जिहां शत्रूकार ॥ ७०९ ॥ भी.

दान दीइ तिहां दवदंती रे, दीठी नलनी नारि ।
 प्रमदाइ द्विज उलखिउ रे, हर्ष हऊउ अपार ॥ ७१० ॥ भी.
 आसीवाइ दीधुं हरिमित्तइ रे, 'आ सी अवस्था देवि ?' ।
 'प्रीऊ विरहइ थई दूबली रे', आलिंगन ततखेव ॥ ७११ ॥ भी.
 दासीइ मासीनइ जई कहिउं रे, चंद्रयशा आवी त्याह ।
 हईइ ऊपनु हर्ष घणु रे, 'भाणेजि छइ माहरी क्याह ?' ॥ ७१२ ॥ भी.
 दवदंती ऊभी थई रे, लीधा आलिंगन दोइ ।
 'आपण प्रच्छादी रही रे, ए सिउं कीधउं जोइ ?' ॥ ७१३ ॥ भी.
 आतला दिन मइ नवि जाणिउं रे, कांइ धरी तइ लाज ? ।
 म करिवूं, तुझ नवि घटइ रे, तूं माहरी भाणेजि ॥ ७१४ ॥ भी.

चउपई

नलनइ पडिउ वरासु तेह, अहां कां न मेलही नारी एह ? ।
 ए लोपिउ एणइ कुलाचार, वनिता मूंकी निराधार ॥ ७१५ ॥
 हूं तु ताहरी मासी सही. 'चंद्रयशाइ एहवूं कही ।
 प्रेम भरिइ आणी आवासि, दुख वीसारइ बइसी पासि ॥ ७१६ ॥
 गंधोदकइ मज्जन करावीउं, पट्टकूल [33-B] ते पहरावीउं ।
 भूपतिनु जिहां छइ ठाम, आवी करइ दवदंती प्रणाम ॥ ७१७ ॥
 भालस्थलइ तिलक छइ जेह, अंधारइ अजूआलू तेह ।
 दीवु प्रगट कीधु हुइ जसिउ, तस भालस्थलि तिलक छइ असिउ ॥ ७१८ ॥
 जन्म थकी तेहनइ ऊपनूं, सलक्षणी नारीनइ संपनू ।
 राजा पूछइ, 'अवस्था किसी ?' जूइ हारिउं वात कीधी तिसी ॥ ७१९ ॥
 दुखिइ करीनइ रोइ बाल, 'संभलि नारी !' कहइ भूपाल ।
 'बलवत्तर छइ कर्म ज जेह, राय रंक नवि छूटइ तेह' ॥ ७२० ॥

एहवइ तिहां देव एक आवीउ, अनोपमं क्रंद्धिइ शोभावीउ ।
 हाथ जोडीनइ कीधु प्रणाम, प्रभाव वधारिवा बोलिउ ताम ॥ ७२१ ॥
 'हूं पिंगलक चोर प्रसिद्ध, ताहरे कहणे दिक्षा लीध ।
 श्मशानमाहिं रहिउ कासगि, दावानल ऊपनु उपसर्ग ॥ ७२२ ॥
 दाझंतइ नवि मेल्हिउं ध्यान, नवपद समरिया नवइ निधान ॥
 तिहां थकी सुररिद्धि फावीउ, तूंहनि नमवा अहां आवीउ ॥ ७२३ ॥
 घात करंता तइ राखीउ, सुद्ध धर्ममारग दाखीउ ।
 ताहरा प्रसादथी लहिउं सौख्य, तूं तु माहरइ जाणउं गुरु मुख्य' ॥ ७२४ ॥
 कीधी सुवर्णनी वृष्टि सात कोडि, पाए लागु दोइ कर जोडि ।
 ते देवता आप ठामिइ जाइ, प्रजा सहू रलीयायत थाइ ॥ ७२५ ॥
 देखी धर्म तणउं स्वरूप, दया धरम आदरइ तव भूप ।
 दिन केतला हऊआ जेह, ब्राह्मण अवसर लही कहइ तेह ॥ ७२६ ॥
 'तुझारी जउ आज्ञा होइ, पिता तणउं घर दवदंती जोइ ।
 भीमरायनइ हुइ सुख, आखु दीस धरइ छइ दुख' ॥ ७२७ ॥
 सैन्यसामग्री सघली करी, दवदंती पीहरि नींसरी ।
 चंद्रयशाना प्रणम्या पाय, बुलावा आवइ तिहां राय ॥ ७२८ ॥
 कुंडिनपुरिइ आवइ तेह, बहुलउं सैन्य सा[34-A]थिइ छइ जेह ।
 दवदंतीनी आव्या वधामणी, भीमराजा रिद्धि आपइ घणी ॥ ७२९ ॥

ढाल । गिहआ गणपति रे०

भीमराजा रे साहसु आवए, दवदंती रे अनोपम भावए ।
 पिता तणे चरणे रे आवीनइ नमइ, कुंडिनपुरिइ रे सहूनइ मनि गमइ ॥ ७३० ॥
 त्रू०—मनि गमइ रायनइ, सुता देखी आलिंगन दीइ हर्ष धरी,
 पुष्पदंती माता आवइ सुतानइ मोहइ करी ।
 दवदंती आपणी मानइ देखी प्रहसु चडीउ वेगिसिउं,
 दुखिइ करी रुदन कीधउं, तेह विधि कहीइ कसिउं ? ॥ ७३१ ॥

जाह्नवी यमुना बेहू मिलीआ, माइ बेटी तेह,
 आपणउं वाहलउं देखी करीनइ अधिक ऊपजइ नेह ।
 'दुख म धरि रे सुता ! हवइ' भवितव्य एहवूं सरजीइ,
 हुणार वस्तु ते अधिक मोटी, कुणइ ते नवि वरजीइ' ॥ ७३२ ॥
 नीसासु मेहलीनइ कहइ, 'मात ! संभलि वीनती,
 एणइ कंतिइ मेहली रानमांहि, माया न धरी एक रती ।
 नलजीनइ कीधइ घणी अ परिना दुख सहिया अति घणा,
 माता ! स्यूं कहू घणूं अ तूहनइ ? संख्या न लहूं तेह तणा ॥ ७३३ ॥
 सुखदुख सहिया एवडा नइ संदेसु नवि मोकलइ,
 मन्न एहनू थयूं नींठर, वालीतु ते नवि वलइ ।
 न जाणीइ परनारी रातु, वसि कीधु तेणीइ,
 माहरी कणवार वलती न कीधी कामणगारिउ जेणीइ' ॥ ७३४ ॥

देसी

उछंगि बइसारीनइ रे पुत्रीनइ कहइ,
 'दुख तूं म धरि रे, अहींइ तूं सुखिइ रहइ ।
 जीवता जीवनइ रे रूझूं होइसिइ,
 संभाल करणहार रे जगगुरु जोइसिइ ॥ ७३५ ॥
 ब्रू०—जगगुरु केरूं ध्यान धरूं नइ चिंता म करु पुत्रि !
 भगवंतनी पूजा करु नइ दान दीउ नित्त ।
 आम जां लगइ जीवस्यूं निर्वह[34-B]स्यूं तूहनइ बाल !
 पछइ ताहरूं कर्म करसिइ, 'एहवूं कहइ भूपाल ॥ ७३६ ॥
 'सघला दिन नवि हुइ सरिखा, आगलि रूडा थायसिइ,
 हवडा आविउं अंतराई, तेह सघलूं जाइसिइ ।
 थोडे दिनि ताहरु नाह मिलसिइ, सांसती था दीकरी !
 जेहवा वाय तेहवा उलालीजइ, संभलि नलनी सुंदरी !' ॥ ७३७ ॥

ठारवी तव मातपिताइ, संतोष हऊउ तेहनइ,
टाढउ बोल दीइ ज्यारइ संतोष न हुइ कहिनइ ।
हरिमित्रनइ भीमज तूठउ, पांचसइ आप्या गाम,
' नल आवंतइ राज्य देउं, तेहनु छइ वली ठाम ' ॥ ७३८ ॥

नगरमांहि आवतइ उच्छव कीधु अपार ए,
सात दिन लगइ भक्ति कीधी देवगुरुनी सार ए ।
कुटंब सह संतोष पामिउं हऊउ जयजयकार,
भला मोटा दान आपइ सहनइ तव अनिवार ॥ ७३९ ॥

पीहरि रहइ दवदंती नारी, सखीसिउं ते परिवरी,
भगवंत पूजा करइ अहनिशि शुद्ध निर्मल भाविइ करी ।
पंच पद नवकार जपइ, दीइ दान सुपात्रनइ
जीवदया ते सूधी पालइ, पीडा नहीं जीवमात्रनइ ॥ ७४० ॥

संभरइ नल जीवन वाहलु, सखीस्यूं रामति करइ,
निषधपुत्रनइ नित संभारइ, हईइ अहनिशि ते धरइ ।
सीआलइ वरसालइ नलजी, उन्हालइ नवि वीसरइ,
दवदंतीनइ कोइ नहीं जे जेहथी दुख वीसरइ ॥ ७४१ ॥

भीमराजा कहइ पुत्रीनइ, ' करूं मेलापक नल तणी,
निसिदिनि मूहनइं ताहरी चिंता, वच्छि ! हईइ अति घणी ' ।
दवदंती तिहां पितामंदिरि संभारइ नलगुण सदा,
हवइ नलनु संबंध संभलु, पइरि हुई सी तदा ॥ ७४२ ॥

राग देशाख । झूरी झूरी हूं पंजर०

नलराजाइ नारी तिहां मेहली, साहस धरीनइ जाइ नरे
पाछउं वालीनइ साह[35-A]मूं जोइ, हईइ दुख अति थाइ नरे ॥ ७४३ ॥
झूरइ २ राजा श्रीनल ए तु ' हूं करूं छउं एहनइ द्रोह नरे ।
नारी बंधन पुरुषनइ अति घणउ, ए तु दोहिलु छइ मोह नरे ' ॥ ७४४ ॥ ॥

नलइ हीअडउं गाढउं करी नींसरिउ, स्वेच्छाइ जाइ नरे ।

एहवइ दावानल वनमाहि देखइ,

‘नल नल ! राखि तूं एणइ ठाइ नरे’ ॥ ७४५ ॥ झर-

संभलिउ शवद तिहां नलराइ, तेणइ ठामि आवीउ भूपति नरे ।

महामोठउ रे भुजंगम तिहां दीठउ,

चितवइ ते वली चित नरे ॥ ७४६ ॥ झर-

‘माहरू नाम सर्प ! तूं किम जाणइ ? तइ किम जाणिउ माहरु वंश नरे ?’ ।

‘सुणि तूं निषधपुत्र ! एकमनु, तूं छइ वसुधाधीश नरे ॥ ७४७ ॥ झर-

पूरवजनमइ हूं मानवी, आणइ भवि हवु सर्परूप नरे ।

पूरवपुण्यइथी भाषा ऊपनी, तूं छइ उपगारी भूप नरे ॥ ७४८ ॥ झर-

अवधिज्ञानिइ हूं नाम ठाम जाणउं, तूं छइ गुणनु भंडार नरे ।

निषधपुत्र ! तूहनइ घणूं कहूं, मझनइ दीउ जीवित सार नरे’ ॥ ७४९ ॥ झर-

चउपई

नलराजा विचारइ इस्यूं, ‘मझ आगलि दुख न रहइ कसिउं ।

हूं एहनइ करूं उपगार, एतला ऊफरु नथी धर्म सार’ ॥ ७५० ॥

सिंह आगलि न रहइ गजघटा, अमृत आगलि न रहइ विषछटा ।

सींचाणा आगलि न रहइ चिडउ, मोगर आगलि न रहइ घडु ॥ ७५१ ॥

भूस्य्या आगलि न रहइ भिक्ष, कुहाडा आगलि न रहइ वृक्ष ।

पवन आगलि न रहइ मेह, तडका आगलि न रहइ त्रेह ॥ ७५२ ॥

मोर आगलि न रहइ सर्प, योगीन्द्र आगलि न रहइ कंदर्प ।

सदगुरु आगलि न रहइ संदेह, कुमाणस विचिमां न रहइ नेह ॥ ७५३ ॥

मेव आगलि न रहइ दुर्भिक्ष, मंत्र आगलि न रहइ भूतयक्ष ।

पुण्यवंत आगलि न रहइ दुष्ट, तिम उत्तम आगलि न रहइ कष्ट ॥ ७५४ ॥

उपगारनी बुद्धि सहिजिइ होइ, कमलनइ सहिजिइ परिमल जोइ ।

मयूर ईड सहिजिइ च्चींतराइ, सत्पुरुष सहिजिइ उपगार कराइ ॥ ७५५ ॥

बुद्धिइ करीनइ [35 B] काढिउ फणी, दया ऊपरि मति छइ तेह भणी ।
 अगोचर भूमिइ मेलिहउ जसिइ, नलराजा-हाथि डसीउ तिसिइ ॥ ७५६ ॥
 'महापुरुष कहीइ तूहनइ, ए सिउं कीधउं फणी ! मूहनइ ? ।
 मइ करिवु तुझनइ उपगार, इम करिवानु नहीं अधिकार ॥ ७५७ ॥
 शरीरि हँऊउ विषनु व्याप, सबल संनु अति घणउ ताप ।
 दूधदायकनइ डसीइ किम ? उसीकल थयु मझ करी इम !' ॥ ७५८ ॥
 इम करतइ कूचड हवु भूप, कालु कुछित अतिहि करूप ।
 'दैवगति आहवी संनी, ए वली वकृति किहांथी ऊपनी ? ॥ ७५९ ॥
 आगइ नारी तणउ वियोग, कूचड देहि हऊउ कुयोग ।
 वेला पाडी मझ समकाल, उपगारनूं फल हवूं ततकाल ॥ ७६० ॥
 एणइ रूपिइ मइ किहीं न जवाइ, सघलइ मझनइ हासू थाइ ।
 फोकट नींगमूं कां अवतार ? चारित्र लेउं संसारह सार' ॥ ७६१ ॥
 नलनइ ऊपनी रूडी मति, दीक्षा भाव धरीउ चित्ति ।
 आवी लागु पाए देव, प्रगट रूप कीधउं ततखेव ॥ ७६२ ॥
 तेजपुंजमय देवतारूप, 'संभलि वाणी तूं नलजी भूप ! ।
 निषध पिता जाणेजे हूंअ, पाछिला भवनु नल पुत्र तूंअ ॥ ७६३ ॥

ढाल । नयर द्वारामती०

तूहनइ राज्य देई करी, मइ लीधउं चारित्र ।
 ब्रह्मलोकि सुर ऊपनु, रिद्धि पामी पुत्र !' ॥ ७६४ ॥
 कर जोडी कहइ देवता, 'जाणेजे सुजाण ।
 स्नेह माटिइ अहींइ आवीउ, तूं नथी अ अजाण ॥ ७६५ ॥
 अवधिज्ञानिइं जोईउं, पेखिउ एणइ ठाणि ।
 माया कीधी मइ घणी, ताहरा हितनइ कामिइ ॥ ७६६ ॥
 तइ राजा किंकर कीधा, लीधा सघला देश ।
 कोइ रखे पीडा करइ, कीधु कूचड वेस ॥ ७६७ ॥

म धरीसि चारित्र मनोरथ, हजी छइ तुझ भोग ।
 दीक्षा समय जणावसिउं, हवडां नथी योग ॥ ७६८ ॥
 आ लीउ पुत्र ! तमे श्रीफल, आपिउ रत्नकरंड ।
 जालवयो तमे रूडी परिइ, वसि हुसिइ ब्रह्मांड ॥ ७६९ ॥
 रूपनु अरथ ज्यारइ हुइ, विदारयो एह ।
 [36-A] देवदूष्य वस्त्र देखसिउ, पहिरज्यो तेह ॥ ७७० ॥
 रत्नकरंड ऊघाडयो, रत्नजटित छइ हार ।
 आभरण बीजा घणा, अनोपम छइ सार ॥ ७७१ ॥
 देवदूष्य वस्त्र पहिरयो, करयो श्रृंगार ।
 अदभुत रूप नवूं हुसिइ, हईइ धरयो विचार ' ॥ ७७२ ॥
 नल पूछइ आम तातनइ, ' वहू ताहरी द्वंद्वंति ।
 जिहां मेहली तिहां अछइ ? कइ गई अ अन्येथि ? ' ॥ ७७३ ॥
 सवि संबंध तेहनु कहिउ, ' नथी तेणइ वन्नि ।
 भीम तणइ घरि ते अछइ, चिंता माणसि मन्नि ॥ ७७४ ॥
 सिउं भमतु हींडइ रानमांहि ? ' ' किम करूं आम तात ? ' ।
 विरह थयु मझ नारिनु, सी कहूं तुम वात ? ' ॥ ७७५ ॥
 जिहा गइ लज्जा ऊपजइ तिहां तूंअ म जाए ।
 नारी मिलसिइ तूंहनइ, निश्चित पुत्र ! थाए ' ॥ ७७६ ॥
 तव कहइ नल देवनइ, ' पुर छइ सुंसमार ।
 तिहां मेलहउ मझनइ तमे, दिउ एतलु आधार ' ॥ ७७७ ॥
 देविइ तिहांथी लेई करी नंदनवन सार ।
 नगर तणइ पासइ अछइ, मेलिहउ नलकुमार ॥ ७७८ ॥
 देवता निज ठामिइ गयु, नलइ दीदु प्रासाद ।
 प्रतिमा छइ नेमिनाथनी, हऊउ अति आह्लाद ॥ ७७९ ॥

वंदी प्रणमी भावसिउं, नेगरमांहि जाइ ।
 चिहु पखिइ कतूहल जोतु, मनि आश्चर्य थाइ ॥ ७८० ॥
 हस्ती दीठउ मदि भरिउ, नगरनइ करइ विणास ।
 कहिनइ वसि ते नवि आवइ पाडिउ सघलइ त्रास ॥ ७८१ ॥

जेह गजेन्द्रनु सुंडादंड, देखीतु मोटउ उदंड ।
 बिहु पासे घंटाटंकार, मद मोहिइ भमरनु झंकार ॥ ७८२ ॥
 सुंदर दीसइ अतिहि श्वेत, ज्ञानिइ करीनइ भलु सचेत ।
 लीलाइ करीनइ ते संचरइ, मंदप्रवाह घणउ तिहां झरइ ॥ ७८३ ॥
 धवल दंत ते मुशल प्रमाण, नवि मानइ पुतारनी आण ।
 तेहवुनर तिहां नथी कोइ [36-B], वसि आणइ ते हस्ती सोइ ॥ ७८४ ॥
 गुखिइ बइठउ दधिपरण राय, 'जे को हाथी पूठिइ थाइ ।
 सबल पुरुष हाथीनइ ग्रहइ, ते मनवंचित उत्तम लहइ' ॥ ७८५ ॥
 एहवइ कूबडु आविउं तिहां, राजा गुखि बइठउ छंइ जिहां ।
 'स्वामी ! हूं एहनइ वसि करू तुं माहरूं कहण जाणेज्यो खरूं' ॥ ७८६ ॥
 एहवूं कही कूबड नींसरइ, पूठिइ थउ लोक बहु संचरइ ।
 'अरे कूबडा ! म करि आयास, म धरि चित्तिइ तूं मोटी आस' ॥ ७८७ ॥
 कलाइ करी हस्ती वसि कीध, बुद्धिवंत छइ नल अति सिद्ध ।
 हस्ती ऊपरि आरूढ थयुं, गुख हेठलि आवी रहिउ ॥ ७८८ ॥
 हाथीनइ खेलवइ तिहां घणउं, लोक पराक्रम जोइ तेह तणउं ।
 सांकलूं आपिउं सोना तणउं, राजा रंजिउ तिहां अति घणउं ॥ ७८९ ॥
 राजाइ बइसारिउ पासि, पूछइ भूपति अति उल्हासि ।
 'गजशिक्षा आवडइ छइ तहां, अवर कला देखाडु अम' ॥ ७९० ॥

विद्या कला देखाडीइ तास, जेहर्थी पूगइ सघली आसही ।
 तेहनु गुण हईइ जाणइ नही, तस आंगलि नवि दाखीइ सही ॥ ७९१ ॥
 घाठऊआ चाडूआ जेह, भूंडा लक्षण कहीइ एह ।
 एहवा नर बइठां हुइ जिहां, सारी विद्या न दाखीइ तिहां ॥ ७९२ ॥
 चोखा दूध आप्या अति सार, चरू मूंकित तावडि अपार ।
 रसवती नीपाई ततकाल, परिवारस्यू आरोगइ भूपाल ॥ ७९३ ॥
 'आ तु कला कूबडामांहि घणी,' चित्ति चिंतइ वसुधाधणी ।
 'सूर्य तणइ तावडि रस होइ, नल विना अवर न जाणइ कोइ ॥ ७९४ ॥
 रुपिइ कूबड नल नवि होइ.' हईआस्यूं विचारइ सोइ ।
 'बिसइ जोअण ऊपरि श्रीनलराय, ते किहांथी आवइ आणइ ठाय ?' ॥ ७९५ ॥
 लाख टका नइ पांचसइ गाम, वस्त्र अलंकार आप्या अनाम ।
 एक गाम तेणइ नवि लिद्ध, बीजा सह[37-A]नु आदर किद्ध ॥ ७९६ ॥
 कूबडउ कहइ, 'संभलि भूदेव ! करसिउं अमे तह्यारी-सेव ।
 कहण अमारु मानु एक, सुणि तूं राजा वचन विवेक ॥ ७९७ ॥
 मद्यपान आहेडु नही, अगड करेज्यो तह्ये सही ।
 तेहवूं कहण मानीउं राय, कुबजनइ वली अधिक पसाय ॥ ७९८ ॥

ढाल । एक उलगि अरिहं० । राग मल्हार

दधिपर्ण कहइ रे राय, 'तूं कुण मानवी ?
 एहवी विद्या तुझ पासि, तु जाणे दानवी ' ।
 बलतूं भाखइ कुबज कि 'संभलि राय ! तूं,
 हुं छउं नलनु सूआर, लागउं पाय तूं ॥ ७९९ ॥
 हुंडिक माहरूं नाम जाणेज्यो भूधणी !
 नल पासिइ रहूं हूअ, विद्या तेह तणी ।
 द्यूतिइ रमता स्वामि हारीउं सहं,
 गया नल-दवदंती, दिन तें हऊआ बहू ॥ ८०० ॥

अटवीमांहिइं तेह नलनइ उपदिशा,

स्त्रीभर्त्तार वियोग, सुख ते नही किंस्या ।

नल पुहुतु सुरलोकि, हूं अहां आवीउ,

रंजीउ विद्याइ तूअ, हूं अहां ठावीउ ' ॥ ८०१ ॥

ते निसुणी राय चित्ति अति तव दुख धरइ,

'नारीनी सी पइरि ?' विमासण मनि करइ ।

कूबडा रूपिइ राय नल तिहां रहइ,

दधिपरण आगलि नित्त काव्यकथा कहइ ॥ ८०२ ॥

दूहा

दधिपरण राय तिहां थकी मोकलिउ दूत एक ।

मित्राई भीमरायस्यूं, आवीउ तव छेक ॥ ८०३ ॥

राजकाज मोय भणी, दूत आविउ तेणइ ठाइ ।

बइठउ सभाइ भीमराय, आवी प्रगमइ पाय ॥ ८०४ ॥

खेम कुशल पूछिउं भीमिइ, मान दीधूं अति सार ।

'प्रस्ताव जाणी दूत मोकलिउ, नलनु आविउ सूआर ॥ ८०५ ॥

दधिपरणनइ पासइ रहइ छइ, अति ते गुणवंत ।

पण डीलिइ स्वामी ! कूबडउ, महा महुकम बलवंत ॥ ८०६ ॥

सूर्यपाक रसवती विद्या तणइ [37-B] प्रमाणि ।

नीपाइ, ते अपूरव नलथी सीखी सुजाणि ॥ ८०७ ॥

ते कूबडउ तिहां अछइ, वाहलउ दधिपर्णचित्ति ।

रायनइ ते पाखइ नवि सरइ, रंजवइ बली नितनित ' ॥ ८०८ ॥

दवदंती ते संभली, नलनूं नाम पवित्र ।

नाम संभलतइ हर्ष ज थयु, स्नेह तणउ जोउ चित्र ॥ ८०९ ॥

ढाल । इम सुणी चडवड चालीआ०

भीम राजानइ कहइ, 'एक वीनती अवधारि ।

जोउ शुद्धि नल तणी, तेह विण हूं निराधार ॥ ८१० ॥

तातजी ! कहूं छउं तुमनइ रे, क्षण एक युग थाइ मझनइ ॥ ८११ ॥ ता.

तुम आगलि स्वामी ! सिउं कहूं ? लजामणी ए वात ।

कहिया पाखइ नवि सरइ, शुद्धि जोउ नलजीनी तात ॥ ८१२ ॥ ता. क. छ.

दिन नीयामूं हूं कतूहले, पण राति दोहिली जाइ ।

रागी रोगी माणसा, सहिज रे सरीखइं थाइ ' ॥ ८१३ ॥ ता.

नाम संभलइ नेह जागिउ, दुख धरइ ते नारि ।

सखी आधी ठारवइ, लीधी रे हईडा बारि ॥ ८१४ ॥ ता.

सखी कहइ, 'सुणि दवदंती ! आवसिइ ताहरु कंत ।

साहसपणउं आदरु, दुख म धरु रे तमे चींति ' ॥ ८१५ ॥ ता.

'पीहरिथी नवि छूटीइ, नारीनइ कंत शृंगार ।

नर विण नारी नवि शोभइ, नरनु मोटु आधार ॥ ८१६ ॥ ता.

पीहरिथी हलई थाइ, तिहां रहइ जे हुइ सुख ।

ते सुख दुख करी जाणिवूं, अपवाद हुइ रे लक्ष ॥ ८१७ ॥ ता.

सासरानूं दोहिलू, उत्तम बेठी रहेइ ।

निदानि हुइ सुख भलू, 'कुलवंती सखीनइ कहेइ ॥ ८१८ ॥ ता.

'भर्तारनूं ऊपर हुइ तु कुटुंब दिइ बहुमान ।

जु कंत तेहनु नवि मानइ, नवि बाधइ तेहनु वान ॥ ८१९ ॥ ता.

भाई पिता नवि लेखवइ, धिकार करइ सहु कोइ ।

अवगणइ तेहनिइ मावडी, जु कंतनूं मान नवि होइ ॥ ८२० ॥ ता.

पीहरि रहितइ अति घणूं, अलखामणी हुइ तेह ।

महुत जाइ नारिनूं, हुइ रे उछेसडउ नेह ॥ ८२१ ॥ ता.

कहि न सखी ! हूं किम करूं ? मोरु प्रीऊ ना[38-A]वइ जेह ।

बार वरस थयां आज सही, भावठि भोगवउं एह ॥ ८२२ ॥ ता.

नीगुण नीसत नीठर, इम मूकी नर को जाइ ।

प्रीत मांडी छेह दीधु, यौवन दोहेलउं थाइ ॥ ८२३ ॥

राग सामेरी

वरसाला ऋतु सोहामणी, जलधर वरसइ मेह ।

कदंब रूडा वन वहिसीइ, विरहीआ जागइ नेह ॥ ८२४ ॥

मन उल्हसइ कलंबी तणा, ऊससइ वेलि वितान ।

लोक लोकनइ वीससइ, विणसीइ जवाना पान ॥ ८२५ ॥

गाजंतु मेघ संभली, रीस धरी सिंह धसंति ।

दावानलइ न ग्रसइ धारा, नरनारी रंगि हसंति ॥ ८२६ ॥

कादविइ पाय खरडीआ, लेई काष्ठखंडि घसंति ।

नदीनु उपकंठ मेहली, ग्रामीण दूरि वसंति ॥ ८२७ ॥

कण जेणइ संग्रहीया, तेहना कृष्ण वदन थाइ ।

व्यापारी बीजा हसइ, नीसासु मेहली घरि जाइ ॥ ८२८ ॥

परनालि पडतउं पाणी निर्मल, झालीइ कुंभिइ सार ।

मोर किंगारव करइ, दुख सालीइ अपार ॥ ८२९ ॥

भला ठाकुर साथ करी, नवा गाम वासंति ।

झंगर तणे नीझरणे तेणइ ताणिया टोल घसंति ॥ ८३० ॥

बलवंत तारू नदी पूरइ पइसता विमासइ तेह ।

श्लेष्मा हुइ जेहनइ अधिकु खासइ क्षणि २ जेह ॥ ८३१ ॥

डरडरइ दुदुर तिहां, वारू चातक वंछइ मेह ।

मेघ मलहार कीजीइ, सुख हुइ अति घणु देह ॥ ८३२ ॥

चउपई

पाणी तणा प्रवाह खलहलइ, निर्मल नींझरण नींकलइ ।
 वाडि ऊपरि बहू वेला वलइ, दातार मन धर्म ऊपरि भलइ ॥ ८३३ ॥
 नीली भुइ भली संपजइ, भन्य जीवना अभिग्रह पलइ ।
 सरोवर तु राजहंस ऊमटइ, पगि पगि जल निर्मल ऊमटइ ॥ ८३४ ॥
 चीखलि चालता शकट स्कलइ, जलइ करीनइ दव नवि ज्वलइ ।
 भरियां सरोवर अति ऊलटइ, वाट छंडी पंथी ऊवटि वलइ ॥ ८३५ ॥
 नदी तणा प्रवाह पहिटीइ, वनसपती जलिइ करी [३४-B] छाटीइ ।
 एहवइ सखी ! ए वर्षाकाल, नल हईइ जिम सलइ साल ॥ ८३६ ॥
 आविउ सखी ए भलु सीतकाल, रुदन करइ ते अवला बाल ।
 नित कीजइ सांकली सेव, सगडी कीजइ अवश्यमेव ॥ ८३७ ॥
 सूहाली करी भूख टालीइ, घीअ जिमी देह संभालीइ ।
 पाछिली रात्रिइ भणीइ सदा, सुगंध अभ्यंग करीजइ मुदा ॥ ८३८ ॥
 दुग्ध कढी कीजीइ प्रभाति, मंजीठ रंगि जूजूई भाति ।
 एहवूं वल्ल ऊपरि ऊढीइ, सुखशिज्जाइ भली पुढीइ ॥ ८३९ ॥
 उष्ण जलइ मज्जन कीजीइ, तांबूलनु लाहु लीजीइ ।
 एहवु सीआलु मज्ज संभरइ, नलजी वाहलु नवि वीसरइ ॥ ८४० ॥
 उन्हालु आविउ सोहामणु, सखी ! मानवनइ कोडामणउ ।
 पाडल परिमल भलु विस्तरइ, रात्रि पाखइ पंथ न नस्तरइ ॥ ८४१ ॥
 कोइलिडी अति कलरव करइ, भमरा रणझणता दिसि फिरइ ।
 वेला तणु समूह सूकीइ, हाथिथी पाणी नवि मूकीइ ॥ ८४२ ॥
 वेउल सारी अति बहिकीइ, लू तणी ज्वाला सबल लहिकीइ ।
 सतपुरुष तुच्छ आहार जिमइ, सुवेध नर वाडीइ रमइ ॥ ८४३ ॥
 भोगी भला ते घरि वीसमइ, चंदकिरणे रयणी नींगमइ ।
 चंदन तणा विलेपन गमइ, चरणे वाणही भली चमचमइ ॥ ८४४ ॥

દિવસ મોગ્ર નહ રાત્રિ સાંકડી, ફોફલ પાહિદ વાલ્હી વાંકડી ।
 ટાઢડં પાળી નહ ટાઢડં અન્ન, તે ડપરિ ઠરહ અતિહિ મન્ન ॥ ૮૪૫ ॥
 એહવુ ડન્હાલુ મજ્ઞ સંમરહ, નલજી વાહલુ નવિ વીસરહ ’ ।
 સખી કહહ, ‘ સુણિ દવદંતી માહ ! દુખ મ ધરુ, તુમ લાગૂં પાહ ’ ॥ ૮૪૬ ॥

દૂહા

‘ છાનહ છંદહ છલ કરી, જે રમી ગયુ છહલ ।
 તે ન મિલહ વલી જાં લાગહ, તાં નવિ ભાગહ સલ ॥ ૮૪૭ ॥
 એ એ તાહરા ગુણ કિસ્યા ? નિર્ગુણગારા કંત ! ।
 દાઘવિ રંગ પતંગનું, પછહ ડતારિડં ચિંત ॥ ૮૪૮ ॥
 મહ જાણિડં રંગ ચોલનુ, રહિસિહ સઘલુ કાલ ।
 નીંઝર કેરી પ્રીતડી, ટલત ન લાગી વાર ॥ ૮૪૯ ॥
 લઘિડં કપાલિહ પામીહ, સુખદુઃખનુ સંયોગ ।
 જેહસિડં વાધહ પ્રેમરસ [૩૭-૮] તેહસિડં કાહ વિયોગ ? ॥ ૮૫૦ ॥
 જન્મ લાગહ વિહહડહ નહી, ડત્તમ સ્ત્રીસિડં નેહ ।
 કૃષ્ણ વિરહહ નદી કાલંદી, આજહ છહ કૃષ્ણ જલ જેહ ॥ ૮૫૧ ॥
 વેગલી છહ તે દવદંતી, નલ ન વીસારિડ ચિત્તિ ।
 દૂરિ રહિવહ જે પ્રેમ રાઘહ, તે સ્નેહ કહીહ ઇકંતિ ॥ ૮૫૨ ॥
 મંત્રપરીક્ષા જાણીહ સર્પ તણહ ઘણહ ડંસિ ।
 સુવર્ણપરીક્ષા તવ કહીહ, આવહ ચોઘી કસિ ॥ ૮૫૩ ॥
 સુભટપરીક્ષા જાણીહ, હુહ જ્યારહ શૂઝ ।
 ગંભીરપણાનું પારઘૂં, રાઘી રહહ ચિત્તિ ગૂઝ ॥ ૮૫૪ ॥
 મિત્રપરીક્ષા જાણીહ, અતિ ઘણ આવહ કષ્ટિ ।
 અવસરિ જુ તે કાજિ આવહ, તુ જાણીજહ ઇષ્ટ ॥ ૮૫૫ ॥
 સત્ત્વપરીક્ષા જાણીહ, લહ જ્યારહ અણસન્ન ।
 અવસરિ લહીહ પારઘૂં, ન ચલહ તેહનું મન્ન ॥ ૮૫૬ ॥

दानपरीक्षा जाणीइ, सबलु पडइ दुकाल ।
 साचानी अ परीखडी, जाणीइ पतीज कालि ॥ ८५७ ॥
 बुद्धि तणी परीखडी, जाणीइ विसमइ ग्रंथि ।
 चरणपरीक्षां तव लहीइ, जव चालिवूं वेगलइ पंथि ॥ ८५८ ॥
 तारूपरीक्षा जाणीइ, पइसइ नदीनइ पूरि ।
 स्नेहपरीक्षा जाणीइ, जव रहिवू हुइ दूरि ' ॥ ८५९ ॥
 एहबूं सखीनइ घणूं कहिउं, एकमनी छइ नारि ।
 'अवर पुरुष मझ सहोदरा, नल कंत एणइ संसारि' ॥ ८६० ॥
 जे ऊपरि जे एकमनी, तेहनी पूरइ आस ।
 शनिइ २ तेहनइ सुख हुइ, दुख न हुइ तास ॥ ८६१ ॥
 भीमिइ कहीउं सुतानइ, 'नल जोरावूं आज ।
 चिंता म धरीसि वेढडी ! हुसिइ तूहनइ राज' ॥ ८६२ ॥
 दवदंती कहइ, 'सुणउ पिता ! सूर्य आतपि जे अन्न ।
 नीपजावइ तम जामाता, ते विण न लहइ अन्न' ॥ ८६३ ॥
 कुशल ब्राह्मण तेडीउ चतुर डाहु तेह ।
 भीमराजा कहइ तेहनइ धरी अति घण नेह ॥ ८६४ ॥

ढाल । सरस [39-B] सकोमल कामिनी सूडा ढोडे ऊ०

'सुसमारनगरि जाउ, संभलु तमे द्विजराज ! रे ।
 शुद्धि जोई आवउ नल केरी, एतलू करु एक काम रे' ॥ ८६५ ॥
 राय कहइ, 'सुणउ ब्राह्मण ! चिंता अमारइ मनि रे ।
 निशदिन सारणि मूहनइ द्विज ! तेह विण सुख नही तनि रे ॥ ८६६ ॥
 काज करी वहिला आवयो, देउं तमनइ घणी रिद्धि रे ।
 ल्यावयो वधामणी रूअडी, अम पूगइ कारय सिद्धि रे' ॥ ८६७ ॥
 प्रणाम करीनइ नीसरिउ, द्विज रूडे शकुने संचरइ रे ।
 वाट घाट उलंघतु, आविउ सुसमारपूरिइ रे ॥ ८६८ ॥

नगरमाहि जोअंतु, पुहुतु राजसभाइ रे ।

राजा बइठउ परवारस्यू, विस्तरती सूर्यप्रभाइ रे ॥ ८६९ ॥

दधिपर्णइ ते देखीउ, पूछइ तव तेहनइ अइसिउं रे ।

‘ किहांथी आव्या द्विजराज ? ’ कहइ बलतूं द्विज जसिउं रे ॥ ८७० ॥

‘ भीम कन्हइथी हूं आविउ, काई कार्यविशेषिइ रे ।

नलनी शुद्धि जोवा मोकलिउ, ’ संभली दधिपरण हरखइ रे ॥ ८७१ ॥

भीमराजानी शुद्धि पूछी, कहिउं कुशल खेम रे ।

दधिपर्णनइ कहइ ब्राह्मण, ‘ स्वामी ! कुवजक किहां रहइ छइ रे ? ’ ॥ ८७२ ॥

बलतूं राजा कहइ एहवूं, ‘ ते कूवडउ छइ अहां रे ’ ।

‘ घणी विद्या छइ तेह कन्हइ, कहु न रहइ छइ किहां रे ? ’ ॥ ८७३ ॥

आपिउं थानक रूअडूं, राखिउ अपूरव ठामि रे ।

तिहांथी ब्राह्मण वेगिइ सिउं, कुवजक ठामिइ जाइ रे ॥ ८७४ ॥

बइठउ दीठउ कूवडउ, कुच्छित वांका अंगे रे ।

गाढउ बीभच्छ बीहामणु, नवि दीसइ कसिउ ढंग रे ॥ ८७५ ॥

कुशल ब्राह्मण तव चिंतइ, ‘ किहां ए किहां नल चंग [40-A] रे ? ।

दवदंती फोक मोह धरइ, निष्कारण धरइ रंग रे ॥ ८७६ ॥

अंतर दीसइ एवडू, जेवडउ सोनईउ रूउ रे ।

अंतर दीसइ एवडू, जेवडउ बाप नइ फूउ रे ॥ ८७७ ॥

अंतर दीसइ एवडू, जेवडउ राणी नइ दासि रे ।

अंतर दीसइ एवडू, किहां दही किहां छसि रे ! ॥ ८७८ ॥

अंतर दीसइ एवडू, जेवडउ राय नइ रंक रे ।

अंतर दीसइ एवडू, जेवडउ कायर धीर रे ॥ ८७९ ॥

अंतर दीसइ एवडू, किहां सोनउ किहां माटी रे ? ।

किहां भीति नइ किहां त्राटी रे ? किहां रंभा नइ किहां राटी ? ॥

अंतर दीसइ एवडू, किहां दूध किहां छसि खाटी रे ? ॥ ८८० ॥

किहां सुखासण किहां डोली ? किहां व्यवहारू नइ कोली रे ? ।
 किहां दीपोच्छव किहां होली ? किहां जव रोटी गहूं पोली रे ? ॥ ८८१ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, पटउलउं कछोटी रे ? ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, जेवडउ पाषा नइ त्रोटी रे ॥ ८८२ ॥
 किहां नाटईउं नइ किहां फाली ? किहां रूपवंत नइ हाली रे ? ।
 किहां राजकुमरु किहां माली ? किहां कीडीआ मोती जाली रे ? ॥ ८८३ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, सारू हीर नइ सूतली रे ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, जेवडउ मानव पूतली रे ॥ ८८४ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, जेवडउ सीह सीआल रे ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, जेवडउ साकर राल रे ॥ ८८५ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां गरूड किहां मसु रे ? ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां गजनइ किहां ससउ रे ? ॥ ८८६ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, जेवडउ मानव दोर रे ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, जेवडउ साधु नइ चोर रे ॥ ८८७ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां हार किहां दोर रे ? ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां बग किहां मोर रे ? ॥ ८८८ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां गंगानु वाह रे ? ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां गामनु प्रवाह रे ? ॥ ८८९ ॥
 अंतर दीसइ एवड्ड, किहां चंद्रमा किहां राह रे ? ।
 अंतर दीसइ एवड्ड, आक छाया वृक्ष छांह रे ॥ ८९० ॥
 किहां ए कूबड किहां नल ? अंतर दीसइ एह रे ।
 आश्चर्य पामिउ ए देखी, ते नल रूपवंत देह रे ? ॥ ८९१ ॥

दूहा

कूबडउ आविउ रायसभाइ, साथिइ आविउ बंभ ।
 तेहनू स्वरूप को नवि लहइ, कुब्जकनु मोटउ दंभ ॥ ८९२ ॥

कुशल ब्राह्मण तव कहइ, 'संभलु दधिपर्ण राय ! रे ।

तमारी आज्ञा जउ हुइ, गीत गाउं मझ ताय !' ॥ ८९३ ॥

आज्ञा मागी रायनी, गीत गाइ रंसा[40-B]ल ।

भलइ कंठिइ राग आलवइ, ते लहइ सघली चाल ॥ ८९४ ॥

हावभाविइ करी ते नाचइ, माहिलु कहइ संकेत ।

तिम तिम कुब्जक मोही रहइ, सुणतइ अति गहगहंति ॥ ८९५ ॥

कुशल ब्राह्मण दूहु कहइ छइ ।

'निसत्त्व निर्दय निस्त्रय धूर्तमांहि रेह ।

अबला नारी तेहनइ नलइ दीधु छेह ॥ ८९६ ॥

रानमांहिइ एकली, वीसासी गयु तेह ।

जाता पग तेहना किम वहिया ? दूहु कहिउ एह' ॥ ८९७ ॥

कूवडउ तव एहवूं सुणी, रडइ अति घणउं तेह ।

दवदंती मनि संभरी, सालइ अति घणउ नेह ॥ ८९८ ॥

पूछइ ब्राह्मण, 'सिइ रडु ? कहु कूवडा ! मज्झ ।

सिइ दुख तमनइ ऊपजइ ? सिउ एवडु मोह तुज्झ ?' ॥ ८९९ ॥

कूवर कहइ, 'बंभण ! सुणउ, तमे गान कीधउं रसाल ।

तहारु कंठ रूअइ, पुहचतु भलु विशाल ॥ ९०० ॥

सरस दूहइ लीणीउ, अरथ कहु सुविचार' ।

कुशल ब्राह्मण कहइ तेहनइ, 'सुणि न तूह विचार ॥ ९०१ ॥

दधिपरण राय भीमनइ, दूत मोकलिउ कांई काजि ।

तेणइ तिहां वार्त्ता कही, कुब्जक आविउ अम राजि ॥ ९०२ ॥

ते नलनु सूआर छइ, महा चतुर गुणवंत ।

कलाइ करीनइ आगलु, महा महुकम बलवंत ॥ ९०३ ॥

गजशिक्षा तेहनइ आवडइ, सूर्य आतपिइ पाक ।

शरीरइ छइ कूवडु, पण विद्यानु नही वांक ॥ ९०४ ॥

दूतीइ भीमरायनइ कहिउं, ते सुणीउं दवदंति ।
 हईआमांहिइ गहगही, तव स्त्री विमासइ चींति ॥ ९०५ ॥
 सुताइ पितानइ कहिउं-नल जोवरावु शुद्धि ।
 को एक अनुचर मोकलिउ, मझ उपनी छइ बुद्धि ॥ ९०६ ॥
 दवदंतीइ एहवूं कहिउं, भीमराय विचारइ मन्नि ।
 जोवरावूं हुं जामाता, तु सुख ऊपजइ तन्नि ॥ ९०७ ॥
 विमासी राय मझ [4I-A] कहिउं, हूं मोकलिउ जोवा काजि ।
 दवदंती अंदोह धरइ, संभलि कूवडराज ! ॥ ९०८ ॥
 नल मेल्हीनइ नीसरिउ, अवला वन मझारि ।
 तें नारी पीहरि रही, पितानइ आधारि ' ॥ ९०९ ॥
 कूवडइ पूरव परि कही, ' नल पुहुतु सुरलोइ ।
 हूं सूआर तेहनु खरु, ' एहवूं कहीउं सोइ ॥ ९१० ॥
 हईआ साथिइ प्रेम धरी, भवनि तेडिउ तेह ।
 मज्जन करावी प्रीसीउं, सूर्य रसवती जेह ॥ ९११ ॥
 ब्राह्मणनइ नलइ आपीउं सोवन टंका लाष ।
 आगता स्वागति घणी, मींठाबोलु द्राख ॥ ९१२ ॥
 तिहांथी ते पाछुउ वलीउ, आविउ भीमनइ ठामि ।
 सवि संबंध तेहनइ कहिउ, दवदंती सुणइ जाम ॥ ९१३ ॥
 वाम अंग फरुकीउं, नारीनइ मनि हर्ष ।
 नल वल्लभ सही ते हुइ, चित्तिइ हऊउ प्रकर्ष ॥ ९१४ ॥

दाल । देशाख । खडीउ रे गुं

दवदंती कहइ, ' संभलु तात ! ए तु असंभम सुणीइ ।
 सूर्यपाक रसवती जे जाणइ, नल विना को न गणीइ रे ॥ ९१५ ॥
 कंत कोडामणु नलजी बाहलु, तेहनइ अहां तेडावु ।
 तमनइ तातजी ! घणूं अ कहुं छउं, कोइ मोकली कहिवरावु रे ॥ ९१६ ॥ कं.

अंगित चेष्टा जोउं स्वामी, ते नल जउ अहां आवइ ।
 हूं उलखीसि भर्त्तरि माहरानइ, मनोरथ सधला फावइ रे' ॥ ९१७ ॥ कं.
 भीम कहइ, 'संभलि द्रवदंती ! स्वयंवरा कीजीइ ।
 तेडावीइ दधिपर्ण राजानइ, भीमपुत्रीनइ दीजइ रे ॥ ९१८ ॥ कं.
 ते आवंता कूबडउ आवसिइ, हुसिइ राय संधातिइ ।
 फोकट कहण कहीसिइ एहवूं, वर जोईइ छइ सुजाति रे ॥ ९१९ ॥ कं.
 स्त्रीपराभव देखी नही सकइ, जाणीसिइ ते वारइ ।
 एणी विधिइ पसूनइ दुख ऊपजइ, जु नल हुइ केवारइ रे' ॥ ९२० ॥ कं.
 एहवूं चींतवी रथ [4I-B] मोकलीउ, जिहां छ दधिपरण राय ।
 आवीनइ राजानइ कहइ, कर जोडी प्रणमइ पाय ॥ ९२१ ॥ कं.
 'भीमरायनइ सुता छइ सारी, द्रवदंती इसिइ नामिइ ।
 मंडाविउ स्वयंवरा पिताइ, तमे तेडिया तेणइ ठामि रे ॥ ९२२ ॥ कं.
 चैत्र सुदिनूं पांचमि लग्न, तेणइ दिनि आवेयो' ।
 ते दूत आविउ चउथि तणइ दिनि, 'कुब्जकनइ तमे ल्यावेयो' ॥ ९२३ ॥ कं.
 'पुहुर छ सातमांहि कुंडिनपुरिइ, 'चींतवइ राय, 'न जवाइ ।
 दधिपर्णनइ चिंता मनि ऊपनी, 'न जईइ तु लजवाइ रे' ॥ ९२४ ॥ कं.
 कुब्जक पूछइ दधिपरण रायनइ, 'सी चिंता छइ तमनइ ? ।
 जे काई हुई ते कहु न स्वामी ! कहिता लाज नही मझनइ रे' ॥ ९२५ ॥ कं.

चउपई

'सुणि तूं कुब्जक ! विद्यावंत ! चिंता ऊपनी एहवी चींति ।
 भीमसुता छइ जे द्रवदंती, बीजा वरनी इच्छा चींति ॥ ९२६ ॥
 स्वयंवरा मंडप मांडिउ सार, चैत्र सुदि पांचमि लग्न अपार ।
 भीमइ मोकलिउ छइ नर तेडवा, ते संभली लागा हरखवा ॥ ९२७ ॥
 मझनइ इच्छा छइ तेह तणी.' कुब्जकनइ कहइ तव भूधणी ।
 तंव चिंतइ तल इम सुजाण, 'जउ ऊगइ पश्चिमइ भाण ॥ ९२८ ॥

समुद्र मर्यादा मेलहइ तोइ, सती सील न चूकइ जोइ ।
 अन्य पुरुष हईइ नवि धरइ, 'कुब्जक तव विमासण करइ ॥ ९२९ ॥
 'जउ बीजी वार स्वयंवर हुसिइ, ए दवदंती बीजु परणेसिइ ।
 तु सिउं कीजइ प्रमदा मोह ? निष्कारण धरिवु अंदोह ॥ ९३० ॥
 मन राखइ ते थोडी नारि, कंत छंडीनइ हींडइ व्यभचारि ।
 असती नाम कहावइ घणउं, मान महुत्व जाइ तेह तणउं ॥ ९३१ ॥
 चंचल अछइ स्त्रीनूं मन्न, जेहवू राधिउं हुइ अन्न ।
 एह तणउ कोइ न लहइ पार, हईइ दुष्ट सदा मनि खार ॥ ९३२ ॥
 सूर्यचरित्र ताराचरित्र, ग्रहचरित्र नइ राहुचरित्र ।
 बुद्धिवंत जाणइ भला एह, नारी मननु न लहइ छेह ॥ ९३३ ॥
 नर जाणइ [42-A] नारी आपणी, इच्छा हुइ बीजा तणी ।
 फोकट करइ नारीसिउं नेह, साहमूं आपणउ दमिवु देह ॥ ९३४ ॥

दूहा

एक तुरिया नइ महिलीआ, ए विहु फोक ज वेठि ।
 ज्यारइ जेहवु सागडी, त्यारइ तेह जि हेठि ॥ ९३५ ॥

चउपई

दवदंती एहवूं नवि करइ, 'मोटउं आश्चर्य मनि तव धरइ ।
 'कल्पना करूं छउं हूं मन तणी, सतीमांहि रेखा तेह तणी ॥ ९३६ ॥
 कुण परणइ मझ जीवता थका ? अन्य न वरइ सुंदिरि बालिका ।
 रायनइ कहइ, 'चिंता कांइ करूं ? तमे जावानी सजाई करु' ॥ ९३७ ॥
 हरखिउ राजा तेणइ समइ, तेणी वातिइ राय मनि अति गमइ ।
 रथि जोतरीआ सारा तुरंग, केकाण दीसइ अतिहि उत्तंग ॥ ९३८ ॥
 छत्रधर नइ चमरधर बेह, थईधर नइ कुब्जक जेह ।
 छट्टउ तिहां दधिपरण राय, रथिं बइठा रूडइ ठाइ ॥ ९३९ ॥

रत्नकरंडीउ श्रीफल लेइ, कडिइ बांध्या वेहू तेह ।
 पंच पदनूं ध्यान ज धरइ, कूबडउ रथखेडइ संचरइ ॥ ९४० ॥
 पवन वेगिइ चालिउ रथ जाइ, एहवइ पछेडी ऊडी वाइ ।
 'राखि रथ कुब्जक ! क्षण एक.' 'पंचवीस जोयण चाल्या छेक' ॥ ९४१ ॥
 एणइ कहणे भुइ एतली अतिक्रमी, कुब्जक कहइ तेतली ।
 वाटिइ रायइं बहेडानु वृक्ष दीठउ, कहइ कुब्जकनइ दक्ष ॥ ९४२ ॥
 राजा कहइ, 'संभलि कूबडा ! तमे विद्याइ छउ अति बडा ।
 अणगणइ संख्या हूं कहूं तुझ, ज्ञानवंत जाणैजे तूं मझ' ॥ ९४३ ॥
 कूबड कहइ, 'सुणि राय ! विचार, एक मुष्टिनु देउं प्रहार ।
 समकालइ सघला ते पडइ, तुमथी मझ विद्या अधिकी चडइ' ॥ ९४४ ॥
 एक मुष्टि मेहली तेणी वार, कूबडइ कीधु ढग अपार ।
 राइ कहिया सहस अढार, तेतला हऊआ ते फल सार ॥ ९४५ ॥
 अश्व-गजकला रायनइ दीध, कूबडइ गणितकला ते लिद्ध ।
 कुंडिनपुरिइ रथ आवी रहइ सूर्योदयइं, भीमराय गहगहइ ॥ ९४६ ॥
 सुहणउ दीठउं तव दवदंति, विचार कर[42-B]इ ते अतिहि चींति ।
 आवी प्रणमइ भूपना पाय, 'एक विचार करु नरराय ॥ ९४७ ॥
 जाणउ कौशलपुर आराम, को एक देखी देखाडइ अभिराम ।
 फलिउ फूलिउ रूडु सहिकार, देखी चडी हूं सुरतरु सार ॥ ९४८ ॥
 पहिलू पंखी चडिउ अति शाम, भ्रसुकइ पडीउ तरुथी ताम ।
 कमल आपिउं देवीइ मझ हाथि, एतलइ जागी पृथ्वीनाथ ॥ ९४९ ॥
 आम तातजी ! फल कहु सार, 'भीमराय तव करइ विचार ।
 'पुण्यरूपिणी देवी कही, राज्यलोभ ते वाडी सही ॥ ९५० ॥
 अंबचडण ते पदवी जोइ, पापिइ पडीउ कूबर सोइ ।
 रूडूं फल हुसिइ तूं जाणि, देवगुरुनूं ध्यान हईइ आणि ॥ ९५१ ॥

आज मिलेसिइ तुझ भरतार, ते नल विश्व तणउ आधार ।
 रलीयायत थई एणइ वचनि, सुख संतोष पामी मनि ॥ ९५२ ॥
 पोलि पुहुतु दधिपर्ण राय, वधामणी लेवा भीम भणी जाइ ।
 'जेहनी बाट जोता अतिघणी, आस पूगी छइ स्वामी ! तम तणी' ॥ ९५३ ॥
 राजा भीम आविउ तेह भणी, गाढइ महोच्छवि लाव्या भूधणी ।
 दवदंती मनि हरख न माइ नगरलोक रलीयायत थाइ ॥ ९५४ ॥
 दधिपर्णनइ आव्या आवास, पूछइ भीम मन तणइ उल्हासि ।
 'छ पुहुरे तमे आव्या किम ?' दधिपर्ण भणइ, 'सुणि तूं भीम ॥ ९५५ ॥
 कूबडउ छइ अम पासि सूआर, ते छइ चतुर, अछइ सुविचार ।
 एहनइ महिमाइ अमे आवीआ, विद्यावंत माटिइ ल्यावीआ' ॥ ९५६ ॥
 कहइ भीम कुब्जकनइ एह, 'आतपि रसो नीपाउ जेह' ।
 ते बोलइ अह्ने आया रुली, दवदंती सयंवर जोवा वली ॥ ९५७ ॥
 पाणिग्रहण उच्छव करउ, पछइ रसोनु आदर धरु ।
 जेह काजि आव्या छउ अमे, ते उच्छव संपजावु तमे' ॥ ९५८ ॥
 भीमिइ कीधु आदर घणु, प्रारंभ मांडिउ रसो तणु ।
 तउ तेणइ नीपाई रसवती, जमिउं सहू ए मनि भावती ॥ ९५९ ॥
 दवदंती विचारइ इसिउं 'नल विना विद्या न हुइ कसिउं ।
 एह वात गिरुए गुरइ क[43-A]ही, ए विद्या जाणइ नल सही' ॥ ९६० ॥
 थाल भरी आपी रसवती, ते आरोगइ दवदंती सती ।
 मन सिउं कीधु निश्चय खरु, पितानइ कहइ, 'उच्छव करु' ॥ ९६१ ॥
 भीमराय कहइ तव एकंति, 'अम मन तणी टालु भ्रांति ।
 मानु वात कूबडा ! तमे, संतोष पामूं सूधवट अमे' ॥ ९६२ ॥
 वलतूं कूबड कहइ, 'सुणु भीम ! नल सरिखु को नहीं अहां सीम ।
 नल राजा ते इंद्र समान, सिउं दीजइ तेहनइ उपमान ? ॥ ९६३ ॥

जउ हूं होउं नल भीमराय ! कांइ न मानउं, मझ सिउं जाइ ? ।
 तमे तु भक्ति करउ मझ घणी, हित चींतवउ जमाई भणी ' ॥ ९६४ ॥
 विमासइ दवदंती तेह, ' निश्चइ नल ए नथी संदेह ' ।
 भीम कहइ, ' कूवड ! अवधारि, नल समु को नथी संसारि ' ॥ ९६५ ॥
 ' मझनइ नल थावा तणी, वांछा छइ तम चित्त ।
 तु हूं नल हवडा होईसि, मझनइ दिउ दवदंति ' ॥ ९६६ ॥
 पितानइ कहइ दवदंती, मनिथी मूकी लाज ।
 ' माहरइ डीलइ एह तणी, अंगुलीइ फरसइ नलराज ॥ ९६७ ॥
 अऊठ कोडि रोम उद्धसइ, तव जाणीसिइ सत्य ।
 एह दीठइ मझ लोचन, विकाश हुइ चित्त ॥ ९६८ ॥
 नेह ते नयणे जाणीइ, काया मांहि नयण सार ।
 आपणा वाहलानइ जोअंता, तृप्ति न पामइ लगार ॥ ९६९ ॥
 नेह ते दोहिलु अछइ, तेहथी जीवनइ दुख ।
 दीठा पाखइ तेहनइ, न हुइ जीवनइ सुख ॥ ९७० ॥
 आखु दिन तेहनी चिंता, संभरइ क्षणि २ तेह ।
 उत्तमस्यूं मेलावडु हुज्यो जगदीस नेह ॥ ९७१ ॥
 जनम लगइ विहडइ नही, भली नारी जे होइ ।
 एतला ऊफरूं सार नथी, राखइ ज वरलु कोइ ' ॥ ९७२ ॥

१

चउपई

हसी कहइ कुवजक तेणी वार, ' तूं फरसावीसि किम सुविचारि ? ।
 सतीपणानी जाणी वात, प्रीछी मइ हवइ ताहरी धात ' ॥ ९७३ ॥
 अंगुलफरस कराविउ ताणि, राइ कूवड पाहिइं पराणि ।
 [43-B] रोमांचित दवदंती थई, भावठि सघली नाहसी गई ॥ ९७४ ॥
 सविहुनइ मनि आश्चर्य थाइ, ' ए सिउं कीधउं दवदंती माइ ? ।
 कूवडा ऊपरि मन सिउं हवूं ? एहनूं रूप दीसइ अभिनवूं ' ॥ ९७५ ॥

चूक पडइ छइ नारीनइ घणीं, सहू को वात करइ तेह तणी ।
 दवदंती मनी विभ्रम हऊउ, विकलावस्था संपनी जोउ ॥ ९७६ ॥
 'ए नारीनइ ए नवि घटइ,' हईआमाहिं सहू को नटइ ।
 'रत्नइ रत्न भजीइ सार, खोटउ हीरु नवि भजीइ लगा' ॥ ९७७ ॥
 रे किरतार कुबुद्धिया कुजोडियां जोडंति ।
 जे फल जाईइ तरुअरे ते वेले लागंति ॥ ९७८ ॥
 माहोभाहिइ वात ज करइ, चित्तिइ घणेरुं सहू दुख धरइ ।
 पण दवदंती मनि निश्चल तेह, चातक वंछइ जिम महा मेह ॥ ९७९ ॥
 जेहना गुण जेहनइ हईइ वसइ, ते देखी तेहना नयणा हसइ ।
 जे ऊपरि प्राणी रातु घणउं, नाम मेलहइ कहु किम तेह तणउं? ॥ ९८० ॥
 जेहनइ जेहस्यूं बाधउ रंग, तेहनइ मनि ते तेह जि चंग ।
 जे देखी प्राणी अति ठरइ, निशिदिनि तेहनइ चित्तिइ धरइ ॥ ९८१ ॥
 दवदंती मनि चितइ इस्यू, 'मझ चित्तिइ ए रत्न ज जस्यू ।
 नल वल्लभ ए सूधु सही, राजलोकनइ ए वात ज कही ॥ ९८२ ॥
 जउ सूकी तुहइ वुलसिरी, जउ वींधी तुहइ मोतीसिरी ।
 जउ डुहलं तुहइ गंगाजल जाणि, जउ थोडी तुहइ सपुरिस वाणि ॥ ९८३ ॥
 जउ जूनु तुहइ भलु अगर, जउ सूनूं वसमूं तुहइ नगर ।
 जउ नान्हूं तुहइ प्रवहण, जउ खंड हुइ तुहइ सूर्यग्रहण ॥ ९८४ ॥
 मेह अंधारिउ तुहइ दीह, अशक्तपणानु तुहइ सीह ।
 थोडी तुहइ सूर्यनी प्रभा, जउ संकीर्ण तुहइ राजसभा ॥ ९८५ ॥
 जउ कालु कूबडउ अतिरंक, तुहइ नल ए खरु निकलंक' ।
 एहवूं कही पालव झालीउ, 'भलु बोल वारहइ पालीउ ॥ ९८६ ॥
 मइ आणिउ तुझस्यूं वीसास तइ हू [44-A] मूंकी रानि निरास ।
 मझनइ तु तुमारी आस, संभलि वाहा ! लील विलास ॥ ९८७ ॥

जउ नरवहिवानी नुहुती आहि, स्नेह न मंडीइ मन उच्छाहि ।
प्रीति ऊपाई कीजइ परिहार, ए उत्तमनु नुहइ आचार ॥ ९८८ ॥
अवगुण सिउ तुझ आविउ हईइ ? मंडी माया दूरि नवि रहीइ ।
कीधु कसिउ नथी अपराध, सिइ दुख दीधा तइ रे अगाध ? ॥ ९८९ ॥
हजी ताहरूं मन नवि वलइ, विण बोलिइ जीवडउ टलवलइ ।
मझ ऊपरि ताहरु नथी रंग, स्या माटिइ तूं थयु विरंग ? ॥ ९९० ॥
फोकट माया चित्ति हूं धरूं, कालावाला घणा तुझ करूं ।
ताहरा मनमांहि नथी स्नेह, कां दीइ वल्लभ ! मझनइ छेह ? ॥ ९९१ ॥
फल पाखइ नवि भंजीइ वृक्ष, विनय पाखइ नवि भजीइ शिष्य ।
लावण्य पखीइ नवि भजीइ रूप, जल पाखइ नवि भजीइ कूप ॥ ९९२ ॥
पाणी विना मोती नवि शोभीइ, विकसिया विण फल नवि शोभीइ ।
सुभट पाखइ नवि शोभइ संग्राम, लोक विण न शोभइ नगर ग्राम ॥ ९९३ ॥
यौवन विण नवि भजइ शृंगार, नवि शोभइ बल विण अहंकार ।
वरखा विना नवि भजीइ मेह, चित्तरंग पाखइ न भजीइ स्नेह ॥ ९९४ ॥
अंतरंग जे माया धरइ, मुहडानी मलि मलि नवि करइ ।
सुखदुख घणउं जाणइ जेह, प्रीतूं माणस कहीइ तेह ॥ ९९५ ॥
अवसर वेला जाणी मिलइ, रीस धरी वली त्यारइ वलइ ।
नवि आपइ कहींइ तस छेह, प्रीतूं माणस कहीइ तेह ॥ ९९६ ॥
रे स्वामी ! म देईसि अवतार, तेहमांहि म देईसि मानव सार ।
जनम म देईसि तिहां तूं कसिउ, एह बोल मझ हईइ वसिउ ॥ ९९७ ॥
जन्म हुइ ज्यु क्यारइ वली, माया म मंडसि ऊतावली ।
जु कहिसिउं मंडाइ मोह, स्वामी ! करे तूं, राख विछोह ॥ ९९८ ॥
तेहमांहि सगुण सुवेध सुजाण, करइ सह को तेहनूं वखाण ।
गंभीर गिरूउ नइ गु[44-B]णवंत, बुद्धिपराक्रमी अति बलवंत ॥ ९९९ ॥

पंडित डाहु विद्यावंत, नहीं छलछलीउ कहिवाइ संत ।
 गर्व न धरइ हईआमांहि, सुंदर देखीतु प्रवाहि ॥ १००० ॥
 एहवु पुरुष पामइ तु नारि, पूजा कीधी हुइ संसारि ।
 सविशेषु प्रेम नरनु धरइ, जु नारी देखी हईडउं ठरइ ' ॥ १००१ ॥
 दवदंती कहइ नलनइ एह, ' हईआस्यूं धरु स्वामी ! नेह ।
 तमनइ कतूहल मझ विखवाद, प्राणनाथ ! हवइ करू प्रसाद ॥ १००२ ॥
 कीडी ऊपरि सी कटकई ? तमारी माया ते किहा रे गई ? ।
 दया धरु मझ ऊपरि घणी, पगि लागूं दासी तम तणी ' ॥ १००३ ॥
 एणइ वोलिइ हऊउ हर्ष, मननु बाधिउ अतिहि प्रकर्ष ।
 एहवइ ऋतु छइ मास वसंत, उत्तम नर ते सुख विलसंत ॥ १००४ ॥

फाग

सुख ऊपजइ जिहां नर मनि, आवीउ वसंत मास,
 बाडीमांहि आवी रमइ, हुइ चित्ति उल्लास ।
 कुंद मुचकंद महमहइ, गहगहइ नाग पुत्ताग,
 रूडइ कंठिइ आलवइ, वसंत भलु जिहां राग ॥ १००५ ॥
 खजूर अर्जुन चंदन चंपक भलु सहिकार,
 पंचम स्वर तिहां आलवइ कोइलि अ अपार ।
 जांबू जंवीर वानीर कणवीर सारी केलि,
 मालती माधवी सेवंत्री भली ते नागरवेलि ॥ १००६ ॥
 दमणउ मरूउ सरवू अ सींसमि सींचलि साग,
 करणां पलास नइ बहेडा केसूनी अति राग ।
 नालीअरी द्राख दाडिमो बीजुरी नइ बोर,
 बाउलि कयर नइ खीजडि जिहां दीसइ हींगोर ॥ १००७ ॥

एहवी वनस्पती पुरीइ, रूडु वाइ वाय,
 भमरा गुंजारव करइ, वुलसिरी जिहां जाइ ।
 झीणा वस्त्र पहिरीइ, वीणा वाईइ हाथि,
 रमवा जईइ वाडीइ तेवडतेवडा साथि ॥ १००८ ॥
 हींच हींडोलइ तिहां घणू, एक देवरावइ [45-A] दान,
 एक गीत गवरावइ, एक मुखि आरोगइ पान ।
 एक फूल चूटइ एक पलव, एक बड्ठा संयोग,
 केलहरा एक जोवइ ए, एक छइ सुख संभोगि ॥ १००९ ॥
 छ रिनुमाहि धिन धिन, ए रिनु रूडी वसंत,
 दवदंतीनूं जेणी रतिइ ठरीउं तेहनूं चींत ।
 वार मास माहि धिन धिन धिन २ चैत्रह मास
 जेणइ करी दवदंतीनी रूडी पूगी आस ॥ १०१० ॥
 पनर तिथिमां पांचमि धिन धिन धिन ए सार
 बेहू पक्षमां धिन २ अजूआलु पक्ष सार ।
 ते वेला धिन धिन्नह हऊउ मेलापक सार
 दवदंतीना मनोरथ सफल फलिया रे अपार ॥ १०११ ॥

चउपई

श्रीफलमांहिथी वस्त्र जेह, देवदूष्य पहिरीआ तेह ।
 करंडमांहिथी लेई शृंगार, पहिरिउ अपूरव नवसर हार ॥ १०१२ ॥
 कंदर्प सरिखु जेहवु नल रूप, पूरव रूप संपनूं नल भूप ।
 दवदंती नल देखी करी, आलिंगन दीधउं ऊलट धरी ॥ १०१३ ॥
 वेलि वृक्षनइ भीडी रहइ, प्रणाम करीनइ नलनइ कहइ ।
 'नेह स्यूं वीसरिउ पूरव स्वामि ? बलिहारी जाउं तुझ नामि ॥ १०१४ ॥
 जाता ताहरा किम पग वहिया ? बार वरस वियोगना थया ।
 ए सी मति ऊंपनी तूहनइ ? दया करेयो हवइ मूहनइ ॥ १०१५ ॥

पालवइ बाधी मातपिताइ, इम मेहलीनइ नर को जाइ ? ।
 स्वामी हूं वीसारी भली ।' दवदंती कहइ घणूं वली वली ॥ १०१६ ॥
 नल कहइ ' नारी ! सुणउ रे तमे, विचारवंत छउं गाढा अमे ।
 नाम न मेल्हउं हूं तुझ नारि, जाणेजे निश्चइ सुविचारि ॥ १०१७ ॥
 हुणार वस्तु ते अधिकी होइ, तिहां कहिनुं [45-B] डाहापण न हुइ, जोइ ।
 आपापणा संबंध कहिया घणा, संतोष पाम्या वेहू जणा ॥ १०१८ ॥
 रलीयायत थयू भीमराय सहू, उच्छव हुइ अति घणउ बहू ।
 सिंहासणि बइठउ नलराय, भीम आवीनइ लागइ पाय ॥ १०१९ ॥
 प्रतीहारनी परिइं भीम रहइ, दधिपर्ण तिहां एहवूं कहइ ।
 'अपराध कीधु जेह अजाणि, ते सवि खमवूं दया मनि आणि' ॥ १०२० ॥
 वलनूं बोलइ नलकुमार, 'तूं तु माहरइ हऊउ आधार ।
 मित्र सहोदर भाई माहरु, उसीकल नहीं थाउं ताहरु' ॥ १०२१ ॥
 एहवइ वसंत सार्थवाह, पूरविइ जेह तु आविउ त्याह ।
 नारी संबंध कहिउ तेहनइ, संभरइ गुण उत्तम जेहनइ ॥ १०२२ ॥
 धनदेव आविउ तिहां गुणवंत, दवदंतीनइ हर्ष थयु चिंति ।
 तेहनी भक्ति तिहां अतिहि किद्ध, घणउं बहुमान तेहनइ दिद्ध ॥ १०२३ ॥
 रितुपरण राजा नइ चंद्रयशा, मासीना गुण अतिहि वस्या ।
 चंद्रवती संघातिइ जेह, तेडाव्या आदर करी तेह ॥ १०२४ ॥
 भीमराज्यइ सहू को रहइ, मनवंछित रिद्धि सघली लहइ ।
 भीमनी सभाइ आविउ देव, आश्चर्य पामिउं सहू ततखेव ॥ १०२५ ॥
 संघातिइ छइ बहुली रिद्धि, बइठउ आवी सभामध्यि ।
 दवदंतीनइ कहइ कर जोडि, 'तुझनइ प्रणामनूं मझ कोड ॥ १०२६ ॥
 विमलमति जे तापस हतु, कंदमूल हूं नित सेवतु ।
 तइ प्रतिबोधिउ हूं सुविचारि, सांभलि तूं गुणवंती नारि ॥ १०२७ ॥

सौधर्मिइ देवलोकनी रिद्धि, पामिउ जे हूं ताहरी बुद्धि ।
 [46-A] श्रीकेसर देव माहरूं नाम, केसर नामिइ विमान ज ठाम ॥१०२८॥
 जगदीश्वरनइ धर्मिइ करी, आहवी रिद्धि अनोपम वरी ।
 ए सहू ए ताहरु प्रसाद, मझनइ नथी कसिउ विषवाद ॥ १०२९ ॥
 वृष्टि कीधी सुवर्ण सात कोडि, पाए लागउ दोइ कर जोडि ।
 ते देवता निज ठामइ गयु, नगरलोक रलीयायत थयु ॥ १०३० ॥
 दधिपर्ण नइ ऋतुपर्ण राय, वसंत भीम सहू सेवइ पाय ।
 नलनइ कीधु राज्याभिषेक, नीपजाविउ सविहुइ विवेक ॥ १०३१ ॥
 घणा मास तिहां रहिआ सहू, सैन्य समुदाय मेलीउ बहू ।
 ससरानइ श्रीनल तव कहइ, ' ठामि जावानूं मन अम लंहइ ॥ १०३२ ॥
 कोशला नगरीइ जाउं अमे, आज्ञा दिउ स्वामी ! हवइ तह्मे ।
 जउ कहु तु जईइ अह्म वासि, ' एहवूं पूछइ मन उल्हासि ॥ १०३३ ॥
 भीमराय तव करइ विचार, ' रहइ एह जु तु राज्य सार ।
 राखीतइ एहवइ नवि रहइ, परवसिपणउं ए तु नवि सहइ ॥ १०३४ ॥
 लीधउं महरत ज्योतिपी तेडि, ' सैन्य सज्ज करु, म करु जेडि ' ।
 कौशला भणी पीआणउं करइ, दवदंती दुख मनि अति धरइ ॥ १०३५ ॥
 पुत्री आवी माता भणी, माहोमाहि माया छइ घणी ।
 हित सीखडी दीधी तेह, ' देव गुरु धर्मस्युं करयो नेह ' ॥ १०३६ ॥
 मात-पितानइ लागी पाय, अश्रुपात धरती ते जाइ ।
 सुखासणि बईठी दवदंती, जगगुरु धर्मनी आस्था चींति ॥ १०३७ ॥
 वुलावा आवइ भीमराय, दवदंतीना सहू गुण गाइ ।
 रूडइ महरति निषधपुत्र, जेहनूं चित्त अछइ अतिहि पवित्र ॥ १०३८ ॥
 भीम आज्ञा मागी वलइ, सैन्य सघळ तिहां टोले मिलइ ।
 लीलागति हस्ती संचरइ, मद तणु प्रवाह अतिहि झरइ ॥ १०३९ ॥

परचक्रं तिहां अतिहि स्कलइ, शत्रुवर्ग मोय नि[46-B]र्दलइ ।
 सैन्य सुभट लेई दवदंति, चालंतइ पंच पद समरंति ॥ १०४० ॥
 कोशला नगरीइ नल आवीआ, उपवनमांहि ते ठावीआ ।
 तिहां सबहुं मेहलिउं मेलहाण, नलरायनी वरतइ आण ॥ १०४१ ॥
 तिहा राज्य करइ कूबरराय, नलराय तणु लघु भाइ थाइ ।
 अनिर्गलपणइ राज्य ज करइ, कसिउ भय हईइ नवि धरइ ॥ १०४२ ॥
 कूबरइ सांभलीउं सैन्य जसिइ, महाकंपारव हऊउ तसिइ ।
 'एहवूं भाग्य प्रकटीउं आज, ए तु लेसिइ माहरूं राज.' ॥ १०४३ ॥
 प्रजा सहू को साहमूं गयूं, आणंदित सहूनूं मन थयूं ।
 नलराइ दीधउं अतिहि मान, सवेहू आप्या प्रत्येकइ पान ॥ १०४४ ॥
 नगरमांहि आवीआ तेह, भला उच्छव कीधा छइ जेह ।
 ठामि ठामि नाटक मंडाण, दीन दान तिहां अतिहि सुजाण ॥ १०४५ ॥
 कूबरनइ मनि शंक पईठ, आ असंभम आश्चर्य दीठ ।
 'किसी अवस्थाइ ए संचरिया? आव्या किम सैन्यइ परिवरिया? ॥ १०४६ ॥
 विधात्रा करइ ते न करइ कोइ, सघला दिन सरिखा नवि होइ' ।
 एहवूं चींतवइ कूबर आत, करम तणी छइ मोटी वात ॥ १०४७ ॥
 नलइ कहाविउं, 'कूबर! तबे, द्यूतइ हराविआ आगइ छउं अहे ।
 तमे त्रिणि खंडना धणी थया, अम पाछिला दिन वही गया ॥ १०४८ ॥
 वली रमसिउं कूबर भाय! कइ ताहरी माहरी रिद्धि जाइ ।
 माहरी रिद्धि तमे लेइज्यो, नहींतरि तह्यारी रिद्धि देइज्यो' ॥ १०४९ ॥
 कूबर चिंतइ त्यारइ जेह, 'संग्राम करसिइ मझस्यूं एह ।
 घणउं सैन्य छइ श्रीनलह तणउं, माहरूं सैन्य थोडेहू गणउं ॥ १०५० ॥
 जोउं वली सी परि हवइ थाइ?' रमवा बइठा बेहू भाइ ।
 प्रजा विमासइ तव ते इसिउं, 'रमी वली ए कसिइ कस्यूं? ॥ १०५१ ॥

आगइ रम्याना फल घणां लहि[47-A]या, नलराइ परि परि दुख सहिया ।
 हजी प्रकृति एहनी नथी टली, जू रमिवूं मांडिउं एणइ वली ' ॥ १०५२ ॥
 नल कूबर तिहां बइठा बेउ, दाहा नांखइ अति भला तेउ ।
 नलइ कूबर हंरावीउ, दस अंगुली मुखि करावीउ ॥ १०५३ ॥
 भाग्योदय जेवारइ होइ, तेहनइ वसि आवइ सहू कोइ ।
 कूबरनी लीधी सवि रिद्धि, दिशा चडतइ रूडी सुबुद्धि ॥ १०५४ ॥
 दवदंती कहइ रायनइ इसिउं, ' कूबरनइ उवेखु कसिउं ? ।
 दिउ स्वामी ! तमे एहनइ मान, तम राज्जियइं थायु प्रधान ॥ १०५५ ॥
 नान्हउ ए स्वामी ! लहूअडउ, लघु बांधव गुणे करी छइ वडउ ।
 भाई तमारु, स्वामी ! एह, एहसिउं तमे म देसिउ छेह ' ॥ १०५६ ॥
 नारी तणउं कहण मनि धरी, ' स्त्री तणी ए बुद्धि छइ खरी ।
 गमइ तेहवु पण भाई एह, कहिवासिइ निपधना बेह ॥ १०५७ ॥
 एह तु नान्हु अजाण, एवडूं न करइ जु हुइ जाण ।
 उत्तम लक्षण कहिया इस्या, चंद किरण हुइ निर्मल जसिया ॥ १०५८ ॥
 अवगुण जाणी गुण ज करइ, चित्तिमांहि अधिकेरु धरइ ।
 तेहनइ लजावइ करी उपगार, ते ऊपरि क्रोध नाणइ लगार ॥ १०५९ ॥
 जउ आपणउ ते वइरी होइ, रूडूं करीजइ निश्चइ सोइ ।
 भल्ल करंता भल्लं ज होइ, एह वात जाणइ सहू कोइ ॥ १०६० ॥
 कही नभवावइ उत्तम जेह, निरगुण लही करइ तसस्यूं नेह ।
 कुवचनि न दूहवइ तेहनइ सही, उत्तमनइ मनि दीर्घ रोस ज नही ' ॥ १०६१ ॥
 नलराइ चित्ति रीस नवि धरी, साहमु अधिकु प्रसाद ज करि ।
 कूबर ऊपरि आवी दया, युवराजानी कीधी मया ॥ १०६२ ॥
 राइ मनसिउं मेलिहउ रोष, प्रजा सहूनइ हवु संतोष ।
 श्रीगरणा वइगरणा मिली, प्रधान सहू विमासइ वली ॥ १०६३ ॥

राज्य तणउ अभिपेक कीजीइ, श्रीनलरायनइ शोभा दीजीइ ।
 ' आपणउ ठाकुर स्वामी एह, दानवंत गिरूउ गुणगेह ' ॥ १०६४ ॥
 शुभ महुरति अभिपेक ज किद्ध, मंडलीकनइ देश ज दिद्ध ।
 भरत अर्ध भोगवइ सार, आण मनाव्या भूप अपार ॥ १०६५ ॥
 देवदंती नलनु संयोग, भोगव[47-B]इ पंच प्रकारिइ सुखभोग ।
 राज्य अतोयम पामिउं जेणि, न्याय धरम पालइ बहु तेणि ॥ १०६६ ॥
 पूरव पुण्य तणइ पसाय, विलास करइ नवनवा राय ।
 दान पुण्यनु महिमा जोइ, आण न लोपइ तेहनी कोइ ॥ १०६७ ॥
 पुण्यइ पृथ्वीमांहि प्रसिद्ध, पुण्य थकी हुइ कार्यसिद्धि ।
 पुण्यइ हुइ रूडी बुद्धि, पुण्यइ पौत्रादिकनी वृद्धि ॥ १०६८ ॥
 पुण्यइ शरीरि नावइ रोग, पुण्यइ कुटंब तणु संयोग ।
 पुण्यइ पलाणीइ भला तुरंग, पुण्यइ घरि उच्छवना रंग ॥ १०६९ ॥
 पुण्यइ द्वारिइ हुइ गजघटा, पुण्यइ हुइ चंदनछटा ।
 पुण्य लगइ हुइ अदभुत रूप, पुण्य लगइ तस मानइ भूप ॥ १०७० ॥
 पुण्य लगे वसिना आवास, पुण्य लगइ हुइ भोगविलास ।
 पुण्य लगइ तेहनइ सौभाग्य, पुण्यइ तेहनइ बहुलं भाग्य ॥ १०७१ ॥
 पुण्य लगइ हुइ भली कलत्र, पुण्य लगइ पामइ गिरुआ मित्र ।
 पुण्य लगइ बहुलं जीवतव्य, पुण्य लगइ पामइ बहुला द्रव्य ॥ १०७२ ॥
 पुण्य लगइ कुटंबमाहि संप, पुण्य लगइ नही कहिनु आकंप ।
 पुण्यइ हुइ हईइ ज्ञान, पुण्य लगइ पामइ बहुमान ॥ १०७३ ॥
 पुण्य लगइ आज्ञा अखंड, वसि हुइ मोटा शत्रु प्रचंड ।
 पुण्य लगइ संपदानी कोडि, पुण्यइ सेवइ सहू कर जोडि ॥ १०७४ ॥
 पुण्य संपजइ सघला काम, पुण्य तणू छइ अपूरव नाम ।
 पूरव पुण्य संचयथी जोई, त्रिणि खंडनु अधिपति सोइ ॥ १०७५ ॥

श्रीनल राजा पालइ राज, आश्रित जनना सारइ काज ।
सुख भोगवइ दिन तेहना जाइ, दवदंतीस्यूं माहलइ राय ॥ १०७६ ॥

गुडी । बोलइ रे कमलावती०

एक दिवस नलनु पिता रे, पामी जेणइ रिद्धि ।
निषध देव तव चींतवइ, 'नलनइ जई रे देउं सुबुद्धि' ॥ १०७७ ॥
बोलइ रे तव देवता, 'तमे जागउ रे चतुर सुजाण ! ।
हूं आविउ कहिवा भणी, हऊउ अवसर रे ताहरु जाणि' ॥ १०७८ ॥ बो.
पूरव मोहइ देवता रे आवि[48-A]उ तेणइ ठाणि ।
'म करि विलंब पुत्र ! नल ! ए सहू अस्थिर रे हईइ जाणि ॥ १०७९ ॥ बो.
कामभोगनइ भोगव्या, चेतु तमे नल ! पुत्र ! ।
मोहनी निद्रा तबे छंडउ, संसारइ रे विविध छइ चित्र ॥ १०८० ॥ बो.
ए लक्ष्मी नइ यौवन, जेहवूं पीपल पान ।
सुणि तूं पुत्र ! नान्हडा ! हवइ थाइ रे तूं सावधान ॥ १०८१ ॥ बो.
ए संसारिइं सहू चंचल रे, जेहवु संध्याराग ।
अनित्य स्वरूप जाणीइ, जैसिउ भ्रमरी रे तेहनु पाग ॥ १०८२ ॥ बो.
समुद्रनी जिसी लहिरडी रे, थोडा मेहनु स्यंद ।
दृष्टि वायसनी चंचल, जेहवु हुइ रे ठारनुं बिंद ॥ १०८३ ॥ बो.
कूप अरहट संसारनु रे, भवि भवि पामी रिद्धि ।
तृष्णा व्यापइ अति घणी, नावइ रूअडु रे धर्मनी बुद्धि ॥ १०८४ ॥ बो.
मात पिता सहू ए सगू रे धरिवु मिथ्या रंग ।
स्त्री तणी माया कारिमी, जाणजे रे जैसिउ पतंग ॥ १०८५ ॥ बो.
विषयवाहीउ जीवडु, जाणे माहरी एह ।
नारी न हुइ आपणी, फोकट रे धरिवु नेह ॥ १०८६ ॥ बो.

संसारमांहिइं जे अछइ, ते संह ए रे असार ।
जगगुरु केरु श्रीधरम, जाणेजे रे नल ! पुत्र ! सार ॥ १०८७ ॥ बो.
कीधु व्याप अति घणउ, विषयादिक जे चोर ।
मारग रूडु ते लोपइ, पृथ्वीइ रे अतिहि कठोर ॥ १०८८ ॥ बोलइ.
ताहसु थूं क्षत्रीपणउं ? सी सुभटाई तुझ ? ।
नश्री राखतु सिइ आपणउं ? म थाए रे तूं अबूझ ॥ १०८९ ॥ बोलइ रे.
सवि दिन सरिखा न लेखीइ, रे हईआस्यूं तूं जोइ ।
शंकल करि न तूं हवइ, पुण्य पाप रे साथिइ होइ ॥ १०९० ॥ बोलइ रे.
वचन सवे हईइ धरिया, वलतूं कहइ नलराय ।
‘ तम कहिउं मझ मनि वसिउं, सत्य सत्य रे श्रीदेवराय ! ’ ॥ १०९१ ॥ बो.
हईआमांहि जागीउ, ‘ भलइ पधारि[48-B]या तात ।
सुकुतारथ ए राज्य थयूं, रूडी कही रे धर्मनी वात ’ ॥ १०९२ ॥ बो.
कर जोडी लागउ पाए रे, ‘ हूं हतु रे अनाथ ’ ।
नललोचनि प्रवाह झरइ, ‘ तमे कीधु रे स्वामी ! सनाथ ’ ॥ १०९३ ॥ बो.
‘ पुत्रमोइ ते जीपता रे, नल ! दोहिलु थाइ ।
देवगतिथी मझ मोह नडइ, मोटउ पास रे शास्त्रिइ कहिवाइ ॥ १०९४ ॥ बो.
मोइ मद्य सरिखु कहिउ रे, धारिउ हींइ जीव ।
परवसि थयु ते नवि जाणइ, पण नरक रे दोहिली रीव ’ ॥ १०९५ ॥ बो.
पुत्रनइ कही निज ठामिइ, पुहुतु निषधदेव ।
नलराय विचारइ हईडलइ, ‘ सारउं काज रे अवश्यमेव ’ ॥ १०९६ ॥ बो.

चउपई

राज्य पालइ, पण लखु चित्ति, धरमकाम साचवइ ते नित्त ।
एहवइ जिनसेनसूरि आवीआ, कोशला नगरीइ वनि भावीआ ॥ १०९७ ॥

वनपालकइ वधामणी कही, 'समोसरिया श्रीगुरु वनि सही ।
 पंचसयासिउं यतीना वृंद, भज्यजनकुमुदविकासी चंद' ॥ १०९८ ॥
 राजा नल रलीयायत थयु, भाविइ करीनइ अति गहिगहिउ ।
 'जई बांदू श्रीगुरुना पाय,' एइवूं चींतवइ श्रीनलराय ॥ १०९९ ॥
 आपणपानी रिद्धिइ करी, हईआस्यूं बहु ऊलट धरी ।
 श्रीगुरु बइठा छइ वनि जिहां, राजा नल आवीउ तिहां ॥ ११०० ॥
 उत्तरासणि गणधर वंदीआ, श्रीनल मनसिउं आणंदीआ ।
 भाविइ प्रणमइ राणी दवदंति, ते दिन धिन्न गणइ गुणवंति ॥ ११०१ ॥
 के यती बइठा करइ सज्जाय, के बइठा श्रीनवकार ध्याइ ।
 के रहिया कासग अपार, के वांचइ सिद्धांत विचार ॥ ११०२ ॥
 के पूर्व तणी तिहां वाचना लेइ, निगोइ तणा विचार कहेइ ।
 योगमारग साधइ जेह, मनसिउं पालइ चारित्र तेह ॥ ११०३ ॥
 [49-A] साधु साध्वी श्रावक श्राविका, आंगलि बइठा विनयी थिका ।
 श्रीगुरु दीइ उपदेस ज सार, 'संभलु तमे भविक ! सुविचार ॥ ११०४ ॥
 पंचेन्द्रिय भव मनुष्यह तणु, आर्य देश उत्तम कुल गणु ।
 साधु तणउ योग दोहिलु होइ, ज्ञानदृष्टिइ जोउ भविया लोइ ! ॥ ११०५ ॥
 च्यारि गतिमांहि प्राणी भमिउ, नव नव वेसे नाटक रमिउ ।
 चुरासी लाख जीव मझारि, वार अनंती हऊउ संसारि ॥ ११०६ ॥
 तन धन यौवन चंचल जाणि, मोइ माया ममता मनि आणि ।
 धर्म तणउं काम करिवूं सही,' एहवीं देशना श्रीगुरइ कही ॥ ११०७ ॥

ढाल । अति कोड आणी कामिनी०

दोइ कर जोडी श्रीनल पूछइ पूरव भव जेह ।
 'स्यूं मइ रूडूं आचरिउं ? जेणइ पामी रे रूडी रिद्धि एह कि' ॥ ११०८ ॥

गणधर भव पूरव कहइ, सुकृतारथ रे आजनु दिन्न कि ।

गहिगहिउं रे रायनूं मन्न कि ॥ ११०९ ॥ गणधर.

‘ वियोग पडीउ एवडु सिइ कारणि ? कहु स्वामि ! ’ ।

पूछइ तिहां ए दवदंती, विनय करी रे, सीस ज नाम कि ॥ १११० ॥ ग.

‘ सुणि तूं राय ! भव पाछिल्ल, मम्मणराय सुजाण ।

वीरमती तस पटराणी, आहेडइ रे दीठउ मुनिभाण कि ॥ ११११ ॥ ग.

बार घडी संतापीउ, तइ बांधिउं पापकर्म ।

आवीनइ वली पाए लागु, उचरीउ रे श्रावकधर्म कि ॥ १११२ ॥ ग.

तिहांथी सुररिद्धि भोगवी, ऊपना कुलि आहीर ।

दान दीधूं तइ भावस्यूं मुनिवरनइ रे तइ सारूं खीर कि ॥ १११३ ॥ ग.

तिहाथी युगलीआ ऊपना, पांचमइ भवि हऊआ देव ।

छट्टइ भवि निषधघरिइ नल नाम रे, सह करइ सेव कि ॥ १११४ ॥ ग.

भीमकुलिइ अवतरी, दवदंती नामिइ एह ।

यतीपीडा माटिइ तूहनइ बार वरसी रे वियोग जेह कि. ॥ १११५ ॥ ग.

दूधदान महिमा थकी, पामी एवडी रिद्धि ।

दान दीधउं निष्फ[49 B]ल न हुइ,

मानवनइ रे ए रूडी सुबुद्ध कि ॥ १११६ ॥ ग.

पहिलइ भवि यती देखी, ऊपनु तूहनइ द्वेष ।

यती पीडिउ तइ बार घडी, परिइ परिइ रे पीडीउ वेष कि ॥ १११७ ॥ ग.

ते करम तणइ कारणइ, वरस बार वियोग ।

ते अंतराय कर्म टलिउं, वली हऊउ रे तुझनइ संयोग कि ’ ॥ १११८ ॥ ग.

ते संभली राजा नल, संपनु वइराग रंग ।

गुरु चरणे आवी नमइ, ‘ साधुमांहिइ रे गिरूआ तमे चंग कि ॥ १११९ ॥ ग.

हूं हवइ स्वामी ! निःपाप थयु, कीधी गुरूनी भगति ’ ।

वांदी करी पाछउ वलइ, दीन दान रे यथाशक्ति कि ॥ ११२० ॥ ग.

मिमासइ निज चित्तिसिउं, 'सारउं माहरूं काज ।

चारित्र लेउं हूं गुरु कन्हइ, ए आपू रे पुत्रनइ राज कि' ॥११२१॥ ग.

श्रीनलरायनइ गुणवंत, पुष्कल नामिइ पुत्र ।

सघला गुण तेहमां पामीइ, दयावंत रे चित्त पवित्र कि ॥ ११२२ ॥ ग.

'पूरविइ राजा जेहवा, बालपणइ विद्याभ्यास ।

यौवनि विषयादिक बांछता,

चुथइ आश्रमि रे हऊआ वनवास कि ॥ ११२३ ॥ ग.

श्रीरिषभनइ वंश ऊपनु, हूं नल नामिइ विख्यात ।

मुक्तिरमणि तेणइ वरी, हवइ आदरूं रे तेह सरखी धात कि ॥११२४॥ ग.

दवदंतीनु नेहलु, जैसीउ रंग पतंग ।

खोटी माया एहनी करूं,

करूं अविहड रे मुक्तिसिउ रंग कि ॥ ११२५ ॥ ग.

धरी माया नइ टली जाइ तेइसिउं सी कीजइ प्रीति ? ।

निशिदिन ते हईइ धरइ, न वीसारइ रे ते क्षणि चित्त कि ॥११२६॥ ग.

नारी करूं तेहवी जे बइसइ माहरइ मन्नि ।

सुखदुख साथिइ भोगवइ, जेहथी सुख रे मझ होइ तन्न कि' ॥११२७॥ ग.

मुक्तिरमणि जाणी करी ते ऊपरि थयूं चित्त ।

वेध लागउ तेहनइ घणउ, नाम समरइ रे तेहनूं नित कि ॥११२८॥ ग.

बूहा

'पुण्य पाखइ किम पा[50-A]मीइ चतुरवंति रूडी नारि ? ।

जेह ऊपरि जेहनउं मन घणउं, दोहिलइ मिलइ सुविचारि' ॥११२९॥

एहवूं हईइ चींतवी, पुष्कल तेडिउ पुत्र ।

'राज्यभार तमे लीउ, अमे लेस्यूं संयम पवित्र' ॥ ११३० ॥

प्रधान सहू एकठा करी, दीधउ राज्य ज सार ।

आपणपूं निसंग थयु, भाव थयु अति सार ॥ ११३१ ॥

प्रजानइ एहवूं कहइ, 'ए सहू रिद्धि भंडार ।
 माहरू ए काई नही, हवइ दिक्षानु अधिकार' ॥ ११३२ ॥
 पुष्कलनइ दीइ सीखडी, 'कुञ्जसन वारयो दूरि ।
 करज्यो देवगुरु ध्यान मनि, नित उगमतइ सूरि ॥ ११३३ ॥
 म करसिउ पीडा प्रजा तणी, आद[र]यो सुसंगति ।
 राज्य रूडी परिइ पालयो, एहवी धरयो सुमति' ॥ ११३४ ॥
 राणीनइ मनि धर्म वसिउ, चारित्र ऊपरि भाव ।
 दीक्षासिउं तस बुद्धि वसी, तेहनइ नथी कुभाव ॥ ११३५ ॥
 नगरलोक सहू चितवइ, 'धिन ए श्रीनलराय ।
 धिन ए दवदंती पटराणी, एहना प्रणमीइ पाय' ॥ ११३६ ॥
 छती रिद्धि जे नर मेहलइ, वयरागी खरू तेह ।
 अछतानी वांछा करइ, बहुलकरमी जेह ॥ ११३७ ॥
 भला संवेगी जाणिवा, जेहनइ मनि संतोष ।
 अपुणीक अभागीआ, सदा हुइ असंतोष ॥ ११३८ ॥
 नगरमाहि उच्छव हुइ, सुखासणि बइसी राय ।
 'पालव एहनु नवि मेहलउं,' चींतवइ दवदंती माय ॥ ११३९ ॥
 पूठिइ तेहनी पालखी, बइठी दवदंती नारि ।
 पंच शब्द वाजिंत्र घणा, आगलिथी प्रतीहारि ॥ ११४० ॥
 बेहू जणां ते संचरइ, मोतीभरिया छइ थाल ।
 वधावइ तिहां राय राणा, 'करियो स्वामी ! संभाल' ॥ ११४१ ॥
 एणी परि आवइ बेहू, जिहां छइ श्रीगुरुराय ।
 त्रिणि प्रदक्षण देई करी, वांछा सूरिवर पाय ॥ ११४२ ॥
 'स्वामी ! मझ चारित्र दीउ, अमनइ छइ घणूं कोड ।
 संसारसमुद्रतारण तरण !' कहइ एहवूं कर जोडि ॥ ११४३ ॥

सुवर्णजटित रत्नह तणा, कंठिइ अपूरव हार ।
 यती मारगि ते नवि घटइ, [50-B] आपिउ सवि सिणगार ॥ ११४४ ॥
 गुरु आगलि ऊभा रहिया, नल दवदंती दोइ ।
 तव सहिगुरु श्रीमुखिइ करी, एहवूं कहीउं सोइ ॥ ११४५ ॥
 करेमि भंते सामायक, सर्व सावज्ज पचखाण ।
 पांच महाव्रत उचरावी, आदरी जिनवर आण ॥ ११४६ ॥
 चारित्र लीधूं भावसिउं, पालइ पंचाचार ।
 पुष्कल निज ठामिइ गयु, भोगवइ राज्य ज सार ॥ ११४७ ॥
 सहिगुरु तेणइ ठामिथी, कीधु अनेथि विहार ।
 नल मुनिवर साथिइ अछइ, अनित्य गणइ संसार ॥ ११४८ ॥
 दवदंती साध्वी तव महासतीनु समुदाय ।
 महत्तरानइ पासइ रहइ, हईइ हरख न माय ॥ ११४९ ॥

अतिकोड आणी० ढाल

चारित्र पालइ निरमलं, परीसह जीपइ बावीस ।
 निवारी ममता माया जेह, नलनइ रे नहीं मनि रीस कि ॥ ११५० ॥
 वांदीइ नलराय, जेहनइ प्रणमइ रे सुरासुर पाय कि ।
 जेहनइ नमतइ रे दुकृत जाइ कि भव्य प्राणी रे सह गुण गाइ कि ॥ ११५१ ॥ वां.
 पंच समिति त्रिणि गुप्ति भली, पालइ दसविध धर्म ।
 पंच प्रमाद ते टालइ ते फेडइ रे अशुभ कर्म कि ॥ ११५२ ॥ वां.
 संयम मारग दोहिलु, जाणइ सोहिलु एह ।
 नवि खंडइ आण जिन तणी, उपशम रस रे धरीउ जेह कि ॥ ११५३ ॥ वां.
 एकदा नलमनि रागं हऊउ, स्त्री ऊपरि धरिइ मोह ।
 साध्वी दवदंती देखी मनि ऊपनु रे तस दिक्षा द्रोह कि ॥ ११५४ ॥ वं.

नारीस्यूं बांछा थई, चंचल थयूं नल चित्त ।
मन राखंता दोहिल्लं, वसि न रहइ रे ते क्षणमात्र कि ॥ ११५५ ॥ वं.
मन मांकड सरिखूं कहिउं, मनिइ ज लहीइ सुख ।
मनिइ ज नरकनी वेदना, मन राखइ रे जे हुइ दक्ष कि ॥ ११५६ ॥ वं.
श्रीगुरइ जाणी करी त्याज्य कीधु तेह ।
गच्छनिआथी अलगु रहइ, पण संयम रे पालइ जेह कि ॥ ११५७ ॥ वं.
अवधि ज्ञानिइ जोईउं, निपधपिता जे देव ।
दीठउ सुत श्रीनल रिपि, चित्त चंचल रे हऊं ततखेव कि ॥ ११५८ ॥ वं.
सुतनइ मोहइ [51-A] ते पिता आविउ प्रतिबोध काजि ।
जईनइ पुत्रनइ प्रतिबोधउं, 'कां छांडइ रे चारित्रराज कि ?' ॥ ११५९ ॥
देव पुहुतु तेणइ ठामिइ, कहइ पुत्रनइ तेह ।
तूं संपनु चारित्रीउ, ताहरूं करणी रे न हुइ एह कि ॥ ११६० ॥
चित्त स्थिर कीजइ आपणउ, जेणइ लहीइ रे मुक्तिना सुख कि ।
जेहथी टलीइ रे नरकना दुख कि चित्त स्थि० ॥ ११६१ ॥
संभलि, पुत्र ! तूं सीखडी, ए सी ताहरी पइरि ? ।
मन नवि कीजइ मोकलउं,
चारित्र विधि रे सूधी तूं करि कि ॥ ११६२ ॥ चित्त स्थिर.
आछण तणइ कारणइ कुण ढोलइ अमृत ? ।
तैल तणइ कारणइ कुण छंडइ रे महिषीनूं घृत कि ? ॥ ११६३ ॥ चि.
वेल्ल तणइ कारणइ नांखइ को कर्पूर ? ।
घूअड तणइ कारणइ कोइ हणइ रे सारु मयूर कि ? ॥ ११६४ ॥ चि.
कुडिनइ कारणि करी कुण नर नींगमइ कोडि ? ।
लिहाला तणइ कारणइ कुण ज्वालइ रे चंदन खोड कि ? ॥ ११६५ ॥ चि.
पांन तणइ कारणइ कुण छेदइ वृक्ष ? ।
कण लाभनइ कारणि करी कुण वंछइ रे भूंडु दुर्भिक्ष कि ? ॥ ११६६ ॥ चि.

खीला तणइ कारणइ कुण पाडइ विहार ? ।
 तांतणनइ कारणि करी कोइ त्रोटइ रे नवसर हार कि ? ॥ ११६७ ॥ चि.
 कारेली कारणि करी कोइ मेलहइ नागरवेलि ? ।
 वनि रहिवानइ कारणइ कुण छंडइ रे नगरनी षेल कि ? ॥ ११६८ ॥ चित्त.
 अपवित्र जलनइ कारणइ कुण नांखइ खीर ? ।
 दीकिरीनइ कारणइ अपमानइ रे कोइ नर वीर कि ? ॥ ११६९ ॥ चि.
 एरंड तणइ कारणइ कोइ विणासइ जाइ ? ।
 नारीनइ कारणि करी कोइ दूहवइ रे आपणी माइ कि ? ॥ ११७० ॥ चि.
 वयरी तणइ कारणइ मूंकइ को वाहलु मित्र ? ।
 तिम विषय तणइ कारणइ परिहरइ रे कोइ सारूं चारित्र कि ? ॥ ११७१ ॥ चित्त.

ढाल । चंचल यौवन माहरू०

सुणि पुत्र ! [51-B] श्रीनल रिपि ! आभा पाखइ किम वृष्टि रे ? ।
 हईआ साथिइ जोइ न, भोजन विण किम पुष्टि रे ? ॥ ११७२ ॥
 चंचल न कीजइ चित्तडउं, संयम दोहिलुं जाणउ रे ।
 ए रत्न कष्टिइ पामीइ, शुभ मति रूडी आणउ रे ॥ ११७३ ॥
 सुणि पुत्र ! श्रीनलरिपि ! बीज पाखइ किम वृक्ष रे ? ।
 हईआस्यूं तूं जोइ न, मेह विना किम सुमिक्ष रे ? ॥ ११७४ ॥ चं.
 सुणि पुत्र ! श्रीनलरिपि ! लक्ष्मी पाखइ किम दान रे ? ।
 हईआस्यू जोइ न, गुरु विना न हुइ ध्यान रे ॥ ११७५ ॥ चंचल.
 सुणि पुत्र० पुण्य विना किम सौख्य रे ।
 हई० संयमथी न हुइ दुख रे ॥ ११७६ ॥ चं.
 पंच महाव्रत आदर्या, भला गुरुनु सीस रे ।
 ताहरु मारग ए नुहइ, सी करू तुझ रीस रे ? ॥ ११७७ ॥ चं.

लीधउं व्रत नवि खंडीइ, संभलि साधु ! सुजाण ! रे ।
 स्यूं कहू हूं तूहनइ ? तूं तु नथी अजाण रे ' ॥ ११७८ ॥ चं.
 मनमांहि नल लाजीउ, 'सूधूं कहिउं एह रे' !
 चित्त थयू हूतूं चंचल, मन वालिउं पाछउं तेह रे ॥ ११७९ ॥ चं.
 उपदेस देई देवता पुहुतु आपणइ ठामि रे ।
 श्रीनल रिपिवर पाय लागीनइ चारित्र मागउं मननइ उल्हास ॥ ११८० ॥ चं.

दूहा

तिहांथी गुरु भणी आवीउ, चरणे लागइ तेह ।
 'अपराध खमिवु माहरु वली वली कहू छउं एह ॥ ११८१ ॥
 स्वामी ! दिउ वाली संयम, चंचल कीधउं चित्त ' ।
 श्रीगुरुइ तव ऊलट धरी, दीधउ संयम पवित्र ॥ ११८२ ॥
 मनमांहि नल चितवइ, 'मइ न पलइ ए दीख ।
 थोडा दिनमांहि काज सरइ, ते कहु स्वामी ! सीख ॥ ११८३ ॥
 संपनु छइ मझ मनोरथ, लेउं अणशन उच्चार ।
 दुख दोहिला संसारना, आज्ञा आपु सार ' ॥ ११८४ ॥
 भव्य प्राणी जाणी करी, गुरु कहइ वलतूं इम ।
 'जउ ताहरा मनमांहि ऊलट, निश्चइ करु ए नियम ॥ ११८५ ॥
 चतुर्विध संघ साक्षिक [52 A] अणसन लीइ दोइ ।
 ध्यान धरइ जगगुरु केरूं, भावना भाविइ सोइ ॥ ११८६ ॥
 शुभ परिणामि अवतर्या, पहिलइ देवलोकि तेह ।
 भंडारी थयु इंद्रनु, धनद नामिइ जेह ॥ ११८७ ॥
 पेढालपुर नामिइ नगर, तिहां छइ हरिचंदराय ।
 दवदंती तिहां अवतरी, कनकवती नामिइ थाय ॥ ११८८ ॥

सयंवरा हरिचंद करइ, राजकुमरा आवेइ ।
 उच्छव हुइ तिहां घणउ, रूइं तिहां भावेइ ॥ ११८९ ॥
 एणइ अवसरि तेणइ ठामिइ आन्या श्रीवसुदेव ।
 हरिचंदइ सुंदर देखी, परणावइ ततखेव ॥ ११९० ॥
 इंद्र तणउ जे भंडारी, धनद भोगवइ रिद्धि ।
 इसिइ अवसरि इंद्रनइ मनमां ऊपनी सुबुद्धि ॥ ११९१ ॥
 महाविदेहमांहि अछइ, विमलस्वामि अरिहंत ।
 इंद्र तिहा वंदणि आविउ, धनद साथि गुणवंत ॥ ११९२ ॥
 भगवंतइ उपदेस दीधु, ततखिण पूछइ धनद ।
 'दवदंती किहां अवतरी ? कहु तमे ज्ञानी ! जिणंद !' ॥ ११९३ ॥
 'ते ताहरी नारि दवदंती, पेढालपुरि हरिचंद ।
 तेहनइ कुलि ते अवतरी, कनकवती नामिइ चंद ॥ ११९४ ॥
 सयंवराभंडप मांडिउ, वसुदेव परणइ तेह ' ।
 हईआमांहि जागीउ, पाछिला भवनु नेह ॥ ११९५ ॥
 तिहांथी जिनमुखि सांभली, देवतानइ परिवारि ।
 पेढालपुरि आवइ धनद, तिहां हुइ छइ उच्छव अपार ॥ ११९६ ॥
 देवरिद्धि दीठी घणी, सहू को आश्चर्य थाइ ।
 पूछइ वसुदेव तेहनइ, 'सिउं कारण कहिवाइ ? ॥ ११९७ ॥
 तमे देवता अहां किहां लगइ पधारिया सिइ कामि ? ।
 ते अमनइ कारण कहु.' राय प्रशंसइ ताम ॥ ११९८ ॥
 'धिन सुता ए हूं भणउं, जिहां देवता आवी जोइ ।
 रलीआमणु हवु सयंवरा, घरि घरि उच्छव होइ' ॥ ११९९ ॥
 धनद कहइ, 'सुणउं, वसुदेव ! पूरव भव ए नारि ।
 दवदंती नामिइ इसी, कोशला नगरी मझारि ॥ १२०० ॥

जिन कहणे मइ जाणीउ, परणइ वसुदेव राय ।
 ते हूं जोवा आवीउ, स्नेह [52-B] घणउ हईइ थाइ ॥ १२०१ ॥
 स्नेह संतापइ अति घणउ, दुख कारण छइ स्नेह ।
 ते जीपता दोहिलु, त्रिहु भुवने व्याप तेह ' ॥ १२०२ ॥
 सुवर्ण रत्ननी वृष्टि कीधी, हऊउ जयजयकार ।
 देवता निज ठामिइ आवीउ, नारी हरख अपार ॥ १२०३ ॥
 वसुदेव परणी आविउ, पुहुतु द्वारिका मझारि ।
 कनकवतीस्यूं सुख भोगवइ, लाहु लीइ संसारि ॥ १२०४ ॥
 एकदा नाटक मंडीउं, भावनाइ चडी तेह ।
 भरतेसर रायनी परिइ केवल लहीउं जेह ॥ १२०५ ॥
 तिहां थकी मुक्तिइ गई, एहवी सती दवदंति ।
 धनददेव निश्चलपणइ आराधइ धर्म चित्ति ॥ १२०६ ॥
 ते भंडारी देवता पामसिइ सुख अपार ।
 मुगति वहू वरसिइ भली, सुख लहिसिइ ते सार ॥ १२०७ ॥
 दान शील तप भावना, कहिया च्यारि प्रकार ।
 नल दवदंतीइ कीधा वहू, हऊआ सुविचार ॥ १२०८ ॥
 पुण्य थकी सुख संपति, पुण्यथी बहुली रिद्धि ।
 धर्म ऊपरी धरीइ मति, दिन २ हुइ वृद्धि ॥ १२०९ ॥
 लोकमांहि पृथ्वी कहीइ, मोटी बहुली एह ।
 लोकभाषाइ पंचास कोडि जोअण छइ जेह ॥ १२१० ॥
 जिनशासनमांहिइ कहिउं, द्वीप समुद्र असंख्यात ।
 तेहनु पार को नवि लहइ, एहवूं कहीउ सिद्धांति ॥ १२११ ॥
 द्वीप समुद्र छइ घणेरडा, जगगुरुइ कहिया अनेक ।
 वृक्षावली विहसइ बहू, उल्लसइ अन्न अनेक ॥ १२१२ ॥

द्विपद चतुष्पद छइ घणां, विलसइ मन तणइ रंगि ।

तेह पृथ्वीतु मेघ मोटउ, सविहुमां कहीइ चंग ॥ १२१३ ॥

अखंड धारा धोरणइ धरामंडलि वरसंति ।

वेला भलेरा लहलहइ, सह ए लोक हरखंति ॥ १२१४ ॥

ते मेघथी समुद्र मोटउ, एकइ पासिथी लेइ ।

लेशमात्र पाणी ग्रही, सचराचरि ते देइ ॥ १२१५ ॥

समुद्र पाहिइ कुंभजन्मा गिरूउ अगस्ति गुणवंत ।

खोलइ करी समुद्र पीधउ, एहवु छइ ते बलवंत ॥ १२१६ ॥

तेहथी मोटउ आकाश, [53-A] एक खूणइ जेह ।

तारानी कोडाकोडि वसइ, अगस्ति सरीखा तेह ॥ १२१७ ॥

चंद्र सूर्य ग्रह नक्षत्र सेवइ राजा पुण्य ।

पृथ्वीइ आधार छइ ते जाणेज्यो पुण्य ॥ १२१८ ॥

जिम रत्ननइ आधार छइ, हुइ रोहणाचल ।

चंदननइ आधारडउ कहिउ हिमाचल ॥ १२१९ ॥

आधार छइ कल्पवृक्षनइ मेरु महीधर एह ।

तेजनइ आधार छइ श्रीसूरिज कहीइ तेह ॥ १२२० ॥

लोकमाहिइ एहवुं अछइ, कुलाचल आठ कहिवाइ ।

पण पृथ्वीनइ आधार छइ, पुण्य तणउ लहिवाइ ॥ १२२१ ॥

लवणसमुद्र एवडउ, बि लाख जोअण प्रमाण ।

मेघ तणी परि गडयडइ, पण नवि मूंकइ ठाण ॥ १२२२ ॥

समुद्र मर्यादा नवि मेलहइ, वैश्वानर झलहलंति ।

मधु घृतइ करी सींचतु, पण ऊरध ज्वाला जलंति ॥ १२२३ ॥

ए जाणेवू पुण्यबल, अधविसा सत्य आधारि ।

पृथ्वी कुणइ कीधी ? अनादि छइ विचारि ॥ १२२४ ॥

धर्मरूपीउ जे राजा, तेहनइ च्यारि प्रधान ।
 मेव १ समुद्र २ सूर्य ३ चंद्रमा ४ उपगारिइ सावधान ॥ १२२५ ॥
 पुण्यरायनइ आदेसिइ, समुद्र हऊउ छइ जेह ।
 पुण्यवंत जे नर अछइ, वइठा रहइ घरि तेह ॥ १२२६ ॥
 तेह तणइ कारणि करी रत्न धरइ ते कुक्षि ।
 रूप्य सुवर्ण नइ माणिक मणि मुक्ताफल लक्ष ॥ १२२७ ॥
 अगर तगर चंदन जिहां संख सिला प्रवाल ।
 कपूर कस्तूरी भली भोगवइ पुण्यना पाल ॥ १२२८ ॥
 मेव मनोहर देवता ए बीजु प्रधान ।
 पुष्करावर्त्तक मेहलु जीवित दीइ दान ॥ १२२९ ॥

चउपई

एक वारनइ वर्षाई करी, वरस सहस दस सुभक्ष करी ।
 खीरोद घृतोद अमृत रसोद, पुण्य तणइ बलि वरसइ प्रमोद ॥ १२३० ॥
 अनुकूल वायु वाइ जिम जिम, आकाशमंडल छाइ तिम तिम ।
 मधुर ध्वनि गाजइ रे अपार, सुभिक्षइ जयढक वाजइ सार ॥ १२३१ ॥
 अविच्छिन्न धारा वृष्टि करइ, पृथ्वीपीठ पाणीइ भरइ ।
 कलंवी [53-A] लोक ते अतिहि नाचइ,

सचराचरि जीवलोक माचइ ॥ १२३२ ॥

किशलय नींकलता गहगहइ, वेलाकूले रा गहगहइ ।
 मूंड लक्ष धान्य नींपजइ, सकल वांछित सुख संपजइ ॥ १२३३ ॥
 एक जोउ पुण्य तणूं प्रमाण, दिनि दिनि झगइ निरंतर भाण ।
 देवगृहना बार ऊघडइ, श्रीजगगुरुनइ पूजा चडइ ॥ १२३४ ॥
 पुण्यवंत लोक अतिहिं गाजइ, भव्य प्राणी पुण्यमारगि लागइ ।
 सूरय उदइ कमल वहिसीइ, चक्रवाक पंखी हसीइ ॥ १२३५ ॥

चउरासी चहुटा मंडाइ, मोकुलमोकला साव मेहलाइ ।

यती व्रतीनइ दीजइ दान, इष्ट मित्रनइ हुइ मान ॥ १२३६ ॥

चउथउ प्रधान छइ चंद्रमा जेह, सोल कलाइ संपूरण तेह ।

अंधकार महा तिरस्करइ, लोचननइ आणंद ज करइ ॥ १२३७ ॥

किरणइ करी जीवनइ सुख होइ, ग्रह नक्षत्रनु नायक जोइ ।

पुण्यराजानु आदेस ज पालइ, श्रीगरणा ए च्यारइ माहलइ ॥ १२३८ ॥

चिंतामणि कामधेनु कल्पवृक्ष, पूर्णकलस सहुमांहि मुख्य ।

ए च्यारिइ मंडारी कहिया, पुण्यराजानइ घरि ते रहिया ॥ १२३९ ॥

जं गाइ रहइ हुइ भला दुग्ध, घृतादिक रस अति सुस्निग्ध ।

वनस्पती बहुल औषधी सप्रभाव, ते जाणेवउ पुण्यप्रभाव ॥ १२४० ॥

विश्व बंधाण छइ पृथ्वी तणउं, अनादि छइ सही ए हूं भणउ ।

कर्त्ता हर्त्ता नथी कोइ, ए मारग छइ पुण्यनु जोइ ॥ १२४१ ॥

जे प्राणी पुण्य करइ सदा, ते नरनइ न हुइ कष्ट सदा ।

पूरव पुण्य जउ नलराय किद्ध, भला भलेरा सुख तेणइ लद्ध ॥ १२४२ ॥

नलनु संबंध जे सांभलइ, तेहना पाप सघलाइ टलइ ।

नल मोटउ हऊउ ऋषिराय, त्रिकरणसुद्धिइ वंदू पाय ॥ १२४३ ॥

जिनशासनमांहि अतिसयवंत, गच्छ चुरासी छइ गुणवंत ।

तपा पक्षमांहिइ सोहइ दिणंद, गिरूआ श्रीधर्मरत्नसूरिंद ॥ १२४४ ॥

[54-A] तस पटि श्रीविद्यामंडनसूरि, जेहनइ नामिइ नवनिधि पूरि ।

तास पाटि उदयु जसिउ भाण, श्रीसौभाग्यरत्नसूरींद सुजाण ॥ १२४५ ॥

तेह तणउं रूअडु परिवार, दीप्तिवंत बहुश्रुती उदार ।

श्रीविनयमंडन गणींद उवज्झाय, जेहनइ नमइ मोटा नरराय ॥ १२४६ ॥

तेहनइ प्रथम अति सार, विवेकवंति चातुरिम अपार ।

श्रीविवेकमंडन गणिंद सुजाण, श्रीगुरुनी पालइ नित आण ॥ १२४७ ॥

सौभाग्यमंडन बीजु लघु सीस, श्रीगुरु पूरइ वंछित जगीस ।
मइ सहिगुरुना प्रणमी पाय, गायु उल्हासिइ नल रिषिराय ॥ १२४८ ॥

दूहा

संवत सोल बारोत्तरइ, भाद्रवउ सारु मास ।
शुक्लपक्ष नवमी तिथिइ, हस्त नक्षत्र पूरइ आस ॥ १२४९ ॥
प्रीतियोग ते अति भलु, सारी छइ दिनशुद्धि ।
श्रीसेनापुर रास तणी, रचवा ऊपनी सुबुद्धि ॥ १२५० ॥
संप्रतिराय-निर्मापित श्रीऋषभदेव जिणंद ।
सुश्रावक भावना भावइ, जस सेवइ सुरनरवृंद ॥ १२५१ ॥
श्रीसंघने कहणे करी, श्रीआदिनाथ सानिध्य ।
नलराजानु रास कीधु, सुणतां लहीइ रिद्धि ॥ १२५२ ॥
पढइ गुणइ जे संभलइ, तस हुइ कर्ण पवित्र ।
निषधपुत्र श्रीनलराजा, पोढउं अछइ चरित्र ॥ १२५३ ॥
श्रीनलराजानु रास ए, बारसइ त्रिसठि-रसाल ।
पंडित महिराज इम कहइ, तस लक्ष्मी सुविशाल ॥ १२५४ ॥

इति श्रीनलदवदंती रास संपूर्णः । संवत १६४१ वर्षे कार्तिक
वदि २ सोमे । श्रीसेनापुरे । श्रीपूज्य भट्टारक श्रीधर्मरत्नसूरीन्द्र-
शिष्य पूज्य परमगुरु महोपाध्याय श्रीविनयमंडनगणींद्रशिष्य
पंडित महिराज लखितं । साध्वी विनयसुंदिरिगणिशिष्यणी प्र०
मरघाई योग्यं । पठनार्थं ।

तैलाद्रक्षेज्जलाद्रक्षेद्रक्षेश्शथिलबंधनात् ।

परहस्तगता रक्षे[त्] एवं वदति पुस्तिका ॥ १ ॥

श्रीरस्तु । शुभं भवतु । कल्याणमस्तु । श्रीः । श्रीः । श्रीः ।

परिशिष्ट

अज्ञात कविकृत

नल-दवदंतीचरित्र

सरसति सामणि सगुरु पाय हीयडइ समरेवी ।
 कर जोडी सासणा देवि अंविक पणमेवि ॥
 नल-दवदंती तणु रास भावइ पभणेइ ।
 एकमना थइ भवीय लोक विगतइ निसणेइ ॥ १ ॥
 निषधनगर छइ निपधराय, सुरसुंदरि राणी ।
 शील सोभागइ आगली ए नलराय वषाणी ॥
 नल-कुवर वे अछइ पुत्र, गुणवंत भणीजइ ।
 नल-कुवरना रूप वन्न कुण ऊपम दीजइ ? ॥ २ ॥
 कुंडिनपुरि छइ भीमराय, भुजप्राणइ भीम ।
 को सीमाडउ तेह तणी नवि चांपइ सीम ॥
 अति प्रीतिइ गहगहीय गेलि राणी पुष्पदंती ।
 मायताय मन मोहती ए वेटी दवदंती ॥ ३ ॥
 सोभागइ सोहामणी ए सवि विद्या जाणइ ।
 सहस जीभ हुइ मुखहमाहि तउ रूप वखाणइ ॥
 प्रतिमा शांति जिणेंस तणी सिद्धायक आपीय ।
 दवदंतीना मनमाहि जिणधम्म स थापीय ॥ ४ ॥
 भीमरायु वर कारणिइ ए सयंवर मंडावइ ।
 हंसइ तेडिउ नलहराय परणेवा आवइ ॥
 लाष अग्यारह रायमाहि रूपइ मन मोहइ ।
 गहगण तारामाहि जेम पूनमि ससि सोहइ ॥ ५ ॥

पंच रूप करी देवराय वरमंडपि आवइ ।

दवदंतीना मनहमाहि एकइ नवि भावइ ॥

दवदंतीना मनहमाहि निरमल मति सूधी ।

वरमालां वेगिइ करी ए नलकंठ जि दीधी ॥ ६ ॥

नल परणीनइ चितवइ ए दवदंती राणी ।

‘ सवि बहिनर ! तुझे सांभलु ए सवि सहीय समाणी ॥

गय भवि भगतिइं अति संभागि मइ मुनि वहिराव्या ।

साहमीयवच्छल संघ सहित मइ गुरु पहिराव्या ॥ ७ ॥

बंधणि बांध्या जीवडा ए कंइ मइ म्हेलव्या ।

बालक मायनइं मेलवां ए कय दव उल्हवीआ ॥

कइ जिण पूजिया त्रिणि काल दिनप्रति मइं भगति ।

वारे व्रत किइ नियम सहित मइ पालियां शक्तिइं ॥ ८ ॥

कइ गुरु देव ज द्रव्य मइ ए रूडइ प्रतिपालउ ।

सवि अभक्ष मइ परिहरियां ए समकित अजुआलिउ ॥

भूपियां तरस्यां सार करी, कइ मइ तप कीधउं ।

नल परणीनइ चितवइ, ए, ‘ माणसफल लीधउं ’ ॥ ९ ॥

हरषिउ भीमनरेसु राय जोसी तेडावइ ।

मंडपिमाहि सोना तणी ए चउरी बंधावइ ॥

सासू पूंषइ, मांहरइं ए वर आविउ जाम ।

रंगिइ जोसी समइ समइ वरतावइ ताम ॥ १० ॥

प्रीति सरिसूं वरवहू ए कंसार आरोगइ ।

अणूंअरनी डाढडी य गलइ ए तेणइ गंधि संजोगिइं ॥

लधा लष तुरीय सहिस, गयमर मदि माता ।

मणि माणिक सोवन्न असंख्य, सउ गाम वसंतां ॥ ११ ॥

सवि पहिर्या, सवि ऊढीआ ए वरजान चलावइ ।
 संधदेश लगइ भीमराय वउलावा आवइ ॥
 भणइ भीम, 'दवदंती, वछि ! नलसिउं नेह पाले ।
 सइयणि, धोत्रणि, अधम जाति मालणि संग टाले ॥ १२ ॥
 जीणइ प्रिय परंसीइ ए ते वात म करजे ।
 सुषिं दुषि आवियां प्रिय तणइ ए तूं पाय अणसरजे ' ॥
 वउलावी वलिउ भीमराय कुंडनपुरि पुहुतु ।
 नल पुहुतु दवदंती सहित निषधइं गहिगहिउ ॥ १३ ॥

ढाल वीवाहलानु

नियरि पुरि हुइ वधामणां ए, वर नितु नितु आवइ भेटणां ए ।
 आछण पाणी छांडती ए, दवदंती मंदिर प्रापती ए ॥ १४ ॥
 नव लख सोनासिउं नमइ ए, तीणइ सासूनइ वहूयर अति गमइ ए ।
 पाय पडती द्रव्य परखती ए, तीणइ गोत्रनी नारि सवि हरपती ए ॥ १५ ॥
 'पुत्रवंती प्रियसिउं मिली ए, वहू ! जीवजे कोडि दीवालडी ए !'
 दस दिन हूंइं दसाईया ए, तीणइ माय ताय विहु हरपीआं ए ॥ १६ ॥
 निषध भणइ, 'नल ! कहिउं कीजइ, राजनउ भार जउ उद्धरीजइ ।
 व्रत लेसिउं अन्हिइं सहीइ ए, तप करिवउ वन कासगि रही ए ' ॥ १७ ॥
 बलि करी राज सो आपीऊं ए, नलराजनइं भार सउ थापीउ ए ।
 देइ सीखामण निषध तात, 'वत्स ! वीसस्यां नरवर, म करी घात ॥ १८ ॥
 सात विसन तइं टालिवां ए, छ दरसिण रूडी परि पालवां ए ।
 राषेय राज रूडी परिइं ए, नवइ करि कोइ रषे पीडीइ ए ॥ १९ ॥
 गुरुजन तइं न विलोपिवां ए, जिणमंदिर आघाट आरोपिवा ए ' ।
 देइ सीखामण चालीउ ए, नल राजनउ भार स आपीउ ए ॥ २० ॥
 कूवर बुद्धि कूडी करइ ए, नलना पग भगतइं अणसरइ ए ।
 आरांधइ एक कापडी ए, कूवरनइ विद्या सांपडीइ ए ॥ २१ ॥

कूवर कहइ ! 'नल, कहिउं य कीजइ, एह अथिर लच्छी तणु भोग लीजइ ।
 आलि माटिइं भव काइं गमु ए ? हिव सार पासे सरिसा रमउ ए ॥ २२ ॥
 रमतलां राज हरावीउं ए, दवदंती य विसन न वारीउं ए ।
 हारि आगलि सांभलइ नहीं ए, दवदंती य तु पाछी रही ए ॥ २३ ॥
 कूवरि सहइ हरावीउं ए, दवदंती य सूथ करावीउं ए ।
 दवदंती जीती देवरीए, कूवर कहइ, 'जाउ अंतेउरीए' ॥ २४ ॥
 एक रथ मुहते अपावीउ ए, नल दवदंती सरिसउ चलावीउ ए ।
 मारगि चोरे रथ हरउ ए, नल नारिसिउं पालउ सांचरिउं ए ॥ २५ ॥
 प्रिय पूठिइं पाली पलइ ए, त्रपा भूपइ दवदंती टलविलइ ए ।
 'कहु, प्रिय ! पीहर केतलइ ए ?' 'ईणि वडि वीसामउ तेतलइं ए' ॥ २६ ॥
 दवदंती य पुढइ साथरइ ए, नल ऊढणउं ऊपरि पाथरइ ए ।
 चींतवइ नल, 'नारिसिउं ए, हिव सासरइ सइं मुहि जाइसिउं ए ?' ॥ २७ ॥
 सूती अवला एकली ए, जउ दोहिलउं होसइ तु मूंकिसउं ए ।
 चोर चोरी पाछउ रहिउ ए, नलिइं पीहरनउ मारग कहिउ ए ॥ २८ ॥
 पाछिली रातइं नींसरइं ए, दवदंतीय समणउं अणसरइ ए ।
 फल पाती थइ आकली ए, जागी तउ प्रिय सारथि टली ए ॥ २९ ॥

सामानु वचनउ ढाल

दवदंती पुहवइं पडइ, सषी अंग ज मोडइ रे ।
 मोडइं नइं त्रोडइ हार हीआ तणु ए ॥ ३० ॥
 वरह दावानल आकुली, सषी 'प्रिय प्रिय' भाषइ रे ।
 भाषइ नइ दाषइ, 'कंत, किहां गयु ए ?' ॥ ३१ ॥
 वनदेव ! तुम्ह वीनवउं, सषा नलवर दाषउ रे ।
 दाषउ नइ भाषउ, कंत किहां गउ ए ? ॥ ३२ ॥

चंद सूरिज साचूं कहु, मोरु जीवन जाणउ रे ।
 जाणउ नइ आणउ वर वेगिइं करी ए ॥ ३३ ॥
 रूप सोभागइ आगलु, सुरकन्या कइ लीधउ रे ? ।
 लीधउ नइ दीधउ दाघ हीइ घणु ए ॥ ३४ ॥
 कइ वनि दाघा दव घणा, सर फोडीय पाल रे ? ।
 पालइ नइ डालि मोडी तरुयर तणी ए ? ॥ ३५ ॥
 रषि संताप्या कइ घणा, कइ मइ दीधा छइ आल रे ? ।
 आल नइ वालक माय विछोहीया ए ? ॥ ३६ ॥
 नल वालहा विण हे सपी ! किम यौवन जासिइ रे ? ।
 जासइ नइ थासिइ अंग अंगारूआ ए ॥ ३७ ॥
 नर नइ नारी जोडि करी, सखी ! सष्ट नीपाई रे ।
 पाई नइ लाई कांइ करी एकली ए ? ॥ ३८ ॥
 किम्या उलंभा दैव दिउं ? सपी ! मूं कम छइ कूडूं रे ।
 कूडउं नइ रूडउं शील न पालीउं ए ॥ ३९ ॥
 एक वार मोरी वीनतडी सुणि सुंदर लाडण रे ।
 लाडण नइ मांडण नारिनइ नाहलु ए ' ॥ ४० ॥
 धणीविहूणी धरणि ढली, सपी मुषि मूंकती सास रे ।
 सास नइ आस टली जीवह तणी ए ॥ ४१ ॥
 ' पीहरि पुहती प्रिय तणी मइं वाहर जउ करवी रे ।
 वाहर नइ थाहर अनेथि मूं नहीं ए ' ॥ ४२ ॥
 वाघ सिंघ वितर घणा, भुंइ बीहती चालइ रे ।
 चालइ नइ सालइ वरसा रत घणु ए ॥ ४३ ॥
 नइं नाला पूरइं वहइं, पटुलडी भीजइ रे ।
 भीजइ नइ खीजइ चींक्रण लपसणइ ए ॥ ४४ ॥

तापस परि तप छट्ट करी प्रतिबोझ्या छइ तापस रे ।
 तापस नइ पाप सवे मइं निरजगियां ए ॥ ४५ ॥
 चंद्रयशा मासी मिली, सषी अचलपुरि पुहती रे ।
 पुहुती नइ वहिती कुंडिनपुरि गइ ए ॥ ४६ ॥
 भीमराय षोलइ लेइ अंग अति घणु जोइ रे ।
 जोइ नइ रोइ, नलगुण सांभरइ ए ॥ ४७ ॥
 ' तात ! जोआवु नल धणी, मूं जीवी छइ काज रे ।
 काजनइ आज ज दूत ज मोकलु ए ' ॥ ४८ ॥

हिब धुचुल

जव छांडी नल सांचरिउ, दव परजलतउ नाग ।
 काढंतां करि अहि डसिउ, सूका छइ हाथ नइ पाग ॥ ४९ ॥
 बील बे तस आपीयां, ताति कीउ पसाउ ।
 समसमापुरि तिणि मूकीउ, तिहां छइ रथपूर्ण राउ ॥ ५० ॥
 नित विनोद कउतिग करइ, हुंडिक नामइ सिद्ध ।
 सूरिजपाक रस केलवइ, अभिनवु दा....* प्रसिद्ध ॥ ५१ ॥
 हरिमित्र बडूउ तिहां गउ, मिलिउ ते हूंड सूयार ।
 लाष सोना तिणि आपीउ अनइ एकाउलि हार ॥ ५२ ॥
 हूंडिक तेडेवा कारणि, सयंवर कूडउ रचीउ ।
 अश्वरिदय हुंडउ जपइ, रिथपूर्ण त्रिहुं पुहुरे जाइ ॥ ५३ ॥
 रिथपूर्ण मोलीयडउं पडिउं, ' कूवडा ! रथ हवइ राखे ' ।
 ' पंचवीस जोयण ते छांडिउं, रथिपूर्ण ! वात म करिये ' ॥ ५४ ॥

* आ स्थळे मूळ प्रतनी किनार घसाईं जवाने लीधे एकाद अक्षर पढी गयो लागे छे.

अश्वरिदय हुंडउ जपइ, संप्या नलनइं दीधी ।
 राजह लेवा कारणि नलनूं काज ते सीधु ।
 भीमइ ऋतिपर्ण रायुनइ भलउ प्रवेस ते दीधउ ॥ ५५ ॥

ढाल

कर जोडी अवला वीनवइ, ' विरह-दवानल कांइ तू दहिइ ? ।
 दासी तह्वारी हूं छुं नाथ ! दुषिसागर पडतां दइ हाथ ॥ ५६ ॥
 सुपुरिसनु नही ए आचार, अवला छांडइ जे निरधार ।
 नारि तणा नीसासा पडइ, घणा जन्म ते नर रडवडइ ' ॥ ५७ ॥
 रूप प्रगट करइ नलवर राउ, दमयंतीनइ मनि उच्छाह ।
 भीमराय रलीआइत थउ, निषधइ नयरि राजा नल गयु ॥ ५८ ॥
 नलराय जीतूं प्रथवीराज, कूवर कीधु जेणइ युवराज ।
 धवल मंगल घरि घरि उच्छाह, नलह नरिंद हूउ पहुवीनाह ॥ ५९ ॥
 साते षेत्र धन वावरइ, दुपीआं पीड्यांनइ ऊधरइ ।
 निकरा करिया ते सघला लोक, पृथ्वी वर्तिउ पुण्यश्लोक ॥ ६० ॥
 बार घडी जीणइ उघउ लीध, बार वरस तीणइ वरहु कीध ।
 पुत्र राजि बइसारी करी, नल-दवदंती संयम वरी ॥ ६१ ॥
 क्षमा सरीसा बे तप करइ, अष्ट कर्म संवेगइं तरइ ।
 देवलोकि वेहू सुरवरइ, सयल संघनइ आणंद करइ ॥ ६२ ॥
 भणइ, भणावइ, जे सांभलिइ, अष्ट महासधि तेह घरि फलइ ।
 जे भणेसइ नर नइ नारि, नव नधि तेह तणइ घरबारि ॥ ६३ ॥
 इति नलदवदंतीचरित्र समाप्तः ॥ भुवनवल्लभगणि लपितं ॥

* आ नकल करनारनुं नाम कोईए पाछळ्ळी छेकी नाख्यु छे, पण प्रयत्न करतां ते बांची शकाय छे.

શબ્દકોશ

શબ્દના અર્થની પછી નોંધેલા અંકો મૂલ કાવ્યમાં જે કઢીમાં એ શબ્દ પ્રયોજાયો છે તે કઢી સૂચવે છે. અંકની સાથે કૌંસમાં ‘ (પ) ’ એવો નિર્દેશ છે ત્યાં પરિશિષ્ટમાં છાપેલા ‘ નલ-દવદંતી ચરિત્ર ’ની કઢી સૂચવાય છે. ઉદાહરણ તરીકે, ૧૧ (પ) એટલે પરિશિષ્ટમાં ૧૧મી કઢી.

સંદેપસૂચિ નીચે મુજબ છે :—

અ.	અવ્યય
અ. ક્રિ.	અકર્મક ક્રિયાપદ
અ. ગુજ.	અર્વાચીન ગુજરાતી
અપ.	અપભ્રંશ
અર.	અરવી
ક.	કન્નડ
કાઠિ.	કાઠિયાવાડી બોલી
ક્રિ. વિ.	ક્રિયાવિશેષણ
ગુજ.	ગુજરાતી
પ્રા. ગુજ.	પ્રામ્ય ગુજરાતી
જૂ. ગુજ.	જૂની ગુજરાતી
દે.	દેશ્ય
ન.	નપુંસકલિંગ
પં.	પંજાબી
પા.	પાલિ
પું.	પુંલિંગ
પ્રા.	પ્રાકૃત
ફા.	ફારસી
બં.	બંગાળી
ભૂ. કૃ.	ભૂત કૃદંત
મ.	મરાઠી
મા.	માગધી

માર.	મારવાઢી
વિ.	વિશેષણ
સ.	સર્વનામ
સ. ક્રિ.	સકર્મક ક્રિયાપદ
સં.	સંસ્કૃત
સ્ત્રી.	સ્ત્રીલિંગ
હિ.	હિન્દી

અઢસિઢં વિ. 'એઢં,' હિ. 'એસા.' ૮૭૦. જુઓ અસિઢ.

અઢઢ વિ. 'સાઢાત્રણ,' ગુજ. 'ઢઢ, ઢઢ,' સર૦ આંકમાં 'ઢઢાંનો ઘડિયો,' ૧૬૮ [સં. અધ્યુષ્ટ > પ્રા. અઢઢ.]

અગઢ પું. 'સાઢમારીનું મેઢાન,' તે ડપરથી 'સાઢમારી.' ૭૧૮ [પ્રાકૃતમાં 'અગઢ' શબ્દ છે ડરો, પળ તેનો અર્થ 'કૂવો' અથવા 'હવાઢો' થાઢ છે. આ જ રૂપવાઢો પરન્તુ મિઢ્ઢ અર્થવાઢો આ વીજો કોઈ ઢેશ્ય શબ્દ છે, જે ગુજરાતી તેમ જ મરાઢીમાં ઢાહુ રહેલો છે. સં. 'અકૃત' નું પ્રા.માં 'અગઢ' થાય, પળ તે તો સ્પષ્ટ રીતે પ્રસ્તુત 'અગઢ'થી મિઢ્ઢ છે.]

અગર પું. 'મુગંધી કાષ્ઠવિશેષ.' ૧૮૪ [સં. અગર.]

અગલી વિ. 'આગઢ પઢતી, વિશિષ્ટ,' ગુજ. 'આગલી.' ૧૬૧ [સં. અપ્ર > પ્રા. અગ + લી] જુઓ આગલી.

અહ અ. ક્રિ. 'હોઢું.' અહઢ જૂ. ગુજ. 'હઢ,' અ. ગુજ. 'છે,' ૮૦, ૧૦૪, ૩૨૬, ૩૫૩, ૩૮૬, ૪૧૧, ૭૦૫, ૭૭૩, ૭૭૪, ૭૭૮, ૮૦૮, ૯૩૨, ૯૫૬, ૯૭૦, ૧૦૩૮, ૧૦૮૭, ૧૧૪૮, ૧૧૯૨, ૧૨૨૧, ૧૨૨૬, ૧૨૫૩, ૨ (પ) [પ્રા. અહહ.] જુઓ હ.

અળસળ ન. 'આહારત્યાગ, ડપવાસ' ૫૫૦ [સં. અનશન]

અળસજ્ઞ ન. ૮૫૬. જુઓ અળસળ.

અળસર સ. ક્રિ. 'અનુસરઢું, પાઢઢ પાઢઢ જઢું.' અળસરઢ ૨૧ (પ.) [સં. અનુસ]

અળરાઢ પું. 'અનુરાગ, પ્રેમ.' ૭૮

અળૂરંડ વિ. 'ન્યૂન, ઓહું.' ૨૭૭. આનો 'અયોગ્ય, અનુચિત' ંયો અર્થ પળ થાય છે; જુઓ- 'એક મળઢ, અમે જન્મિ આગિલઢ હીંઢ્યાં કિસ્યૂં અળૂરું,

તુરકાં પાસિ પાડીઆ દૈવિ, વડરી દીધડં પૂહું '—' કાન્હડદેપ્રવન્ધ ' (સં. ૧૫૧૨),
 ઁંડ ૧, કડી ૧૫૯ [સં. અ + પૂરિતમ્ > પ્રા. અળઝરિયં. સર૦ ગુજ. અધૂરું <
 પ્રા. અદ્ધઝરિયં < સં. અર્ધપૂરિતમ્.]

અળૂવાળ વિ. ' પગે જોડા પહેર્યા વિના, ' ગુજ. ' અડવાળા. ' ૪૧૨ [સં.
 અનુપાનહ > પ્રા. અળુવાળહ]

અળૂંઅર પું. સ્ત્રી. ' પહેલી વાર સાસરે જતાં વર અથવા કન્યા સાથે મોકલાતો
 સોદતી, ' ગુજ. ' અળવર. ' અળૂંઅરની ૧૧ (પ) [સં. અનુવર]

અતિસયવંત વિ. ' મહિમાવંત, પ્રભાવશાલી. ' ૧૨૪૪ [સં. અતિશય°]

અધલૂં વિ. ' અધૂં. ' ૪૨૧. જુઓ—' મારી તુરક નિ અધલૂં કીચૂં '—' કાન્હડદે-
 પ્રવન્ધ, ' ઁંડ ૧, કડી ૪૫ (દેરાસરીની વાચના પ્રમાણે. વ્યાસની વાચનામાં પાઠ
 જુદો છે.) સર૦ ગુજ. ' અધેલો ' (અર્ધો પૈસો), ' અધેલી ' (અર્ધો રૂપિયો)
 [સં. અર્ધ > પ્રા. અદ્ધ > ગુજ. અધ + સ્વાર્થિક પ્રત્યય ' લ ']

અધિકાર પું [સં.] ' વૃત્તાન્ત. ' ૩૨૨ [સંસ્કૃત શબ્દ ' અધિકાર ' નો આ
 નોંધપાત્ર અર્થફેર જૈન સંસ્કૃતમાં તથા જૂની ગુજરાતીમાં સુપ્રચલિત છે. જૈન ચરિત્ર-
 ગ્રંથો અને રાસાઓમાં કૃતિના વિભાગો માટે પણ આ શબ્દ કેટલીક વાર વપરાય છે.]

અધ્યારૂ પું. ' અધ્યાપક, શિક્ષક. ' ૧૩૭ [સં. અધ્યયું > પ્રા. અદ્ધારૂ. ઉત્તર
 ગુજરાતમાં ' અધ્યારૂની નિશાઢ ' એટલે ' મહેતાજીની ગામઠી નિશાઢ ' એવો અર્થ
 થાય છે, અને એવી નિશાઢોમાં બાલકો શિક્ષકને ઘણુંચરું ' અધ્યારૂ ' કે ' અધારૂ '
 તરીકે સંબોધે છે.]

અનામ ન. ' વક્ષીસ. ' ૭૯૬. જુઓ ' અલ્લુઆનિ જૂજૂઆં દિવાર્યાં તે સંવિહુંનિ
 અનામ ' — ' કાન્હડદેપ્રવન્ધ, ' ઁંડ ૧, કડી ૧૩૮. [અર. ઇનામ.]

અનેથિ અ. ' અન્યત્ર, વીજે સ્થલે. ' ૪૦૪, ૧૧૪૮. જુઓ ' પુણ્યધર્મનંડ
 આચાર જિહાં જીવદયા સત્યવચન ત્રદ્ધચર્યાદિક ગુણ તિહાં જિ હ્દિ. અનેથિ
 નથી ' — ' ષષ્ટિશતક પ્રકરણ ' , સોમસુન્દરસૂરિકૃત બાલાવબોધ, પૃ. ૯, પં. ૩૦.
 [સં. અન્યત્ર < પ્રા. અળ્ળત્થ]. વઢી જુઓ અન્યેથિ.

અનેરડ વિ. ' બીજો. ' અનેરાનહ ૨૭૯ [સં. અન્યતર > પ્રા. અળ્ળગયર]
 જુઓ ' ષષ્ટિશતક પ્રકરણ ' ના ' શબ્દકોશ ' માં અનેરડ.

અન્યા પું. 'અન્યાય.' ૩૨૪ [સં. અન્યાય]

અન્યેથિ ૭૭૩, ૪૨ (પ). જુઓ અનેથિ.

અપુણીક વિ. 'પુણ્ય વિનાના.' ૧૧૩૮ [સં. * અપુણ્યક]

અવીર ન. [અર.] 'એક પ્રકારનું સુગંધીદાર સફેદ ચૂર્ણ, અવીલ'. ૧૮૦ [આ અરવી શબ્દનો પ્રમાણમાં જૂના સમયમાં ગુજરાતીમાં પ્રવેશ નોંધપાત્ર છે. જુઓ 'કાન્હડદેવવન્ધ'માં - 'મારગિ નવાં પાથર્યાં ચીર, ફૂલ પગર પરિમલ અવીર,' સંદ ૧, કઠી ૨૪૦]

અભિગ્રહ પું. [સં.] 'પ્રતિજ્ઞા, ધાર્મિક નિયમ.' આ જૈન પારિભાષિક શબ્દ છે. ૫૬, ૫૭, ૮૩૪.

અમરવ પું. 'અદેહાદિ.' ૨૧૧ [સં. અમર્ય]

અમુક્ષ વિ. 'વિકલ, આકલો.' ૨૧૯ [સં. મુહ્યતિ > પ્રા. મુજ્જહ ઉપરથી. સરં ગુજ. 'અમુક્ષણ.' અહીં 'અ' વડે 'અતિ'નો ભાવ વ્યક્ત થાય છે. જેમ કે 'ઘોર-અઘોર,' 'લોપ-અલોપ,' 'જડ-અજડ' इत्यादि. મરાઠી અને પૌર્વાત્ય હિન્દીમાં 'અચપલ' શબ્દ 'ચપલ' અર્થમાં છે. સંસ્કૃતમાં 'રક્ત'ની પૂર્વે 'અ' લાગીને 'અરક્તક' (પ્રા. અલત્તઅ, ગુજ. અલ્લતો) થયો ત્યાં પળ 'અ' આવો ભાવ વ્યક્ત કરે છે એમ ગણવું જોઈએ.]

અરહટ પું. 'રહેટ.' ૧૦૮૪ [સં. અરઘટ > પ્રા. અરહટ, રહટ. સંસ્કૃત મૂળ તરીકે સૂચવવામાં આવે છે તે શબ્દ પળ લોકભાષામાંથી લેવાયો હોય એ સંભવિત છે.]

અલવેસર વિ. 'અત્યંત સુંદર, અલવેલો.' ૧૦૪ [આના મૂળમાં પ્રાચીન દ્રાવિડી 'અડવ,' 'અલવ' (સુંદર-લીલાયુક્ત) છે, જે સાથે સુંદરતાવાચક સંસ્કૃત શબ્દો અલક, અલકા, અલંકાર આદિ સંબંધ ધરાવે છે. 'અલવેસર' નું 'અલવ' અંગ પળ એમાંથી હોય એમ બને. અલવ + ઈશ્વર = અલવેશ્વર, અલવેસર. જૂના ગુજરાતી સાહિત્યમાં આ વજે રૂપો પ્રયુક્ત થયેલાં છે તથા 'લીલાપૂર્વક, લટકાથી' એ અર્થમાં 'અલવિહિ,' 'અલવડ,' 'અલવિ' જેવા પ્રયોગો મળે છે. આ વિષે ચર્ચા માટે જુઓ 'ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ પત્રિકા,' ડિસેમ્બર ૧૯૪૩માં મારો લેખ 'અલવેસર.']

અવદાત પું. [સં.] 'વૃત્તાંત.' ૧૮ [સંસ્કૃતમાં અવદાત 'નો' અર્થ 'સફેદ, સ્વચ્છ, સુંદર' એવો છે; 'ઉત્તમ' એવા અર્થમાં પળ તે ક્વચિત્ વપરાય છે. જૂની

ગુજરાતીમાં એ શબ્દ એના તત્સમ સ્વરૂપનાં-પણ નોંધપાત્ર અર્થફેર સાથે-પ્રયોજાય છે. ત્યાં એનો અર્થ ‘પરાક્રમ-કીર્તિનો વૃત્તાન્ત’ એવો છે અને સાથોસાથ કેવळ ‘વૃત્તાન્ત’ અથવા ‘હકીકત’ એવો સાધારણ અર્થ પણ છે. આમ ઉત્તરોત્તર અર્થ આઢ્યો વનતો ગયો અને છેવટે એ શબ્દ પોતે જ પ્રયોગલુપ્ત થયો.]

અવધિ જ્ઞાન ન. [સં.] અતીન્દ્રિય જ્ઞાનવિશેષ; એ ‘વહે અમુક અવધિ-મર્યાદાસાના પદાર્થો જોડેજાળી શકાય છે. આ જૈન પારિભાષિક શબ્દ છે. અવધિ જ્ઞાનિહ ૫૧૧, ૫૫૧, ૧૧૫૮; અવધિ જ્ઞાનિહ ૭૬૬.

અવધૂત પું. [સં.] ‘મસ્ત.’ ૪૦૫ [અહીં ‘મથપાનથી પરવશ થયેલા ને ‘અવધૂત’ કહ્યા છે એ વતાવે છે કે અર્થ હલકો પડ્યો છે.]

અવિહડ વિ. ‘અમગ્ન, સાતત્યયુક્ત.’ ૧૧૨૫ [સં. અવિષ્ટ]

અષ્ટાપદ પું. [સં.] એક પર્વત, જ્યાં પ્રથમ તીર્થંકર શ્રીકૃષ્ણભદેવ નિર્વાણ પામ્યા હતા. આથી એ મહાતીર્થ ગણાય છે. પણ અષ્ટાપદનો સ્થાનનિર્ણય અત્યારે થઈ શકતો નથી. ૨૭, ૪૮૧. અષ્ટાપદિ ૪૧.

અસિડ વિ. ‘એવું,’ હિ. ‘એસા.’ ૭૧૮ [સં. ઈંદશિક > પા. ઇદિસ, પ્રા. ઈરિસ, અપ. અઈસ] જુઓ અઈસિડં.

અસંભમ પું. ‘સંભવનો અભાવ, અશક્યતા.’ ૧૧૫, ૧૦૪૬ [સં. અસંભવ]

અસ્ત્રી સ્ત્રી. ‘સ્ત્રી.’ ૩૧, ૨૧૩, ૪૬૩.

અહિનાળ ન. ‘અંધાળ, નિશાની.’ ૨૨૧ [સં. અભિજ્ઞાન > પ્રા. અહિંનાળ]

અંગઓલગૂં પું. ‘અંગરક્ષક.’ ૩૬૮ [સં. અહ્ગ + કન્નડ ઓલિગ. જૂની ગુજ. માં ‘અંગઓલગણા’ છે. ‘ઓઢગ’ શબ્દ ‘સેવા’ના અર્થમાં આજે પણ વપરાય છે અને મેંગીઓને ગામડાંમાં ‘ઓઢગાણા’ (શબ્દાર્થ ‘સેવકો’) કહે છે.] જુઓ ઓલગ.

અંગારૂડ પું. ગુજ. ‘અંગારો.’ અંગારૂઆ ૩૭ (પ) [સં. અઙ્ગારક > પ્રા. અંગારઅ]

અંગિત ન. ‘અશારો, ચેષ્ટા.’ ૧૧૭ [સં. અઙ્ગિત]

અંગુલફરસ પું. ‘આંગઢીનો સ્પર્શ.’ ૧૭૪ [સં. અઙ્ગુલસ્પર્શ]

અંજન પું. [સં.] ‘એક પ્રદેશ, જ્યાં નલરાજાએ વિજય કર્યો હતો.’ ૨૬૪ [સુલેમાન ગિરિમાઢાને ‘અંજનગિરિ’ કહેવામાં આવે છે; જુઓ નંદલાલ ને, ‘જ્યોત્રોફિકલ ઢિક્શનરી,’ પૃ. ૮]

અંતગાહ ન. 'અંતરાય કર્મ; એક પ્રકારનું કર્મ, જે શુભ કાર્યોમાં અંતરાય— વિઘ્નરૂપ થાય છે.' ૭૩૭ [સં. અંતરાય. આ જૈન પારિભાષિક શબ્દ છે.]

અંતેર ન. 'રાણીવાસ.' અંતેરી ૨૪ (પ) [સં. અંત:પુર]

અંદોહ પું. 'વિમાસન.' ૧૦૮ [ફા. 'અંદેશ્,' ગુજ. 'અંદેશો' સાથે આને સંબંધ હોય ?]

અંધ્ય પું. [સં.] 'એક પ્રદેશ, જ્યાં નલરાજાએ વિજય કર્યો હતો; આન્ધ્ર.' ૨૭૦

અંધિકા સ્ત્રી. 'અંધિકા દેવી.' ૧ (પ) [સં. અમ્બિકા]

આગલી વિ. ૨ (પ). આગલુ ૩૧૮, ૧૦૩. જુઓ અગલી.

આગું ન. 'એક પ્રકારનું વસ્ત્ર.' આગાં ૩૦૬ [સં. અગ્ર ઉપરથી, 'અંગનું રક્ષણ કરનાર' એ અર્થમાં. સહેજ રૂપફેરે 'આંગાં' શબ્દનો 'વસ્ત્ર' અર્થમાં પ્રયોગ અન્યત્ર પણ છે, જેમ કે— 'કાન્હડદેવગ્ન્ધ,' ૩-૭૫, ૩-૯૧, इत्यादि.]

આઘાટ પું. 'દેવસ્થાનને દાનમાં અપાયેલી જમીન,' ગુજ. 'અઘાટ' ૧૩, ૨૦ (પ). ગુજ.માં યાસ કરીને દસ્તાવેજોના લેખાણમાં 'અઘાટ'નો અર્થ 'કુલ હક્ક સાથેનું' એવો પણ થાય છે.

આછળ ન. 'ઢાશ.' ૧૧૬૩. ૧૪ (પ) [સર૦ 'આછ,' 'આશ' = 'ઢાશનું પાણી.' સં. અચ્છ = 'પાતળું, વારીક' ઉપરથી. સર૦ 'પરાશ' = ખૂબ પાતળી ઢાશ.]

આપળ સ. 'પોતાનો.' ૫૪૬. આપળં ૨૩૧, ૩૧૩, ૧૦૮૯; આપળ-પાને ૧૧૪; આપળપૂં ૪૦૭, ૪૩૮, ૧૧૩૧; આપાપળા ૧૦૧૮; આપાપળી ૧૭૨, ૨૦૫ [સં. આત્મન: > પ્રા. અપ્પળો. અર્વાચીન ગુજ.માં થયેલો આ શબ્દનો અર્થવિસ્તાર નોંધપાત્ર છે, કેમ કે 'આપળું' એટલે પોતાનું તેમ જ વક્તા-સમેત બીજા અનેકનું.] જુઓ 'ષષ્ટિશતક પ્રકરણ'ના 'શબ્દકોશ'માં આપળ.

આમીર પું. [સં.] 'દેશવિશેષ, આમીરોનો—આહીરોનો દેશ.' ૨૭૧.

આમૂડં ન. 'વાદળું,' આમૂઆ ૫૮૬ [સં. અમ્ર > પ્રા. અમ્મ > ગુજ. આમ. વઢી સર૦ ગુજ. 'આમળું.']

आम स. 'अमे.' ७३६. 'पोताना.' ७७३. मातापिताने संबोधन करतां पण आ शब्द वपराय छे; जेम के 'आम तात' (उर्थात् 'मारा पिता'). २३७, ७७५, ९५०. [सं. अस्मद-, प्रा. अम्हअ]

आराद्यन पुं. 'एक प्रदेश, ज्यां नलराजाए विजय कयों हतो.' वर्णन अनुसार ए गंगाने पेल पार आवेलो हतो. २६४.

आराम पुं. [सं.] 'उपवन, बगीचो.' ८९, ५२४. आरामि ५९३ [गुज. 'रामी' = माछी शब्द सं. आरामिक > प्रा. आरामिअ > रामिअ उपरथी आवेलो छे.]

आलव स. क्रि 'आलाप करवो, गावुं.' आलवइ १००५, १००६ [सं. आलप > प्रा. आलव]

आलि न. 'तुच्छ वस्तु, जूठी वस्तु, आळ'; सर० गुज. 'आळपंपाळ.' २२ (प) [सं. आल. आ शब्द प्राकृत अने अपभ्रंशमां पण तत्सम रूपे चालु रहेलो छे. जुओ हेमचंद्रनां अपभ्रंश अवतरणोमां - 'महु कंतहो बे दोसडा, हेळि म झंखहि आलु, ८-४-३७९.]

आवट अ. क्रि. 'मुंझावुं, दुख पामवुं.' आवटइ ३६६ [सं. आवृत्त > प्रा. आवट.]

आप्या स्त्री. 'आशा, इच्छा.' ६६ [सं. आशा]

आहवु वि. 'आवो, आ प्रकारनो.' आहवा २११, २१२, २३७.

आहि स्त्री. 'शक्ति, हिंमत,' गुज. 'आय.' ९८८ [सं. आय. सर० गुज. 'हाय' = शक्ति; जेम के 'एनामां कशी हाय नथी.']

आहेड पुंन. 'शिकार, मृगया.' ७९८. आहेडइ ११११ [सं. आखेट > प्रा. आहेड]

आंगुली स्त्री. 'आंगळी.' आंगुलीइ ३५९ [सं. अङ्गुलि]

आंब पुं. 'आंवानुं झाड.' ४३४ [सं. आम्र > प्रा. अंब]

इड न. 'ईडुं.' ७५५ [सं. अण्ड]

उगनिउं न. 'स्त्रीनुं काने पहेरवानुं एक घरेणुं,' एनुं अर्वाचीन गुज. रूप 'ओघनियो.' १९१.

उघउ पुं. 'जैन साधुनं रजोहरण, ओघो.' ६१ (प) [सं. अवग्रह > प्रा. उग्गह]

उचितबोलु पुं. 'प्रसंगानुसार उचित वाणी बोली राजानुं मन रंजन करनार'.
उचितबोला २७३

उच्छक वि. 'आतुर.' ५४२, ५५८. उच्छकपणइ ६१ [सं. उस्तुक]

उछी वि. 'ओछुं, कमी.' २७६. उछेरडउ 'वधारे प्रमाणमां ओछुं,' गुज.
'ओछेरडुं.' ८२१. [प्रा. उच्छ]

उडीस पुं. 'ओरिसानो प्रदेश.' २६५. जुओ उडू.

उडू पुं. [सं.] 'वर्तमान ओरिसा प्रान्तनो अंगभूत एक प्रदेश.' २६५.
जुओ उडीस.

उत्तरासण पुं. 'वंदन करती वखते उत्तरीय वस्त्रने शरीर उपर असुक रीते
राखवुं ते.' उत्तरासणि ११०१ [सं. उत्तरासङ्ग. आ जैन पारिभाषिक शब्द छे.]

उदभुत वि. [सं.] 'अद्भुत.' २७२. जुओ उद्भुत.

उद्भुत १०८. जुओ उदभुत.

उपगार पुं. 'उपकार, पाड.' १२०, ४९३, ५८८, ६८३, १०५९
[सं. उपकार]

उपदिशा स्त्री. 'खराव दशा, अवदशा.' ४००, ८०१ [सं. अपदशा]

उपसर्ग पुं. [सं.] 'विघ्न (खास करीने तपश्चर्यामां).' ७२२.

उलख स. क्रि. 'ओळखवुं.' उलखतू ६६३; उलखाव्यउ ५३०; उलखी
६६४; उलखीइ ४, ६६७; उलखीउ ६८८, ७०३; उलखीउं २४; उलखीसि
९१७ [सं. उपलक्ष > प्रा. उवलक्ख] जुओ ओलख.

उलग स. क्रि. 'सेवा करवी.' उलगूं ५०७ [क. उळगिगु 'सेवा करवी',
ऊळिग 'सेवा'] जुओ अंगओलगूं.

उलव स. क्रि. 'खोटी रीते पचावी पाबवुं,' गुज. 'ओळववुं.'
उलवी ९८.

उलाल 'उलाळवुं.' अ. क्रि. 'उलळवुं'नुं कारक. उलालइ १७९; उलाली-
जइ ७३७. [सं. उद् + ल्ख नुं कारक-उलालयति. हि. उलारना]

उलि स्त्री. 'पंक्ति,' गुज. 'ओळ.' ३०६ [प्रा. ओली < सं. आलि?]

ઉલંભડ પું. 'ઠપકો', ગુજ. 'ઓલંમો.' ઉલંભા ૩૯ (૫) [સં. ઉપાલમ્ભ > પ્રા. ઉવાલંભ. 'ઓલંભડ' શબ્દ પળ જૂની ગુજ.માં આવે છે. જુઓ 'ષષ્ટિશતક પ્રકરણ' નો શબ્દકોશ.]

ઉલ્હવ સ. ક્રિ. 'બુઝાવવું,' ગુજ. 'ઓલ્હવવું.' ઉલ્હવીઆ ૮ (૫) [દે. ઉલ્હવ]

ઉવજ્ઞાય પું. 'ઉપાધ્યાય, જૈન સાધુની એક પદવી.' ૧૨૪૬ [સં. ઉપાધ્યાય > પ્રા. ઉવજ્ઞાય. ભારતના જુદા જુદા પ્રાંતોમાં બ્રાહ્મણોની કેટલીક અટકો—'ઓજ્ઞા' (ગુજરાત) 'વજ્ઞે' (મહારાષ્ટ્ર), 'જ્ઞા' (ઉત્તર પ્રદેશ)—પ્રા. સ્વ 'ઉવજ્ઞાય' ક્ષીણ થતાં વ્યુત્પન્ન થઈ છે.]

ઉસીકલ વિ. 'આભારી,' ગુજ. 'ઓશિકલ, ઓશિગળ.' ૬૯૦, ૭૫૮, ૧૦૨૧.

ઉસંઘ અ. ક્રિ. 'સંકોચાવું,' ગુ. 'ઓશંકાવું.' ૨૮૪ [ઉત્ + શંક > પ્રા. ઉસંઘ]

ઝઆરણડં ન. ગુજ. 'ઓવારણું.' ઝઆરણહ ૬૬૮ [સં. અવતારણકમ્]

ઝફરુ વિ. 'ઝપરનું, ચડિયાતું.' ૭૫૦; ઝફરું ૯૭૨ [જૂની ગુજ.માં 'ઝપહરઝં' પળ મળે છે; જુઓ 'ષષ્ટિશતક પ્રકરણ,' શબ્દકોશ. એમાંના 'પ' અને 'હ' ના સંકરથી 'ઝફરડ-ઝફરુ' થયું હોય એ શક્ય છે.]

ઝરધ વિ. 'ઝંચે.' ૧૨૨૩ [સં. ઝર્ધ્વ]

ઝવટ પું. 'આડો રસ્તો.' ઝવટિ ૮૩૫ [સં. ઝટ્વર્ત્મ—, પ્રા. ઉવટ]

ઝવરથ સ. ક્રિ. 'વ્યર્થ કરવું.' ઝવરથહ ૨૯૧ [સં. ઝ્વ + વ્યર્થ]

ઝસની મૂ. કૃ. 'નેંચાઈ ગયેલી.' ૪૧૩ [સં. ઝસના]

ઝસસ અ. ક્રિ. 'ઝીલવું, વિકાસ પામવો.' ઝસસહ ૮૨૫ (૫) [સં. ઝ્વ + શ્વમ્]

ઝકાઝલિ વિ. 'એક સેરનો (હાર), એકાવલ (હાર).' ૫૨ (૫) [સં. એકાવલિ]

ઝતલહ ક્રિ. વિ. 'ઝટલામાં.' ૪૦૭ [સં. *અયત્ય + ઇલ > પ્રા. ઇત્તિલ, અપ. ઇતુલઝ]

एवडू वि. 'आडू.' ६१, ८७७ थी ८८०, ८८२ थी ८९० [सं. * ईवत् (यावत्, तावत्नी जेम), अप. एवडउ, गुज. एवडो]

ओलख स. कि. 'ओळखवुं.' ओलखइ २८३. जुओ उलख.

ओसीसउ न. 'सूती वखते माथा नीचे मूकवानुं टेकण, ओशीकुं.' ओसीसा ३७० [सं. उत्शीर्षक > प्रा. उस्सीसअ]

ककाण पुं. 'देशविशेष, ज्यां नलराजाए विजय कयों हतो.' २६७ [बलुचिस्तानने अडीने आवेला प्रदेशने 'कयकान' वहेता. त्यांथी आंखेला घोडा 'कयकान' के 'केकाण' कहेवाता. पछी कोई पण ऊंची जातना घोडा माटे 'केकाण' शब्द प्रचलित थयो.] जुओ केकाण.

कच पुं. 'कच्छ देश.' २७१ [सं. कच्छ. 'कच्छ'नो मूल अर्थ 'नदी अथवा समुद्रकिनारानो भीनाशवाळो प्रदेश' एवो छे. प्राकृतमां पण एवो एवो अर्थ छे. सर० 'मालुयाकच्छ' ('ज्ञाताधर्मकथा सूत्र,' ध्रुतस्कन्ध १, अध्ययन १), 'भरुकच्छ' आदि] जुओ काळ.

कचपिचि स्त्री. 'न समजाय एवो अवाज,' गुज. 'कचपच' ४०५.

कचोलडु पुं. 'प्यालो.' कचोलडा ३७१ [प्रा. कच्चोलय, गुज. 'कचोलुं'. जैन संस्कृतमां कचोलक शब्द वपरायो छे, पण ते लोकभाषामांथी लेवायो जणाय छे]

कछोटी स्त्री. 'लंगोटी.' ८८२ [प्रा. कच्छोटी, जे सं. कक्ष > प्रा. कच्छ उपरथी छे.]

कटा स्त्री. 'छटा.' ९२.

कडलिऊ वि. 'मोटे, कडछा जेवो.' ४८ [दे. कडुच्छय उपरथी. रवारी-ओना विशिष्ट पहरेवेशनी मोटी, ढीली काड्डीनो प्रस्तुत स्थळे निर्देश छे.]

कडि स्त्री. 'केड,' काठि. 'कड्य.' कडिइ ९४० [सं. कटि]

कडी स्त्री. 'स्त्रीने पगे पहरेवानो अलंकारविशेष.' ९४० [सं. कटक, गुज. कडुं-कडी]

कडूउं वि. 'कडवुं,' ३३५ [सं. कडुक > प्रा. कडुअ. संस्कृतमां कडु एडले 'तीखुं' अने तिक्त एडले 'कडवुं,' पण गुजरातीमां 'कडवुं' अने 'तीखुं' ए वन्नेना अर्थो मूलनी तुलनाए ऊलटपालट थई गया छे.]

कण वि. 'अल्प.' ११६६ [सं. कण]

कणमण अ. क्रि. 'दुःखने लीधे झीणो अवाज काढवो, त्रासतुं.' कणमणइ २३६ [रवानुकारी]

कणवार स्त्री. 'सहाय करवी, खबर करवी.' ७३४ [सं. कण > प्रा. कण + वार ? कंडीक आ गुजराती शब्दने मळता अर्थमां जैन संस्कृतमां कर्णवारा, कर्णवारी आदि शब्दोनो प्रयोग छे. जुओ 'पुरातन प्रबन्धसंग्रह,' पृ. १११-१२]

कन्हल न. 'कौतुक.' ७८०, १००२; कन्हले ८१३.

कन्हइ अ. 'पासे, कने.' ४१४, ५५३, ५६७; कन्हइथी ६८३; कन्हइ २६. ['कन्हइ' सप्तमीनो अनुग छे. सं. कर्गस्मिन् > अप. कणहिं > कन्हइ. जुओ 'षट्शितक प्रकरण'ना शब्दकोशमां कन्हइ.]

कय स. 'प्रश्नार्थक शुं.' ८ (प) [सं. कानि > अप. काइ, अथवा सं. किम् उपरथी काइं, जू. गुज. कइ. 'इ'तुं प्रतिसंसारण थतां कय, अर्वाचीन गुज. 'के.']

कयर पुं. 'एक वृक्षविशेष, केर, केरडो.' १००७ [सं. करीर > प्रा. कइर]

करणहार पुं. 'करनार.' ७३५ [सं. करण + कार, 'ह'ना प्रक्षेपथी 'करणहार,' गुज. 'करनार.' जुओ 'षट्शितक प्रकरण'ना शब्दकोशमां आराधणहार शब्दनी नीचे नोंवायेला आ प्रकारना प्रयोगो.]

कलंबी पुं. 'खेडत,' गुज. 'कणवी.' ८२५, १२३२ [सं. कुटुम्बिन् > प्रा. कुडुंबी-कुडंबी, म. कुळंबी-कुणवी. जूनी गुज.मां अन्यत्र 'कुलंबी' शब्द छे— 'धांची मोची नइ सूतार, धोवी कुलंबी नइ लउहार,' संघकुलकृत 'नंदवत्रीसी' (सं. १५६०), कडी १२७. ग्राम्य गुज.मां आजे पण 'कणवी' शब्द वपराय छे.]

कसि स्त्री. 'कसोटी (सोनानी)'. ८५३ [सं. कष]

कसिउं स. 'शुं,' गुज. 'कशुं.' ५४, ४१४, ७५०; कस्यू १०५१ [सं. कीदश > मा. किदिस, प्रा. केरिस, अप. कइस. सर० हि. कैसा, म. कसा.]

कहण न. 'कथन.' १०५७ [सं. कथन]

कहि स. 'कोई.' २२, २५६, ३९७; कहिनइ ९८, ३९३; कहिनी ९८; कहिनु २५६; कहिनुं १०१८ [सं. कापि > प्रा. कावि. > अप. कवि > जू. गुज. कइ]

कंकुम न. 'कंकु.' २६७ [सं. कुंकुम]

कंडीउ पुं. 'छोवा चणवानुं काम करनार कारीगर, कडियो.' कंडीआ १०२ [दे. कडइअ]

कंत पुं. 'पति,' गुज. 'कंथ.' ३६०, ४३२, ४३६, ४३७, ४४४, ४७३, ५१०, ६३१; कंतनी ६३२; कंता ३५५, ४१७, ४४०, ४४३, ४४५, ४५४, ४५८, ४५९, ४७७; कंतानइ ४४४; कंतिइ ७३३ [सं. कान्त]

कंब छी. 'छडी.' १९८ [सं. कम्बा]

कंबोज पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कयो हतो, अफगानिस्तान.' २६७ [काम्बोज]

काछ पुं. 'कच्छ देश' २६६ [सं. कच्छ] जुओ कच.

काछड पुं. 'काछडो, कछोयो.' ४८ [सं. कक्ष > प्रा. कच्छ + स्वार्थिक ड]

काज न. 'काम.' काजनइ 'कामने माटे' [सं. कार्य > प्रा. कज]

कापडी पुं. 'साधु, तापस.' २१ (प) [सं. कार्पटिक > प्रा. कप्पडिअ]

कामणगारिउ पुं. 'कामण करनार, कामणगारो.' ७३४ [सं. कामणकारकः > प्रा. कम्मणगारओ]

कामाक्षा छी. 'कामाख्या देवीनुं पीठ ज्यां आवेहुं छे एवो प्रदेश, कामरूप अर्थात् आसाम.' २६६, २७१ [सं. कामाख्या]

कार पुं. 'एक प्रदेश, ज्यां नलराजाए विजय कयो हतो.' [सं. कारा. आ स्थले दक्षिण समुद्रमां अगस्त्य मुनिनो आश्रम आवेलो हतो. ताम्रपर्णी नदीना मुख आगल आवेल 'कोलाइ' जेनो उद्देख मार्को पोलोए कयो छे ते ज आ स्थान एम केटलक माने छे. जुओ नंदलाल दे, 'ज्योग्रॉफिकल डिक्शनरी,' पृ. ९२.]

कारिमी वि. 'बनावटी.' १०८५ [सं. कृत्रिम > प्रा. कारिम]

कारु पुं. [सं.] 'कारीगर.' सर० गुज. 'नारु कारु.' १०१

कालीउं त. 'छीनो एक अलंकार.' १९१

कासग पुं. 'ध्यान माटे शरीरने निश्चल राखवुं ते, काउसग,' ११०३.
कासगरहीउ ४९; कासगि ५६, २३५, ७२२, १७ (प) [सं. कायोत्सर्ग > प्रा. काज्यमग]

कासर पुं. [सं.] ' जंगली पाडो. ' ४८२

काकिमपणउं न. ' हांकी काढवानी प्रवृत्ति. ' ४५७

किहां अ. ' क्यां. ' किहांथू ४१४ [सं. कस्मात् > प्रा. कम्हा > अप. कहां]

कीडीउं न. ' नानो काचनो मणको. ' कीडीआ ८८३ [दे. चीड. सर० प्रा. गुज. ' चीडियुं. ']

कुलित वि. ' निन्दनीय. ' ७५९ [सं. कुत्सित]

कुडि स्त्री. ' कोडी, शंखलुं. ' कुडिनइ ११६५ [सं. कपर्दिका > प्रा. कवडिआ, कउडिआ, जू. गुज. कउडि, म. कवडी.]

कुतिग न. ' कुतूहल, नवाई. ' २३ [सं. कौतुक]

कुशोभो पुं. ' शोभानो अभाव, अपकीर्ति. ' २९०

कुंकण पुं. ' एक देश ज्यां नलराजाए विजय कयों हतो, कोंकण. ' २६६ [सं. कोङ्कण]

कूकस पुं. धान्यनां छोडां, ' गुज. ' कूशका. ' ७६ [दे. कुकुस]

के. स. [सं] ' केटलाक. ' ११०२, ११०३

केकाण पुं. ' घोडो. ' ९३८. जुओ ककाण.

केतलउ वि. ' केटलुं. ' केतलइ २६ (प); केतला १८०; केतली ३१३, ४१७; केतले ३९८ [सं. *कयत्तिअ (= कियत्), प्रा. केत्तिअ, अप. केत्तिल. हि. कितना, म. किती.]

केलवण स्त्री. ' खिलवणी, व्यवस्थित विकास, ' गुज. ' केळवणी. ' १०; केलविउं ४४९.

केलि स्त्री. ' केळ. ' १००६ [सं. कदली > प्रा. कयली]

केवल न. [सं.] ' सर्वश्रेष्ठ ज्ञान, सर्वज्ञता, केवल ज्ञान. ' ५३४, १२५०.

केवली पुं. ' केवल ज्ञानी. ' ५३५, ५५३, ५५४ [आ जैन पारिभाषिक शब्दो छे.]

कोइलि स्त्री. ' कोयल. ' १००६ [सं. कोकिला > प्रा. कोइला]

कोडि स्त्री. ' करोड. ' २४३ [सं. कोटि]

ક્ષણ પું. 'પર્વદિવસની કથા કે વ્યાખ્યાન.' ૩૮૯ [સં. ક્ષણ = પર્વ. ગુજ. પ્રયોગમાંનો અર્થફેર નોંધપાત્ર છે.]

ક્ષુદ્ર ન. 'હિંદ્ર, દોષ.' ૯૯ [સં. હિંદ્ર. અહીં વ્યુત્પન્ન શબ્દને સંસ્કૃત જેવો બનાવવાનો અજ્ઞાનમૂલક પ્રયાસ છે. આવા બીજા શબ્દ માટે જુઓ ક્ષેદ.]

ક્ષેપ ન. [સં.] 'જૈનધર્મમાં વિહિત સાત સ્થાનો, જ્યાં ધન વાપરવાનું વિધાન છે.' ૧૨૧; પેટ્ર ૬૦ (૫) [આ જૈન પારિભાષિક શબ્દ છે.]

ક્ષેદ પું. 'ખેદ, ક્લેશ.' ૨૨ [સં. ખેદ] જુઓ ક્ષુદ્ર.

ષડોપલી છી. 'ક્રીડા માટેની નાની વાવ'. ષડોપલીઈ ૨૪૬ [પ્રા. યુગ્મ-યુગ્મિયા. વલી જુઓ—'ખડોખલી દીર્ઘિકા:' ('પ્રાચીન ગુજરાતી ગદ્યસન્દર્ભ,' પૃ. ૧૮૬). વીરસિંહના 'ઉષાહરણ,' પં. ૫૨૬માં આ જ અર્થમાં 'ખડોખલી' શબ્દ છે; જૂ. ગુજ.માં અન્યત્ર પણ સુપ્રચલિત છે.]

ક્ષપ પું. 'ઉપયોગ.' ૩૯૫ [સં- ક્ષપ્ ઉપરથી. ભાષાના આ કરતાં વધારે જૂના થરમાં 'ક્ષપ' અને 'ખપ' એ વચ્ચે શબ્દોનો 'શ્રમ' એવો અર્થ થાય છે. જુઓ 'પદ્ધિશાસ્ત્ર પ્રકરણ' ના શબ્દકોશમાં ક્ષપ અને ખપ.]

ઘીટલી છી. 'છીનું એક ઘરેળું'. ૧૯૨

ક્ષીર ન. 'દૂધ'. ૧૧૧૩, ૧૧૬૯ [સં. ક્ષીર]

પેલ છી. 'પંક્તિ, પરંપરા'. ૧૧૬૮ [ઉત્તર ગુજરાતમાં યુવાનો અને વાલકો માટે 'નાની खेल (પેલ)' એવો પ્રયોગ થાય છે, તે આ સાથે સરખાવવા જોવો છે.]

ખેસ પું. 'દ્વેષ'. ૩૪૯, ૬૨૮

ખોડ 'લાકડું'. ૧૧૬૫ [સં. ક્ષવોટ > પ્રા. ખોડ]

ખોવલડ પું. 'ખોવો, ખોવો'. ખોવલડ ૧૨૧૬

ખોહ છી. 'ક્ષીણ,' ગુજ. 'ખો.' ૫૪૩ [સં. ગોહ ?]

ગણીડ પું. 'જ્યોતિષી'. ગણીઆ ૧૦૨ [સં. ગણક]

ગયમર પું. 'હાથી,' ગુજ. 'ગેમર'. ૧૧ (૫) [સં. ગજવર > પ્રા. ગયવર. ગુજરાતમાં પ્રચલિત વિશેષનામ 'ધેમર'. આ ઉપરથી છે. શ્રી. રમણલાલ દેસાઈની નવલકથા 'હૃદયવિભૂતિ'માં ધેમર મુખી નામે પાત્ર આવે છે. ગુજરાતમાં ગેમલદાસ નામે એક કવિ થઈ ગયો છે.]

गरढउ वि. 'घरढो, वृद्ध.' गरढा ३५१ [सं. जरठ > प्रा. जरढ, गरढ.
सर० काठि. 'गलढो'.]

गरसली स्त्री. 'स्त्रीनुं एक घरेगुं.' १९१

गरुअडी स्त्री. 'मोटाई, माहात्म्य.' ५८९, जुओ गिरुड.

गहगह अ. क्रि. 'आनंद पामवुं, सुगंधथी महेकवुं.' गहगहइ १००५;
गहगहिया २२४ [उपर नोधेला वे अर्थो अनुक्रमे आ वे प्रयोगोमां छे.]

गंभीरिम स्त्री. 'गंभीरता, ऊंढाई.' १८८, २०८

गाह स्त्री. 'गीत.' ३९२ [सं. गाथा > प्रा. गाहा]

गांछउ पुं. 'वांसफोडो.' गांछा १००, १०१ [दे. गंछ, गंछय]

गांठीउ पुं. 'स्त्रीनुं एक घरेगुं.' गांठीआ १९४ [सं. ग्रन्थिकः > प्रा. गंठिओ]
जुओ घाठऊउ.

गिरुड वि. 'मोग्रे,' गुज. 'गरवो.' २०८, ९९९, १०६४, १२१६;
गिरुआ २६, ५४, १०७२, १११९. जुओ गरुअडी.

गुड स. क्रि. 'सज्ज करीने चलाववुं.' गुडी ४६६ [हाथीने सवारी माटे सज्ज
करवानी क्रिया माटे 'गुड' धातु जूनी गुज.मां व्यापक छे.]

गुडउ पुं. 'पग,' गुज. 'गुडो'. ४६६

गुडी स्त्री. 'नानी धजा.' १२३; गुडीआ ३९१ [आ कन्नड ऋणशब्द छे.
चैत्र सुद एकमथी शरू थता दक्षिणी नवा वर्ष माटे 'गुडीपडवो' शब्द छे, एमां
पण 'गुडी' 'धजा' ना अर्थमां छे. ए दिवसे धजानां तोरण बांधवामां आवतां.]

गुण स. क्रि. 'बोलवुं, वांचवुं,' गुज. 'गणवुं.' गुणइ १२५३ [सं. गण.
सर० गुज. 'भणवुंगणवुं.']

गुणनिलु वि. 'गुणोनुं स्थान, गुणवान.' ४८ [सं. गुणनिलय]

गुल पुं. [सं.] 'गोल'. ५१४

गूगलीउ वि. 'हार्थीनी एक जात.' गूगलीआ ३०५

गूज्ज न. 'छानी वात.' ८५४ [सं. गुह्य. सर० गुज. 'गूज्जु' = 'खीसुं.'].]

गेलि स्त्री. 'रमत, मस्ती, गेल.' ३०५ [सं. केलि?]

गोठ स्त्री. 'प्रेमभरी वात.' ४२२ [सं. गोष्ठि > प्रा. गोठि. सर० गुज.
'गोठडी', 'गोठियो' इत्यादि..]

गोफण पुं. 'अंबोडे लटकाववानुं स्त्रीओनुं एक घरेणुं.' १९२ [सं. गुंफन > प्रा. गुंफण]

गोमती स्त्री. [सं.] 'स्त्रीओनुं एक घरेणुं.' १९४

गोरू न. 'गायो.' ४७ [सं. गोरूप > प्रा. गोरूअ. आ प्रकारना वीजा प्रयोगो-सं. चेटरूपानि > प्रा. चेडरूवाइं (वाळको); सं. भांडरूप > प्रा. भांडरूअ > गुज. भांडरू. वली जुओ- 'गोरू चारीने घेर आवे, वहालोजी मारो गोरू चारीने घेर आवे' - एक प्रचलित भजन.]

घड पुं. 'किल्लो.' घडली = गढनी. २३ [दे. गढ] जुओ 'ली.

घण पुं. 'चिन्ता.' ३६५ [सं. घन. गुज.मां अहीं लक्ष्यार्थ आव्यो छे.]

घणेरडड वि. 'वधारे,' गुज. 'घणेरडो.' घणेरडा १२१२ [सं. घनतर > प्रा. घणयर + अप. स्वार्थिक प्रत्यय 'ड']

घरक अ. कि. 'घूरकवुं, गुस्सामां अवाज करवो.' घरकइ ४८० [दे. घुस्क. रवानुकारी]

घरणि स्त्री, 'पत्नी.' ४६ [सं. गृहिणी > प्रा. घरिणी. जूनी गुज.मां 'घरणी' प्रयोग पण छे.]

घाट पुं. 'पहाडी मार्ग.' ३०० [सर० हि. घाटी. जैन संस्कृतमां 'घट्ट' प्रयोग मळे छे (जेम के 'गाडराघट्ट' = एक विषम पहाडी मार्ग), एनो संबंध आ साथे छे. गुजरातीमां 'घांटी' शब्द 'डुंगराळ रस्तो' तथा लक्षणाथी 'संकट' ए वन्ने अर्थमां छे.]

घाठऊउ पुं. 'ग्रन्थिच्छेदक,' गुज. 'गांठुओ, गठियो.' घाठऊआ ७९२ [सं. *ग्रन्थुकः > प्रा. गंठुअओ > अप. गंठुअउ. आ शब्द विषे विगतसर चर्चा माटे जुओ 'संस्कृति,' वर्ष ६, पृ. १२३, २१६ तथा वर्ष ७, पृ. २४] जुओ गांठीउ.

घार अ. कि. 'घेनमां पडवुं, बेभान थवुं.' घारिउ १०९५ [घृ-घारयति उपरथी सं. धारित > प्रा. धारिअ. सर० गुज. धारण]

घूतकार पुं. 'घुवडनो अवाज.' ४८० [रवानुकारी]

चउत्थ स्त्री. 'एक दिवसनो अपवास.' ५१६; चउथ ५०२. [सं. चतुर्थ (भक्त) > प्रा. चउत्थ > गुज. चौथ. अहीं भक्त अथवा भोजन शब्द अध्याहत

समजवानो छे. आ जैन पारिभाषिक शब्द छे. माणस चोथे टंके मोजन करे ए तेनो अर्थ छे.]

चउथउ वि. 'चोथुं.' १२३७; चुथइ ११२३. [सं. चतुर्थकः > प्रा. चउत्थउ]

चउरी स्त्री. 'लग्नविधि माटेनो मंडप,' गुज. 'चोरी.' १० (५) [प्रा. चउरिआ < सं. * चतुरिका]

चतुरवंति वि. 'चतुर.' ११२९.

चमर पुं. 'चामर.' चमरात बहुवचन ३७१. सरखावो समुद्रात ['गुजरात,' 'भीलात,' 'महेलात,' 'जीवात,' 'मेवात' आदिमां बहुवचननो जे अरबी प्रत्यय 'आत' छे ते ज अहीं वपरायो छे.]

चह स. कि. 'इच्छुं,' गुज. 'चाहवुं.' चहइ ९५ [प्रा. चाह]

चहुटउं न. 'चजार,' गुज. 'चौटुं.' चहुटइ ३८७; चहुटा ९२, १२३६; चुवटा ९२. [सं. चतुर + हट > प्रा. चउहट]

चंग वि. [दे.] 'सुन्दर'. १८५, २६४, ८७६, १११९, १२१३. सर० म. 'चांगला'. जुओ सुचंग.

चंद्रू पुं. 'चंदरवो.' १७० [प्रा. चंद्रुअ < सं. * चन्द्रुक]

चाक पुं. 'अंबोडामां खोसवानुं स्त्रीनुं एक चक्राकार घरेणुं'. १९३ [सं. चक्र > प्रा. चक्र]

चाचर न. 'चोगान.' ९२ [सं. चत्वर > प्रा. चचर. सर० 'चाचर त्यां जातर' ए रुढिप्रयोग.]

चाडूउ पुं. 'एकनी वात बीजाने कही देनार, चाडियो.' चाडूआ ७९२ [सं. चाटुक > प्रा. चाडुअ]

चातुरिम स्त्री. 'चतुराई.' १२४७ [सं. चतुरिमा]

चरित्र न. [सं.] 'दीक्षा.' ७६१, ११२१

चिऊआलीस वि. 'चूवालीस.' ६६८ [सं. चतुश्चत्वारिंशत > प्रा. चउआलीस]

ચિહ્ન પું. 'ચકલો.' ૭૫૧ [સં. ચટ્કઃ]

ચિત્રામ ન. 'ચીતરામણ, ચિત્રકામ.' ૮૫, ૧૭૦, ૩૪૭ [સં. ચિત્ર + મયટ્ પ્રત્યય]

ચિંત ન. 'ચિત્ત, મન.' ૪૩૨; ચીંત ૩૬૦, ૮૪૮; ચીંતિ ૭૦૨, ૯૨૬ [સં. ચિત્ત]

°ચી ષષ્ઠીનો પ્રત્યય. કમલા દલચી ૪૫૨ [સં. °ત્ય > પ્રા. °ચ્ચ; સર૦ પ્રા. અદ્વેચ્ચઅ, તુદ્વેચ્ચઅ, આદિ.]

ચીઘલ પું. 'કાદલ.' ૫૪; ચીઘલિ ૮૩૫ [દે. ચિક્ઘલ. મ. ચીઘલ.]

ચીંતારડ પું. 'ચિત્રકાર, ચીતારો.' ચીંતારા ૧૦૨ [સં. ચિત્રકાર > પ્રા. ચિત્તાર]

ચુકડડ પું. 'કાનનું એક ઘરેણું, ચોકડા.' ૧૯૩ [સં. ચતુષ્ક > પ્રા. ચડક + સ્વાર્થિક પ્રત્યય]

ચુપટ ન. 'ચોગાન,' ગુજ. 'ચોપટું, ચોફટું.' ૯૨ [સં. ચતુઃપટ > પ્રા. ચડપટ]

ચુપાઘર અ. 'ચારે બાજુ.' ૩૦૩ [સં. ચતુઃપક્ષ > પ્રા. ચડપક્ષ, ચડ-પાઘ + સ્વાર્થિક લ]

ચુમાસૂ ન. 'વેરસાદના ચાર માસ, ચોમાસું.' ૫૫, ૭૯ [સં. ચાતુર્માસ > પ્રા. ચાડમ્માસ, ચડમાસ]

ચુસઠિ વિ. 'ચોસઠ.' ૧૧૬, ૧૬૧ [સં. ચતુઃષઠિ > પ્રા. ચડસઠિ]

ચુસાલ વિ. 'પહોળી.' ૧૭૫ [સં. ચતુઃશાલા > પ્રા. ચડસાલ]

ચોલ ન. 'ચૂડો રંગવાનો લાલ રંગ, મજીઠ.' ૯૫; ચોલનુ ૮૪૯ [દક્ષિણ ભારતમાં આવેલા ચોલ દેશમાંથી આ રંગ આવતો હશે? મજીઠને અનેક સ્થળે 'ચોલ મજીઠ' તરીકે વર્ણવવામાં આવ્યો છે. સર૦ 'લાલ ચોલ.']

છ ગુજ. 'છે'. અત્યારે પળ ગુજરાતની કેટલીક બોલીઓમાં 'છે'ને બદલે 'છ' બોલાય છે. ૯૨૧. જુઓ અછ. [૭૭૭]

છહલ પું. 'રસિક પુરુષ, છેલ.' ૮૪૭ [સં. છેક + હલ > પ્રા. છેઅ + હલ]

છલછલીડ વિ. 'આછકલો.' ૧૦૦૦

छीपउ पुं. 'कपडां छापनार,' गुज. 'छीपो.' १०१ [दे. छिपय. जैन संस्कृतमां 'छिपक' शब्दनो प्रयोग छे खरो, पण ते लोकभाषामांथी लेवायेलो जणाय छे.]

छेह पुं. 'दगो, विश्वासघात' ८२३, ९९१, ९९६; छेहु ४४६; छेह 'त्याग,' १०५६; 'पार, अंत,' ९३३ [सं. छेद > प्रा. छेअ > अप. छेह]

जइतवादी पुं. 'जय मेळवनार' १५०; जयतवाद 'विजय'. २१८

जगीस स्त्री. 'इच्छा.' १२४८ [सं. जिगीषा 'जीतवानी इच्छा.' आ विशिष्ट अर्थने बदले जूनी गुज.मां 'जगीस' शब्द 'इच्छा' अथवा 'आकांक्षा' एवा सामान्य अर्थमां वपरातो थयो. पण समय जतां ए अर्थ पण आछो बनी गयो, अने 'सार' अने 'निरधार'नी जेम ते केवल पादपूरक बन्यो.]

जडीउ पुं. 'दागीनामां हीरामाणेक जडवानुं काम करनार, जडियो.' जडीआ १०२ [सं. जडित > प्रा. जडिअ]

जयढक स्त्री. 'विजयसूचक पडघम' १२३१ [सं. जयढक्का]

जवहरी पुं. 'झवेरातनो वेपार करनार, झवेरी.' ९६ [अर. जौहर उपरथी]

जाम क्रि. वि. 'जे समये.' ५४, १० (प) [सं. यावत् > प्रा. जाव > अप. जावें. जूनी गुज.मां 'जां' रूप पण छे.]

जामलि अ. 'जेवुं, बराबर.' १४५, १८३ [सं. यामल=जोडकुं, प्रा. जामल. आ रीते सं. यमल = जोडकुं उपरथी प्रा. जमल द्वारा जूनी गुज.मां जमलउ-जमलि ('बराबर, पासे, सरखुं') आदि तथा मराठीमां जवळ थाय छे.] जुओ 'षष्टिशतक प्रकरण'ना शब्दकोशमां जमलउ.

जिनकल्पी पुं. 'अतिशय कठिन आचारो पाळनार एक प्रकारना जैन मुनि.' ५३७ [सं. जिनकल्पिक > प्रा. जिणकल्पिअ. आ जैन धार्मिक परिभाषानो शब्द छे.]

जिमणवार पुं. 'भोजनसमारंभ, जमणवार.' ३८७ [प्रा. जिमण + वार] जुओ 'षष्टिशतक प्रकरण'ना शब्दकोशमां जिमइ.

जीप सं. क्रि. 'जीतवुं, फतेह मेळववी' जीपइ. २६८, २६९, ३२९, ३५३; ११५०; जीपता १२०२; जीपी ३३७; जीपीआ ५०, २६६, २७१; जीपीउ ३१२; जीपुं ३०९ [सं. जित > प्रा. जित्त, जिप्प]

જીવી ન. 'જીવન' ૪૮ (૫) [સં. જીવિત > પ્રા. જીવિઅ]

જૂ ન. 'જુગાર' ૩૨૬, ૩૩૦, ૩૩૬, ૧૦૫૨; જૂઠ ૭૦૭, ૭૧૯ [સં. જૂત > પ્રા. જૂઅ] જુઓ જૂઅ.

જૂઅ ન. 'જુગાર' ૩૨૭, ૩૨૯, ૩૯૯, ૬૨૮, જુઓ જૂ.

જૂઆરી પું. 'જુગારી' ૩૫૯; જૂઆરીનહ ૩૪૯ [સં. જૂતકારિન > પ્રા. જૂઅઆરી]

જૂઆરીપણં ન. 'જુગારીપણું'. ૬૨૯ [સં. જૂતકારિત્વનં > પ્રા. જૂઅ-આરિપ્પણં]

જૂડં વિ. 'જુડું' ૪૦૦; જૂઢ ૪૦૦ [સં. યુત > પ્રા. જુઅ. ગુજ. 'જુડું' શબ્દ સમાનાર્થ હોવા છતાં ફા. 'જુદા' ઉપરથી આવેલો છે, એટલે વ્યુત્પત્તિની દૃષ્ટિએ 'જૂડં' થી મિશ્ર છે.]

જૂરી સ્ત્રી. 'સતામળી', ગુજ. 'જોરાઈ.' ૪૪૬ [ફા. જોર]

જેડિ સ્ત્રી. 'વિલંબ' ૧૦૩૫ ['જેડ-જેડિ' નામ તેમ જ ક્રિયાપદ જૂની ગુજ. માં સુપ્રચલિત છે. સં. 'જેડ' સાથે એને વ્યુત્પત્તિગત સંબંધ હોય એ કદાચિત્ શક્ય છે. આ વિષે જુઓ 'બુદ્ધિપ્રકાશ' ઑગસ્ટ ૧૯૫૧ માં લુપાયેલા 'કાન્હડદે-પ્રવચ્છના ત્રણ વિશિષ્ટ શબ્દપ્રયોગો' એ મારા લેખમાં 'જેડ-જેડિ' વિષેની નોંધ.]

જોઅળ ન. 'ચાર ગાડ, જોજન.' ૯૯, ૬૬૮ [સં. યોજન > પ્રા. જોઅળ]

જાતિ અ. 'જાટ, જલદી' ૫૯૬ [સં. જાટિતિ > પ્રા. જાટતિ, જાતિ]

જાંક સ્ત્રી. 'સંતાપ, જાંખામળ.' ૧૦૪૬ [પ્રા. જાંખ 'સંતાપ થવું']

જૂજ્ઞ ન. 'યુદ્ધ.' ૨૯૯; જૂજ્ઞ ૮૫૪ [સં. યુદ્ધ > પ્રા. જુજ્ઞ]

જૂજ્ઞ અ. ક્રિ. 'યુદ્ધ કરવું, જૂજ્ઞવું.' જૂજ્ઞ ૩૯૧. જુઓ જૂજ્ઞ.

જૂજ્ઞાર પું. 'યોદ્ધો.' ૨૧૬ [સં. યુદ્ધકાર > પ્રા. જુજ્ઞઆર]

જૂવકુ ન. 'લૂમણું, ખૂમણું.' ૧૭૫. સર૦ મં. 'ખૂમકા.'

ટલવિલ અ. ક્રિ. 'ટલવલવું.' ટલવિલ ૨૬ (૫)

ટંકડ પું. 'ચલણનો મુખ્ય સિક્કો, ટંકો.' ટંકા ૯૧૨. અહીં 'સોવન ટંકા' એ નિર્દેશ વઢે સોનાનો ટંકો સમજાય છે. [સં. ટંકં. સર૦ ગુજ. 'ટંકો' (દા. ત. 'દર વરસે દર સેંકડે ચાર ટંકાનું વ્યાજ') વઢી સર૦ 'ટંકશાલ' = સિક્કા પાઢવાનું કારખાનું]

ટાક પું. 'એક દેશ જ્યાં નલરાજાએ વિજય કર્યો હતો; ટક દેશ, સિન્ધુ અને ત્રિયાસ નદીઓ વચ્ચેનો પ્રદેશ.' ૨૬૯ [સં. ટક]

ટાલજ પું. 'ખેલ, ચમત્કાર,' ગુજ. 'ટાલો.' ૪૩૯ [સં. તાલ]

ટાંડી વિ. 'શોભાયુક્ત, સૌભાગ્યયુક્ત.' ૪૬૪ [સં. તુણ્ડકમ્, જૂની ગુજ. 'તાંડ' = મસ્તક; 'તાંડક પાડિડ ઘાલિડ પાડ, પૂછિડે કુસલુ યુધિષ્ઠિર રાડ'—શાલિભદ્રસૂરિકૃત 'પંચપંડવરાસુ' (સં. ૧૪૧૦), પં. ૬૧૫. શરીરમાં મસ્તક ઉચ્ચ સ્થાને હોવાથી સં. તુણ્ડ, જૂની ગુજ. તાંડ-ટાંડ શબ્દમાં 'શોભા'નો અર્થ આવ્યો હશે. એ ઉપરથી બનેલું વિશેષણ તે ટાંડી.]

ટોપ પું. 'યુદ્ધમાં પહેરવાનું શિરસ્ત્રાણ.' ૩૦૬

ટોલ પું. 'નિવાસસ્થાન, ઘર.' ૮૩૦ [પ્રસ્તુત અવતરણમાં આ અર્થ જોઈએ. એટલો સ્પષ્ટ નથી, પણ જૂની ગુજ.ના અન્ય ઉદ્દેશો જોતાં આ અર્થ યોગ્ય લાગે છે. 'જે ઘટશુદ્ધિ અજાણતાં કરઈ કથાકટોલ, પડતું ઘર તે પરહરી નિરિસિરિ મંડઈ ટોલ'—'ત્રિભુવનવીપક પ્રવંધ,' કડી ૫. સર૦ ગુજ. 'ટોલો' = ઘરની મુખ્ય વારસાંખની વાજુનો આગલ પડતો ભાગ; વં. 'તોલ' = શેરી. સં. પ્રતોલિ ઉપરથી.] જુઓ પોલિ.

ઠવ સ. ક્રિ. 'આરોપણ, મૂકવું.' ઠવી ૨૦૯ [સં. *સ્થપયતિ > પ્રા. ઠવડ. સર૦ મ. ઠવળેં] જુઓ ઠાવ.

ઠાકુર પું. 'રાજા,' ગુજ. 'ઠાકોર.' ૨૮૬, ૨૯૫, ૬૮૩, ૮૩૦, ૧૦૬૪; ઠાકુરા ૫૨૭ [સં. પ્રા. ઠકુર. સર૦ ગુજ. ઠકર (એક જ્ઞાતિ), ઠાકોર (બ્રહ્મ-ક્ષત્રિયો અને ભોજકોની અટક), ઠાકર (બ્રાહ્મણોની એક અટક); સર૦ ગુજ. ઠાકોરજી, ઠાકરડો; હિ. મ. ઠાકુર]

ઠાવ સ. ક્રિ. 'મુકામ કરવો.' ઠાવીઆ ૧૦૪૧ [સં. સ્થાપયતિ > પ્રા. ઠાવડ] જુઓ ઠવ.

ઠાહ ન. 'સ્થાન, ઠામ.' ઠાહિ ૧૭૪ [સં. સ્થામ > પા. થામ > પ્રા. ઠામ > અપ. ઠાડ, જૂની ગુજ. ઠાડ, ઠાય. સર૦ હિ. ઠાવ, મ. ઠાવ; પ્રા. ગુજ. ઠા = મોમો, મરતબો]

ઢાહાપણ ન. 'ઢાહાપણ, સમજુપણ.' ૧૦૧૮; ઢાહાપણપણ (ભાવવાચક બે પ્રત્યયો નોંધપાત્ર) ૬૯ [સં. દક્ષત્વન] જુઓ ઢાહુ.

डाहु वि. 'डाह्यो, समजु.' ११३, ६४१, ८६४, १०००; डाहा ३७४ [सं. दक्षः > प्रा. दक्खो, दाखो, * दाहो] जुओ 'प्रष्टिशतक प्रकरण' ना शब्द-कोशमां डहउ.

डील न. 'शरीर.' ४४७; डीलिङ् २३६, २९३, ४१३, ८०६ [प्रा. डिल]

डुहलूं वि. 'कचरावाळुं, डहोळुं.' ९८३ [प्रा. डोह 'डहोळुं करवुं.' आचार्य हेमचन्द्रे आपेला नीचेना अपभ्रंश अवतरणमां आ प्रकारनो प्रयोग छे— 'रक्खइ सा विसंहारिणी त्रे कर चुंविवि जीउ, पडिविंविअ-मुंजालु जलु जेहिं अडोहिउ पीउ,' ८-४-४३९. अही 'अडोहिउ' एउले 'नहि डहोळायेलुं, स्वच्छ.']

डोडी स्त्री. 'एक अलंकार, हाथे पहेरवानुं मादळियुं.' १९१ [अही डोडीनुं वर्णन स्त्रीना अलंकार तरीके छे. अत्यारे पुरुषो पण डोडी पहेरे छे.]

डोली स्त्री. 'झलती झोली, मांदां अशक्तने उपाडीने लई जवानी मांची.' ८८१ [सं. दोला > प्रा. डोला. सर० गुजराती 'डोल' (पाणी भरवानी), 'हिंडोल,' इत्यादि]

ततखिण क्रि. वि. 'ते ज समये.' ११९३ [सं. तत्क्षण > प्रा. तक्खण. सर० थं. तखन]

तलार पुं. 'नगररक्षक, कोटवाल.' २७३ [प्रा. तलवर, तलार. जूनी गुज.मां 'तलार' शब्द सुप्रचलित छे. जैन संस्कृतमां 'तलवर'नो प्रयोग छे, पण ते प्राकृतनी असर छे. पंजाबमां 'तलवर' अटक छे, ते आ प्राकृत शब्दनुं सातत्य बतावे छे.]

तलीया तोरण न. 'एक प्रकारनुं तोरण, तरिया तोरण.' ११९३

ताई पुं. [अ.] 'वणकर.' १०२ [अर. 'तइ' = कपडांनी गडी वाळवी]

ताम क्रि. वि. 'ते समये.' ५४, ११ (प) [सं. तावत् > प्रा. ताव > अप. तावें. जूनी गुज.मां 'तां' रूप पण मळे छे.]

तायक पुं. 'एक देश, ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २६९

तालाचर पुं. [सं.] 'नृत्यनो व्यवसाय करनार एक जाति.' ३९० [प्रशिष्ट संस्कृत साहित्यमां आ शब्द जोवामां आवतो नथी, पण प्राकृतमां एनुं 'तालायर' रूप मळे छे.]

तावडु पुं. 'सूर्यनो ताप, तडको.' तावडि ७९३, ७९४ [सं. ताप > प्रा. ताव + स्वार्थिक 'ड.' मारवाडीमां आ अर्थमां 'तावडो' शब्द प्रचलित छे. सर० गुज. 'ताव' (ज्वर), 'तावडो' (मोटी कडाई)]

तिज स. क्रि. 'त्यजी देवुं, छोडी देवुं.' तिजी ४६१ [सं. त्यज्]

°तु पंचमीनो प्रत्यय. 'पृथ्वीतु' = पृथ्वी करतां. १२१३ [सं. °तः > अप. तड. आचार्य हेमचन्द्र (८-४-३५५, ३७३) सं. भवन्तकः > अप. होन्तड एम आपे छे]

तुडि स्त्री. 'बरावरी, स्पर्धा.' १२ [सं. तुलित > प्रा. तुडिअ]

तुरिउ पुं. 'घोडो.' तुरिया ९३५ [सं. तुरग > प्रा. तुरय]

तरूआरि स्त्री. 'तरवार.' १८० [सं. तरवारि. आ शब्दना अर्वाचीन गुजराती उचारो 'तरवार-तरवेर' सूचवे छे के एनी व्युत्पत्ति फा. 'तलवार'मांथी नथी]

तेतलउ वि. 'तेटलुं.' तेतलइं २६ (प) : [सं. तत्रत्य = प्रा. तित्तिअ, तेत्तिल > अप. तेत्तुल]

त्राटी स्त्री. 'कामडानी भींत के पडदो.' ८८० [दे. तटी = वाड, आवरण]

त्राटीहर न. 'कामडानुं घर.' ३४७ [सं. °गृह > प्रा. °हर]

त्रिकरणसुद्धि स्त्री. 'मन, वचन अने कायानी शुद्धि'. त्रिकरणसुद्धिइ १२४३ [आ जैन धार्मिक परिभाषानो शब्द छे.]

त्रेह पुं. 'जमीनमां ऊतरेलुं बरसादनुं पाणी.' ७५२ [जुओ, 'काठि जलगु जिम धरणिहिं त्रेहु, कुसुमिहिं परिमल गोरसि नेहु; तिलिहिं तेलु जिम ताढिक नीरि, तिम ते निवसइ जगत शरीरि'—'त्रिभुवनदीपक प्रबन्ध,' कडी १३]

त्रोटी स्त्री. अर्थ अस्पष्ट. ८८२. 'त्रोटी'नो अर्थ 'काननुं एक घरेणुं' तथा 'कमरपटो' थाय छे, पण ए वेमांथी एके अर्थ अहीं बंधवेसतो नथी.

त्रोड स. क्रि. 'तोडवुं.' त्रोडइ ११६७; त्रोडी ४६० [सं. त्रोटयति > प्रा. तोडइ] जुओ त्रोडवूं.

त्रोडवूं न. 'तोडवानी क्रिया.' १४३. जुओ त्रोड

थईधर पुं. 'राजानो तांवूलवाहक.' ९३९ [सं. स्थगीधर. 'पृथ्वीचंद्रचरित्र' (प्रा. गुज. का. सं., पृ. ९७) मां आ अर्थमां 'थईयात' शब्द छे. मंगल-माणिक्यकृत 'अंबडवियाधर रास' ५-१७३ मां 'थईयार' छे.]

थाहर स्त्री. 'स्थान.' ४२ (प) [सं. * स्थात > प्रा. थाअ, थाह + स्वार्थिक 'ड.' सर० गुज. ठार.]

थांभु पुं. 'थांभलो,' गुज. 'थांभो.' ३९७ [सं. स्तम्भ > प्रा. थंभ]

थोडेहं वि. 'वधारे ओछुं.' १०५० [सं. स्तोक > प्रा. थोअ + स्वार्थिक 'ड' + सं. 'तर]

दक्षण वि. 'जमणुं.' २; 'दक्षिण दिशा.' २७१ [सं. दक्षिण]

दसाइआ न. व. व. ४३२. 'लघ्न पल्ली वरवहुने श्वसुर पक्ष तरफथी अपातां दस जमण, दसैयां.' १६ (प) [सं. दश + अहानि > अप. दसाहाइं. मंगल-माणिक्यकृत 'अंबडविद्याधर रास' २-९२मां 'दसाहीइं' (दसैयामां) प्रयोग छे ते मूळनी वधु नजदीक छे.]

दह वि. 'दश.' १०६ [सं. दश]

दाघ पुं. 'दाह, बळतरा.' ३४ (प) [सं. दाह]

दाधउ वि. 'दाझेलो.' दाधा ५९२ [सं. दग्ध > प्रा. दद्ध]

दालिद्र न. 'दरिद्रता, गरीबाई.' १२१ [सं. दारिद्र्य]

दाहा पुं. ब. व. 'रमतमां पडता दाणा, दा.' ३६९, १०५३ [फा. दाव]

दिणंद पुं. 'सूर्य.' ६२३ [सं. दिनेन्द्र]

दिहाडउ पुं. 'दिवस, दहाडो.' दिहाडइ ५६; दिहाडा ५०१ [सं. दिवस > प्रा. दिअह > दीह + स्वार्थिक 'आड.' सर० अर्वाचीन गुज. 'दि.'] जुओ दीस, दीह.

दीवटीउ पुं. 'राजा आगळ मशाल पकडनार.' दीवटीआ २७३ [सं. दीपवर्तिकः > प्रा. दीअवटिओ]

दीस पुं. 'दिवस.' २८८ [सं. दिवस > प्रा. दिअस] जुओ दिहाडउ, दीह.

दीह पुं. 'दिवस.' ९८५ [सं. दिवस > प्रा. दिअह] जुओ दिहाडउ, दीस.

दुत्थ वि. 'दुःखी.' १२० [सं. दुःस्थ]

दूतपालक पुं. 'एक राज्याधिकारी.' २७४

दूदु पुं. 'दडियो, पडियो.' ४१६

दूहव स. क्रि. 'दुःख आपणुं.' दूहवइ १०६१, ११७० [सं. दुःखापयति > प्रा. दुहावइ]

दे अ. प्राकृतमां ए संबोधनसूचक छे; अहीं छंदमां पादपूरक तरीके वपरायो छे. ६६९ थी ६८२.

देउर पुं. 'दियर.' ६२८, ६३० [सं. देवर]

देसोटुं न. 'देशवटो, देशनिकाल.' ३९८

देहरउं न. 'दहेहं, मन्दिर.' देहरइ २४० [सं. देवगृहं > प्रा. देअहरं]

दोभागपणउं न. 'दुभाग्य.' ३३३ [सं. दौभाग्यत्वनं > प्रा. दोभगपणं]

दोसी पुं. 'कापडनो वेपारी.' ९५ [सं. दौष्यिक > प्रा. दोस्सिअ]

दूपद न. 'गीतमां दरेक कडीए पुनरुक्त थती पंक्ति, टेक.' ५४६ [सं. ध्रुवपद]

द्रेठि स्त्री. 'तजर, दृष्टि.' ९१ [सं. दृष्टि]

धवल न. 'मंगल प्रसंगोए स्त्रीओ वडे गवातुं गीत, धोल.' ५९ (प) [सं. प्रा. धवल] जुओ धुवुल.

धात स्त्री. 'धातु.' ३२; 'प्रकृति, स्वभाव.' ९७३, ११२४ [सं. धातु]

धार स्त्री. 'एक प्रदेश ज्यां नले विजय कर्यो हतो. मध्य भारतमां आवेले धार [सं. धारा. भोजराजा धारानगरीमां राज्य करतो हतो ए इतिहासप्रसिद्ध छे.]

धिन अ. 'शाबाश, धन्य.' १०१०, ११३६, ११९९; धिअ ५२, ६५, ११०१ [सं. धन्य]

धीरट्ट स्त्री. 'धैर्य' ५०६; वि. 'धैर्यवान' ४०३ [सं. धृष्ट > प्रा. धरट्ट, धिरट्ट. बन्नी जूनी गुज.मां आ अर्थमां 'धीरष्ट' शब्द पण मले छे; जुओ 'षष्टि-शतक प्रकरण'ना शब्दकोशमां धीरट्ट. सर० गुज. हि. 'धीट.']

धुवुल जुओ धवल.

धूपघटी स्त्री. [सं.] 'धूपदानी' १७१.

धूलहडी स्त्री. 'होळीना बीजा दिवसनो तहेवार, धूलेडी.' धूलहडीना ३४७ [सं. धूलि, प्रा. धूलही + स्वार्थिक 'डी.' सर० 'बहु विगोइउ फेडिउ ठाउ, जिम धूलहडी केरउ राउ'—जिनप्रभाचार्यकृत 'भव्यचरित' (तेरमो सैको), कडी ५]

धसुड स. क्रि. 'हांकी काढवुं.' धसुडी ४६६

न अ. भारदर्शक, अर्वाचीन गुज. 'ने' (जेम के—कहो ने, बोलों ने इत्यादि) १, ४५४, ६४३, ६६७, ६७८, ८२२, ९२५, ११७२, ११७४, ११७५.

‘नइ’ चतुर्थीनो प्रत्यय. ‘माटे.’ काजनइ (कामने माटे) ४८ (प)

नइं स्त्री. ‘नदी’ ४४ (प) [सं. नदी > प्रा. नइ] जुओ नय.

नट अ. क्रि. ‘दुःख पामवुं.’ नडइ ९७७ [प्रा. णड ‘खेद पामवो.’ ए उपरथी गुज. ‘नडवुं’ स. क्रि. छे. सर० म. नडणें, हि नटना. सं. नृत्-नट् > प्रा. णट् उपरथी अर्थ थोडोको हलको पडीने आ शब्द आव्यो होय एम वने.]

नणंदर स्त्री. ‘पतिनी वहेन, नणंद.’ २३० [सं. ननान्द्र]

नधि पुं. ‘समृद्धि.’ ६३ (प) [सं. निधि]

नभव स. क्रि. ‘निभाववुं’ नभवावइ १०६१ [सं. निर्वह् > प्रा. णिर्वह उपरथी]

नय स्त्री. ‘नदी’ ५०० [सं. नदी > प्रा. नइ] जुओ नइं

नरवहिवुं न. ‘निर्वाह करवो ते.’ नरवहिवानी ९८८ [सं. निर्वह्]

नवसर वि. ‘नव सेरनो (हार).’ १९१ [सर < प्रा. सरि, जे संस्कृत स उपरथी]

नस्तर अ. क्रि. ‘खुं.’ नस्तरइ ८४१ [सं. निस्तरति]

नहींतरि अ. ‘नहि तो, नहितर.’ १०४९ [सं. नहि + तर्हि]

नागफूली स्त्री. ‘स्त्रीनो एक अलंकार.’ १९४

नागहथ पुं. ‘स्त्रीनो एक अलंकार.’ १९४

नाटईउं न. ‘रेशमना वाणानुं वस्त्र.’ ८८३ [प्रेमानंदे ‘मामेरा’मां ‘छेल-वहुने छींउं ज आपी, नानी बहुने नाट जी’ (पंक्ति ५६८) ए प्रमाणे ‘नाट’नो उल्लेख कर्यो छे, पण एथी आ वस्त्रना प्रकारनी स्पष्टता थती नथी. सत्तरमा शतकमां थयेला गोविन्दकृत ‘मामेरा’ना उल्लेखो आ माटे कामना छे ‘नीली शली नाटी घणी, जाणे ने हवडानी वणी’ (पं. १३७); ‘हीरवणी नाटीआणी भात्य चोखलीआं.’ (पं. १६३)]

नाटक न. ‘नृत्य’. ८५, १२४, ५३२, १०४५; नीचेनां स्थलोए ‘नृत्य’ अने ‘नाटकनो प्रयोग’ ए वजे अर्थो होय ए शक्य छे: १४५, ११०६, १२०५

नाण स. क्रि. ‘जाणवुं,’ गुज. ‘नाणवुं.’ ६६७ [सं. ज्ञान > प्रा. नाण]

नादर स. क्रि. ‘आदर न करवो ते.’ नादरइ २५३ [न + आदरइ]

नान्हूं वि. 'नानुं, लघु.' ९८४ [सं. श्लक्ष्ण > प्रा. ल्हह; नण्ह]

नाप स. क्रि. 'नहि आपवुं ते.' नापी ४४८ [न + आपी. सं. अर्प > प्रा. अप्प]

नालुं न. 'वहेळो, गरनाळुं.' नाला ४५ (प) [सं. नालकम्]

नाव अ. क्रि. 'नहि आववुं ते.' नाविउ ५९१ [न + आविउ. सं. आयाति > प्रा. आयाइ > आवइ]

नाह पुं. 'पति.' ५०९, ७३७ [सं. नाथ] जुओ नाहलु.

नाहलु पुं. 'पति, नावलियो.' ४० (प) [सं. नाथ > प्रा. नाह + स्वार्थिक 'ल'] जुओ नाह.

निकरु वि. 'कर विनानो.' निकरा ६० (प) [सं. निष्कर > प्रा. णिकर]

निखूंती वि. 'निमम्र.' ५०६ [नि + खूंती < प्रा. खुत्त < सं. * क्षुत्त]

निगध पुं. 'निषध राजा.' २२६ [सं. निषध]

निगोद पुं. [सं.] 'अनंत जीवोनुं एक साधारण शरीरविशेष.' ११०३ [आ जैन धार्मिक परिभाषानो शब्द छे.]

नितु अ. 'दररोज.' १४ (प) [सं. नित्य]

निदान न. [सं.] 'अंत, परिणाम.' निदानि ८१८; निदानिइ ४७५

नियरि स्त्री. 'नगरी.' १४ (प) [सं. नगरी > प्रा. नयरी]

निरतु वि. 'आसक्त.' ५८८; निरतां १६३ [सं. निरत]

निर्गुणगारु पुं. 'अवगुण करनार.' निर्गुणगारा ८४८ [सं. निर्गुण + कारक > प्रा. गारअ]

निर्मदा स्त्री. 'नर्मदा नदी.' २७१ [सं. नर्मदा]

निवड वि. 'सज्जड.' ६७३ [सं. निविड]

निसण स. क्रि. 'सांभळवुं.' निसणेइ १ (प) [नि + सणेइ < प्रा. सुणेइ, सुणइ < सं. श्रुणोति]

नीठर वि. 'दयाहीन.' ८२३; नींठर ७३४, ८४९ [सं. निष्ठुर > प्रा. णिठ्ठुर]

नीसत वि. 'सत्त्वहीन.' ८२३ [सं. निःसत्त्व > प्रा. निस्सत्त]

નીંચ સ. કિ. 'નાચી દેવું.' નીંચીડ ૩૧૭ [સં. નિક્ષિપતિ > પ્રા. ણિક્ષિવદ્, ણિક્ષંડ]

નીંશાણ ન. 'નિશાનડંકા.' ૧૨૩ [સં. નિઃસ્વન કે નિઃસ્વાન > પ્રા. નિસ્સાણ. ફાં. નિશાન = 'ચિહ્ન' શબ્દથી આ ભિન્ન છે]

નુમુ વિ. 'નવમો' ૧૦૦ [સં. નવમ > પ્રા. નઝમ]

નુહદ્ 'ન હોય,' ગુજ. 'ન્હોય.' ૬૨, ૬૩, ૬૪, ૭૦, ૪૧૦, ૪૧૦, ૯૮૮, ૧૧૭૭; નુહતી 'ન હતી, ન્હોતી.' ૯૮૮ [ન + સં. ભવતિ > પ્રા. હવદ્, અપ. હદ્]

નેઝર ન. 'જ્ઞાંઝર, નૂપુર.' ૧૧૦; નેઝરનૂ ૩ [સં. *નેઝુર = નૂપુર; સર૦ ગુજ. નેવર, નેપુર; હિં. નેવર, નેવલ]

[નેસદ્ પું. 'ભરવાડોનું જંગલમાં આવેલું નિવાસસ્થાન, નેસડો.' ૩૪૬ [સં. નિવેશ > પ્રા. નિએસ > ગુજ. નેસ + સ્વાર્થિક 'દ્']

નેસાલ સ્ત્રી. 'નિશાલ, પાઠશાળા.' નેસાલદ્ ૧૨૮, ૧૪૫, ૧૬૧, ૩૮૮. નેસાલિ ૧૩૬ [સં. લેક્ષાલા > પ્રા. લેહસાલા > જૂની ગુજ. લેસાલ]

નેહલુ પું. 'સ્નેહ, નેહ.' ૧૧૨૫ [સં. સ્નેહ > પ્રા. નેહ + સ્વાર્થિક 'લુ']

પદર સ્ત્રી. 'પ્રકાર, પેર.' પદરિ ૩૭૩, ૭૪૨, ૮૦૨, ૧૧૬૨. [સં. પ્રકાર > પયાર, પયર, પદર, પદરિ, પરિ. જુઓ પરિ.]

પક્ષીદ્ અ. 'વિના.' ૯૯૨. પપે ૧૭૧ [સં. * પક્ષસ્મિન્ > અપ. પક્ષહિં > જૂની ગુજ. પાખદ્, પખદ્; પાખે, પખે] જુઓ પાખદ્.

પગપડળ ન. 'પહેલી વાર સાસરે આવ્યા પછી વહુ વડીલોને પગે લાગે એ ક્રિયા.' પગપડળદ્ ૨૪૪ [સં. પદક > પ્રા. પઅગ, જે ઉપરથી પગ અને પાગ એ બે શબ્દો આવે છે. સં. પતન > પડળ]

પચ્ચાણ ન. 'કોઈ વસ્તુનો ત્યાગ કરવાની પ્રતિજ્ઞા.' ૧૧૪૬ [સં. પ્રત્યા-લ્યાન > પ્રા. પચ્ચક્ષાણ. આ જૈન ધાર્મિક પરિભાષાનો શબ્દ છે.]

પછેડી સ્ત્રી. 'ઉત્તરીય' ૧૪૧ [સં. પ્રચ્છદિકા > પ્રા. પચ્છડિઆ. 'વાલિકા-ઓની ઓઢણી માટે આજે 'પછેડો' શબ્દ વપરાય છે. 'પછેવડ' અને 'પછેવડી' જેવા પ્રયોગો પણ જૂની ગુજ. માં છે. જુઓ મંગલમાળિક્ય કૃત 'અંબડવિદ્યાધર રાસ' ૭૦૯, ૩-૧૮૯]

પટડલડં ન. 'ઉત્તમ રેશમી વસ્ત્ર, પટોલું.' ૮૮૨; પટકૂલ ૨૨૩, ૩૬૯; પટકૂલ ૭૧૭; પટુલડી છી. ૪૪ (પ) [સં. પટકૂલ > પ્રા. પટકૂલ. 'વસ્ત્ર' અર્થમાં કૂલ શબ્દ સંસ્કૃત કોશમાં જો કે મળતો નથી, પણ 'વળકર'ના અર્થમાં કૌલિક છે, એટલે કૂલ વિષે સંદેહ રહેતો નથી. કેટલાક 'પટોલા'ની વ્યુત્પત્તિ પટ + ટુકૂલ ઉપરથી આપે છે.]

પડષ સ. ક્રિ. 'રાહ જોવી.' પડષુ ૬૦ [સં. પ્રતીક્ષ > પ્રા. પડિક્ષ, પડકલ. જૂની ગુજ.માં આ ક્રિયાપદ સુપ્રચલિત છે. વિગત માટે જુઓ 'બુદ્ધિપ્રકાશ,' ઑગસ્ટ ૧૨૫૧માં 'કાન્હડદેવબન્ધના ત્રણ વિશિષ્ટ શબ્દપ્રયોગો' એ મારા લેખમાં 'પડલ' વિષે નોંધ.]

પડવડુ વિ. 'સ્પષ્ટ, ઉચિત.' પડવડા ૨૮૪ [સં. પ્રતિપદ > પ્રા. પડિવડ. અન્ય સન્દર્ભમાં આ શબ્દનો 'સજ્જ, તૈયાર' એવો અર્થ પણ થાય છે. જુઓ મંગલ-માણિક્યકૃત 'અંબડવિદ્યાધર રાસ,' ૪-૨૪૦]

પઢ સ. ક્રિ. 'વાંચવું, પઢવું.' પઢઈ ૧૨૫૩ [સં. પર > પ્રા. પઢ]

પળમ સ. ક્રિ. 'પ્રણામ કરવું.' પળમેવિ ૧ (પ) [સં. પ્ર + નમ્]

પતીજ છી. 'વિશ્વાસ.' ૮૫૭ [સં. પ્રત્યય > પ્રા. પત્તિજ]

પત્તન ન. [સં.] 'નગર, પાટણ.' ૩૬૮. જુઓ પાટણ.

પમળ સ. ક્રિ. 'બોલવું.' પમળેઈ ૧ (પ) [સં. પ્ર + મળ]

પરનાલ છી. 'નેવાનું પાળી શીલવા માટેની નીક, પરનાલ.' પરનાલિ ૮૨૯ [સં. પ્રણાલ > પ્રા. પરણાલ]

પરવાર પું. 'પરિવાર, રસાલો.' પરવારસ્યું ૮૬૯ [સં. પરિવાર]

પરાણિ અ. 'પરાણે, બઝલબરીથી.' ૯૭૪ [સં. પ્રાણ > પરાણ] જુઓ પ્રાણ અને સપરાણ.

પરિ છી. ૧૩૦, ૨૭૭, ૯૧૦, ૧૦૫૧; પરિઈ ૧૦, ૫૯, ૧૨૨, ૨૧૨, ૨૨૯, ૨૯૦, ૪૧૫, ૪૧૯; પરિપરિના ૯૭. જુઓ પહર.

પરિષ સ. ક્રિ. 'પરીક્ષા કરવી, પરખવું.' પરિષી ૨૦૯; પરીખડી છી. 'પરીક્ષા, પરખ.' ૮૫૭, ૮૫૮ [સં. પરીક્ષ > પ્રા. પરિકલ]

પરીઅચ્છિ છી. 'પઢવો.' [પરિચ્છિ તિરસ્કરિણી] — 'પ્રાચીન ગુજરાતી ગદ્ય-સન્દર્ભ,' પૃ. ૧૯૦. પરીઅચ્છ અને પરીઅલ્લ એવાં પણ એવાં રૂપો જૂના સાહિત્યમાં મળે

छे. एनां अवतरणो मांटे जुओ 'बुद्धिप्रकाश,' जुलाई-सप्टेम्बर १९४५मां मारो लेख 'परीअचि.' एनी व्युत्पत्ति 'परि + प्रा. अंछ' (लांयुं करयुं, बांधयुं) एमांथी अथवा सं. परिच्छद (पडदो) एमांथी प्रा. * परिच्छअ > परिअछ > परीअच > परीअचि ए क्रमे संभवे छे.]

परीसह पुं. 'तपश्चर्यामां सहन करवानां विघ्नो.' ५१, ११५० [सं. परीषह. 'उत्तराध्ययन सूत्र'ना 'परीषह अध्ययन'मां बावीस प्रकारना परीषह गणावाया छे. जैन धार्मिक परिभाषानो आ शब्द छे.]

परुस स. क्रि. 'क्रोध करवो.' परुसीइ १३ (प) [सं. प्र + रुप्]

पल्यु न. 'सफेद वाळ, पळियुं.' पल्या २५२ [सं. पलित > प्रा. पलिअ]

पमाय पुं. 'कृपादान.' ११२, ७९८ [सं. प्रसाद] जुओ सुपसाउछु.

पहिट स. क्रि. 'पलटयुं.' पहिटीइ ८३६

पहुवीनाह पुं. 'पृथ्वीनो अधिपति.' ५९ (प) [सं. पृथ्वीनाथ]

पंच पद न. [सं.] 'पंच नमस्कार, नवकार मंत्र.' १०४०

पंच शब्द पुं. 'पांच वाद्यनो मंगलसूचक ध्वनि.' १२५, ११४० ['पंच शब्द' अथवा 'पंच महाशब्द'नो उल्लेख गुजराती तथा अन्य भारतीय भाषाओना जूना साहित्यमां आवे छे. केटलाक एनो अर्थ पांच मंगलगीत, पांच देवताओनां स्तोत्र अथवा पांच वार वाजां बगडाववां एवो पण करे छे. परन्तु ए करतां उपर पहलां कहेलो अर्थ बंधारे उचित जणाय छे. कन्नड भाषाना 'विवेकचिन्तामणि' नामे ग्रन्थमां शृंग, तम्मट अथवा तंयूर, शंख, मेरि अने जयघंटा ए प्रमाणें पांच वाद्यनो नाम आप्यां छे. तुलसीकृत 'रामायण'नी एक टीकामां पांच वाद्यनो नीचे प्रमाणे निर्देश कयौं छे—'तंत्री ताल सुझांझ पुनि जानु नगारा चार; पंचम फूँके से बजे पांच शब्द परकार.' जुओ 'नागरीप्रचारिणी पत्रिका,' पु. १, पु. २३७]

पाइकु पुं. 'पायदलनो सैनिक, पायक.' ६४ [प्रा. पाइक < सं. पाद + क?]

पाखइ अ. 'विना.' १३८, ६०३, ८०८, ९७०, ९९२, ११२९, ११७२. जुओ पखीइ.

पाग पुं. 'पग.' १०८२, ४९ (प); पागि ५०८. जुओ पगपडण.

पाटण न. 'नगर.' ३३७ [सं. पत्तन > प्रा. पट्टण]

पाटल पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कयौ हतो.' २७०

पाड्ड वि. 'अशुभ, हलको.' ३१९, ६८९; पाड्डई ४०० [सं. * पातुंके > प्रा. पाड्डुअ]

पात्र स्त्री. [सं.] 'नर्तिका.' ३८८. सर० गुज. 'पातर' = गणिका; एमां अर्थ नीचे ऊतयों छे.

पाषांतिक पुं. 'एक प्रदेश ज्यां नलराजाए विजय कयौ हतो.' २७१

पारधि स्त्री. 'शिकार, मृगया.' २१ [सं. पापर्दि > प्रा. पारदि]

पालउ वि. 'पगे चालतो, पाळो.' २५ (प); पाला ३९४; पाली २६ (प) [सं. पालक 'रक्षक, चौकीदार' > प्रा. पालअ. चौकीदार घणुंखरुं पगे चालतो होय तथी उपर्युक्त अर्थ निष्पन्न थयो हशे.]

पालक न. [सं.] 'एक देवविमान.' १७४

पाहिइ अ. 'ना करतां.' २६२, २७५, ८४५; 'पासे' ९७४ [सं. पक्षे के * पक्षस्मिन् > अप. पक्खहि, पक्खइ, पाखइ, पाहइ. जूनी. गुज.मां आ शब्दनां विविध रूपान्तरो माटे जुओ 'षष्ठिशतक प्रकरण' ना शब्दकोशमां पाहइ.]

पीआणउं 'प्रयाण, कूच.' १०३५; पीआणे ३०० [सं. प्रयाणक > प्रा. पयाणअ]

पीआरडी वि. 'बीजानी, पराई.' ३१८; पीआरा ४५० [प्रा. पराय < सं. * पराक?]

पीठमर्वक पुं. [सं.] 'नृत्यशिक्षक, नृत्यकार.' २७४

पीहर न. 'पियर, स्त्रीना पितांतुं घर.' ४०४, २६ (प); पीहरि ४७९, ५१२, ७२८, ७४०, ८२१, ९०९, ४२ (प); पीहरिथी ८१६, ८१७. [सं. पितृगृह > प्रा. पियहर. ए ज प्रमाणे सर० सं. मातृगृह > प्रा. माइहर > गुज. मैयर; सं. कदलीगृह > जूनी गुज. कदलीहर; सं. भूमिगृह > प्रा. भूइंहर > गुज. भुइं-भोयरुं; सं. जिनगृह > प्रा. जिणहर; सं. यमगृह > प्रा. अने जूनी गुज. जमहर > जवहर, गुज. हि. जौहर.]

पुढ अ. क्रि. 'सुई जवुं, पोढवुं.' पुढइ २७ (प) [दे. प्रवड्ड. क्रा.मां आ अर्थमां 'पहुड' क्रियापद छे, एटले आने द्राविडी ऋणशब्द गणवो घटे.]

પુતાર પું. 'હાથીનો મહાવત.' પુતારની ૭૮૪ [આ શબ્દની વ્યુત્પત્તિ નક્કી થઈ શકી નથી, પણ જૂના સાહિત્યમાં ઠેઠ પ્રેમાનંદના સમય સુધી તે નિશ્ચિત-પણે આ અર્થમાં વપરાયો છે. જુઓ 'બુદ્ધિપ્રકાશ,' સપ્ટેમ્બર ૧૯૪૮માં મારો લેખ 'પડતાર-પૂતાર.']

પુહચુ વિ. 'મોટો, શક્તિશાળી, પહોંચતો.' ૧૦૦; પુહુચતં ૧૦૯. જુઓ પુહુત.

પુહવી સ્ત્રી. 'પૃથ્વી.' પુહવહં ૩૦ (પ) [સં. પૃથ્વી]

પુહુત અ. ક્રિ. 'પહોંચવું.' પુહુતા ૧૭૨; પુહુતુ ૭૦૩, ૮૦૧, ૧૧૮૦, ૧૩ (પ) [સં. પ્રભૂત > પ્રા. પહુત, પહુચ. નરસિંહરાવ સં. પ્રાપ્ત > પત્ત > પહુંત ઉપરથી અને ટર્નર પ્રભુત્વ > પહુત ઉપરથી આપે છે.] જુઓ પુહચતુ.

પૂગ અ. ક્રિ. 'સંતોષ થવો, પુરાવું.' પૂગહ ૧, ૧૫૨, ૭૯૧, ૮૬૭; પૂગસિહ ૩૨૬; પૂગી ૧૨૨, ૯૫૩, ૧૦૧૦ [સં. પૂર્યતે > પ્રા. પુજ્ઞહ > જૂની ગુજ. પૂજહ, પૂગહ. સર૦ અર્વાચીન ગુજ. પૂગવું = પહોંચવું.]

પૂર્વ ન. 'જૈન શાસ્ત્રોનો એક વિભાગ.' ૧૧૦૩ [આગમ સાહિત્યના અંગ-વિભાગમાં બારમું અંગ 'દષ્ટિવાદ' નામે હતું. એમાં ચૌદ 'પૂર્વ' હતાં. દષ્ટિવાદ તેમ જ પૂર્વ ઘણા સમય પહેલાં લુપ્ત થઈ ગયાં છે.]

પૂંલ સ. ક્રિ. 'વરકન્યાને વધાવવાં તે, પોંલવું.' પૂંપહ ૧૦ (પ) [પ્રા. પુંલ, પોલ્લ < સં. પ્રોલ્લ?]

પોલં વિ. 'મહાન.' ૧૨૫૩ [સં. પ્રૌલ]

પોલિ સ્ત્રી. 'દરવાજો.' ૯૫૩ [સં. પ્રતોલિ > પ્રા. પઓલિ. ગુજ. 'પોલ.' સર૦ ત્રિપોલિયું = ત્રણ દરવાજા.] જુઓ ટોલ.

પ્રતિમા સ્ત્રી. [સં.] 'ધ્યાન માટે શરીરને નિશ્ચલ રાખવું તે, કાયોત્સર્ગ.' પ્રતિમાહ ૩૧૦ [જૈન ધાર્મિક પરિભાષાનો આ શબ્દ છે.]

પ્રદક્ષણ સ્ત્રી. 'પ્રદક્ષિણા.' ૧૧૪૨ [સં. પ્રદક્ષિણા]

પ્રહુસુ પું. 'આનંદ.' ૭૩૧ [સં. પ્રહર્ષ]

પ્રાણ ન. 'બઠ.' પ્રાણહ ૩ (પ). જુઓ પરાણિ અને સપરાણુ.

પ્રીસ સ. ક્રિ. 'પીરસવું, ભોજન આપવું.' પ્રીસીડં ૯૧૧ [સં. પરિવિશ્ > પ્રા. પરીસ]

फणगर पुं. 'साप, फणधर.' ४८० [सं. फणकर > प्रा. फणगर]

फरस सं. क्रि. 'स्पर्श करवो.' फरसइ ९३७; फरसावीसि ९७३ [सं. स्पर्श]

फाग पुं. 'वसंतमां गावानुं गीत.' ३८९, १००५ [सं. फल्गु == 'वसंत,' प्रा. फग्गु, जूनी गुज. फागु]

फाली स्त्री. 'वखनो टुकडो.' ८८३ [सं. स्फाल् > प्रा. फाल, फाड. सर० गुज. चोफाल, फालियुं, फालवणी, इत्यादि.]

फाव स. क्रि. 'लाभ मेळववो, फाववुं.' फावइ ९१७; फावीउ ७२३ [प्रा. फव्व. 'बृहत्कल्प सूत्र' भाष्यगाथा २२१९मां 'फव्विहामो' एवो प्रयोग छे.]

झकाण पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २६७

बड्ड पुं. 'ब्राह्मण,' गुज. 'बडवो.' ५२ (प) [सं. बटुक > प्रा. बडुअ]

बरक स. क्रि. 'गर्जना करवी.' बरकइ ४८१ [प्रा. बुक्क. म. बरकगें]

बरटी स्त्री. 'एक हलकुं धान्य, बंटी.' ७० [दे. बरठी]

बण्क पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २६९

बहिनर स्त्री. 'बहेन,' गुज. 'बहेनड.' ६६३, ७ (प) [सं. भगिनी > प्रा. बहिनी, बहिन + स्वार्थिक 'ड']

बहिरखु पुं. 'स्त्रीनी कोणीनुं एक घरेणुं.' बहिरषा १९३ [प्रा. बाहरक्ख < सं. बाहुरक्ष. सर० हि. बैरखी]

बंभ पुं. 'ब्राह्मण.' ८९२ [सं. ब्रह्म > प्रा. बंभ. अमदावादमां सांकडी शेरीमां 'रघुनाथ बंभ (बंभ) नी पोळ' छे. सर० 'जाडो बम.']

बाई स्त्री. 'बहेन.' ६४३ [दे. बाइया = माता]

बाउलि स्त्री. 'नाना बावळ, बावळी.' १००७; बाउलीआ पुं. ४८७ [सं. बच्चुल > बावुल > बावुल]

बापीहउ पुं. 'एक पक्षी, पपैयो' ६९६ [दे. बप्पीह]

बिंद न. 'टीपुं.' १०८३ [सं. बिन्दु]

बूजर पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २६८

बोंकार पुं. 'गर्जना.' ४८० [रवानुकारी]

મહસાહત પું. ' મેંસો રાખનાર. ' ૧૦૦ [સં. મહિષ > પ્રા. મહિસ. મ. મ્હેસ, હિ. મેંસ, ગુજ. મેંસ. પાટણમાં એક મહોલ્લાતું નામ ' મેંસાતવાડો ' છે.]

મળી અ. ' માટે. ' ૮૦૪ [સં. મળિત્વા, પ્રા. મળિઅ]

મમરી સ્ત્રી. ' સ્ત્રીનું એક ઘરેણું. ' ૧૯૪ [સં. મ્રમરી]

મમહિ સ્ત્રી. ' મમર. ' ૧૮૪, ૪૫૨ [સં. * મ્રમુક > પ્રા. મમુહ]

મવિક પું. [સં.] ' મોક્ષને યોગ્ય જીવ. ' ૧૧૦૪ [આ જૈન ધાર્મિક પરિભાષાનો શબ્દ છે.] જુઓ મવિય અને મવ્ય.

મવિય પું. ' મોક્ષને યોગ્ય જીવ. ' મવિયા ૧૧૦૫; મવીય ૧ (૫) [સં. મવિક] જુઓ મવિક અને મવ્ય.

મવ્ય પું. [સં.] ' મોક્ષને યોગ્ય જીવ. ' ૮૩૪. જુઓ મવિક અને મવિય.

માખડી સ્ત્રી. ' વાળી. ' ૪૬૫ [સં. માષા > માખા, માખ + સ્વાશ્લિક ' ડી '] જુઓ માસ.

મામળું ન. ' માથા ઉપર હાથ ફેરવીને ઓવારણાં લેવાં તે. ' મામળહ ૬૦૮ [પ્રા. મામળ < સં. મ્રામળ - મ્રમળ]

માવઠિ સ્ત્રી. ' ઉપાધિ, જંજાલ. ' ૮૨૨, ૯૭૪ [સં. માવ + અર્થિન > પ્રા. માવ + અટ્ટી]

માસ સ્ત્રી. ' ગીત. ' ૩૮૯ [સં. માષા > પ્રા. માસા. જૂની ગુજરાતીમાં જૈન રાસા આદિનાં કડવાંને ' માષા ' અથવા ' માસ ' કહેવામાં આવે છે. કેટલીક વાર અલગ કાવ્યોને પણ ' માસ ' કહે છે, જેમ કે ' લક્ષ્મી મહત્તરા માસ. '] જુઓ માખડી.

માંકાર પું. ' મેરનો અવાજ. ' ૩૯૦ [સ્વાનુકારી]

મુહ સ્ત્રી. ' જમીન. ' ૯૪૨. મુહ સપ્તમીનું રૂપ. ૪૧૨; મુહ ૪૩ (૫) [સં. ભૂમિ]

મોલુવ સ. ક્રિ. ' મોઠવવું. ' મોલુવ્યા ૪૮ [સં. * મ્રમુલ્લક > પ્રા. મોલ્લઅ-મોલઅ; ક્રિયાપદિક રૂપ મોલવહ]

મ અ. નિષેધાર્થ ૨૫૭

મજ્ઞ સ. ' મને. ' ૧ [સં. મઙ્ગમ્ > પા. મઙ્ઘં, પ્રા. મઙ્ઙં > અપ. મઙ્ઙુ > ગુજ. મજ-મુજ]

મજ્ઞારિ અ. 'અંદર, મધ્યે.' ૭૦૩, ૧૧૦૬, ૧૩૦૪ [સં. * મધ્યકાર્યે
અથવા મધ્ય + કાર > પ્રા. મજ્ઞાર. ગુજ. મોજ્ઞાર, મજ્ઞિયારં (સહિયારં),
મ. માજ્ઞારી]

મઠ પું. 'મઠ.' ૮૯ [સં. મઠ]

મથિલા સ્ત્રી. 'એ નામનું નગર.' ૬૨૧; મથિલાઈ ૬૨૨; મથિલાના ૬૨૩
[સં. મિથિલા]

મદભિંમલ વિ. 'મદવિહ્વલ' ૩૦૫ [સં. મદ + વિહ્વલ > મદ + પ્રા.
મિહ્વલ. જુઓ: 'વડલસિરિ મદભીંમલ ઇ મલયણુ અલિરાજ'—'વસંતવિલાસ.'
કઢી ૭૪; ભ્રમર ભમઈ મદભિંમલ્યા, મુખિ લેવા મુખવાસ'—ગણપતિકૃત
'માધવાનલ-કામકંદલા પ્રવન્ધ,' અંગ ૮, કઢી ૧૪૯; 'મુખ સંભારું મદભિંમલી,
સુરતવસા સોહઈ જે વલિ'—જ્ઞાનકૃત 'વિલ્હણપંચાશિકા,' કઢી ૭૯. 'વીમલપણું'
(વિહ્વલપણું) એ રૂપ માલગની 'કાદંબરી' (કડવું ૧૯, કઢી ૭૮)માં આવે છે,
જેમાંથી સહેજે 'મીમલપણું' કે 'મીંમલપણું' નિષ્પન્ન થાય.]

મરૂડ પું. 'ડમરો.' ૧૧૦૭ [સં. મુકુલ > પ્રા. મરર]

મલાવી વિ. 'અજ્ઞાન.' ૭૨ [શાસ્ત્રશ્લોક નહિ બોલી શકનાર પોપટને માટે આ
વિશેષણ વપરાયું છે. આ શવ્દના અન્ય પ્રયોગો મળે ત્યારે એનો અર્થ પૂરેપૂરો નિશ્ચિત
થઈ શકે. ગુજરાતીમાં 'મલાલું'નો અર્થ 'વાડું-દોઢી આંખવાળું' થાય છે;
'મલાલું જોવું' એટલે 'આંધી નજરે જોવું'. એટલે આ જૂના તથા નવા પ્રયોગો વચ્ચે
કેટલોક અર્થગત સંબંધ હોય એ શક્ય છે.]

મસુ પું. 'મચ્છર' ૮૮૬ [સં. મશક > પ્રા. મસઅ]

મહુકમ વિ. 'સમર્થ.' ૮૦૬, ૯૦૩ [અર. મુહકમ = બલવાન. ગુજરાતના
વણિકોમાં મહોકમચંદ નામ હોય છે.]

મહુઅરિ સ્ત્રી. 'વાંસઢી, મહુઅર.' ૪૮ [સં. મધુકર > પ્રા. મહુઅર =
'મિષ્ટતા ઉત્પન્ન કરનાર' એ અર્થમાં ?]

મહુત ન. 'મોટાઈ.' ૭૦૩, ૮૨૧ [સં. મહત્ત્વ > પ્રા. મહત્ત]

મંજીઠ પું. 'એક પ્રકારનો લાલ રંગ, મજીઠ.' ૯૫, ૮૩૯ [સં. મંજિષ્ઠા > પ્રા.
મંજિઠા]

માચ અ. ક્રિ. 'આનંદિત થવું.' માચઈ ૧૨૩૨ [સં. માચતિ > પ્રા. મજ્ઞઈ
> જૂની ગુજ. મચ્છઈ અથવા સં. મત્ત > મચ્ > માચ.]

माछिली स्त्री. 'माछली' ३२१ [सं. मत्स्य > प्रा. मच्छ + स्वार्थिक 'इक्षी']

माझ न. अंदाज, सुमार. 'माझनइ' ३५४ [अर. मवाज = वजन. 'सुमारे, आशारे' ए अर्थमां आ प्रयोग जूनी गुज. मां अन्यत्र पण छे: 'सात वरसनइ गाजनइ गोरीडा दल घण घाण, गढपति गढरोहि भड्यु चूपटमल चहुआण'—कान्हडदे-प्रबन्ध, 'खंड २, कडी १५४; 'रात बि पहर तणइ माझनइ, कीसी वात कीधी ते. भणइ'—संघकुलकृत 'नेदवत्रीसी,' कडी १५१]

माण स. क्रि. 'नहि आणवु ते.' माणसि ७७४; माणसिउ १४० [म + आणसि, इत्यादि. सं. आनयति > पा. आनेति, प्रा. आणेइ > जूनी गुज. आणइ]

मादलीउं न. 'एक घरेगुं, मादलियुं.' मादलीआ १९१ [सं. मर्दल > प्रा. मद्दल (एक वाद्य). वज्जेना घाटना साम्य उपरथी]

माम स्त्री. गौरव '४२४ [सं. माम = मासं. जुओ अन्य केउलाक प्रयोगो—'सुदामो कहे, विप्रने नथी मागतां प्रत्यवाय; पण मित्र आगळ माम मूकी मागतां जीव जाय, माम न मूकीए रे'—प्रेमानंदकृत 'सुदामाचरित्र,' कडवुं ३, कडी २; 'रथवोणा कीधा राम, मूकी माम ने नाठा काम'—प्रेमानंदकृत 'ओखाहरण,' 'बृहत्काव्यदोहन' भाग १ ला नी वाचना, कडवुं ३७, कडी ३५]

माल पुं. 'पहेलवान.' ३९१ [सं. मल्ल] जुओ मालाखाड.

मालाखाड पुं. 'अखाडो, व्यायामशाळा.' मालाखाडइ ३९१ [सं. मल्ल + अक्षवाट > अक्खाड] जुओ माल.

माहिलु वि. 'अंदरनुं.' ८९५ [सं. मध्य > प्रा. मज्झ > अप. मज्झि > गुज. महि, माहि + 'लु'.]

मांकड पुं. 'वानर, मांकडुं.' ११५६ [सं. मर्कट > मक्कड, मंकड]

मांडण न. 'शणगार.' ४० (प) [सं. मंडन > प्रा. मंडण. मांडण ए विशेषनाम पण होय छे. ए नामनो एक जाणीतो कवि, 'प्रबोधवत्रीशी' नो कर्ता सोळमा सैकामां थई गयो छे.]

मुडुधु पुं. 'सामंत राजा.' मुडुधा २७२ [सं. मुकुटवद्ध > प्रा. मउडवद्ध > मउडउधउ > मुडुधउ. आ शब्द ठेठ 'भरत-बाहुवली रास' (सं. १२४१) ना समयथी वपसंयेलो छे. 'मुकुटवद्ध राजा,' 'राज्याधिकारी' एम एनो अर्थ उत्तरोत्तर नीचे आवतो गयो छे. गया सैकामां 'टपाल लई जनार कासदोनो उपरी'

માટે મડધો શબ્દ વપરાતો અને અર્વાચીન ગુજરાતીમાં 'દાદાગીરી કરનાર માણસ' માટે પ્રયોજાય છે. આ વિષે અવતરણો સહિત સવિસ્તર ચર્ચા માટે જુઓ 'બુદ્ધિ-પ્રકાશ,' જુલાઈ-સપ્ટેમ્બર '૧૯૪૬માં 'મુહુધો-મડધો' એ મારો લેખ.]

મુહુડું ન. 'મુખ.' મુહુડાની ૧૯૫૫ [સં. મુખ > પ્રા. મુહ + સ્વાર્થિક 'હ']

મુહુતુ પું. 'મંત્રી, મહેતો.' મુહુતે ૨૫ (પ) [સં. મહત્, પ્રા. મહંત, અપ. મહંતત. જૂના ગુજ.માં મહંતત, મહતત, મહુતત, મહિતત, મહિતુ, મહંતુ આદિ એવાં સ્વરૂપાન્તરો છે. સર. હિ. મહતા, માર. મુંતા. ચૌટુક્યયુગીન ગુજરાતના શિલાલેખો, ગ્રન્થપુષ્પિકાઓ આદિમાં વ્યક્તિવિશેષોનાં નામો પૂર્વે 'મહં.' પદવી લગાડેલી હોય છે એને અપ. 'મહંતત'નો સંક્ષેપ ગણવી જોઈએ.]

મુંડ પું. 'ધાન્યનું એક મોટું માપ, મૂડો.' [દે. મૂડ. સં. ૧૪૪૯માં જૂની ગુજરાતી ગદ્યમાં લખાયેલી, શ્રીધરાચાર્યના 'ગણિતસાર' ઉપરની રાજકીર્તિમિશ્રની ટીકા પ્રમાણે, ૧૦ કલ્શીનો મૂડો થતો. (૧૬ મળની કલ્શી ગણાય છે.) એ ટીકામાંનું સંબંધ ધરાવતું આજું અવતરણ આ પ્રમાણે છે: '૩.....હે છોઈહઠ, ૨ છોઈએ પવાલિં, ૨ પવાલે અધવાલી, ૨ અધવાલી પાલી, ૪ પાલી માણઠ, ૪ માણે સેઈ, ૮ સેઈ હારઠ, ૧૬ સેઈ કલસી, ૧૦ કલસી મૂડઠ. મૂડઈ ૨૦ હારા, મૂડઈ ૧૬૦ સેઈ, મૂડઈ ૬૪૦ માણા, મૂડઈ ૨૫૬૦ પાલી, મૂડઈ ૫૧૨૦ અધવાલી, મૂડઈ ૧૦૨૪૦ પવાલાં, મૂડઈ ૨૦૪૮૦ છોઈઆં, મૂડઈ ૪૦૯૬૦ અધછોઈઆં, મૂડઈ ૧૫૯૭૪૪૦૦ ચોલા, મૂડઈ ૧૬૩૮૪૦ ગઢ, મૂડઈ ૩૨૦૦૦૦૦૦૦ રાઈ'— Journal of the Numismatic Society of India, ડિસેમ્બર ૧૯૪૬માં મારો લેખ Weights, Measures and Coinage of Mediæval Gujarat]

મૂલગુ વિ. 'મૂલ્ય, મૂલ્યો.' ૩૨૪, ૪૭૬, ૪૮૮, ૫૩૩; મૂલગું ૭૦; મૂલગૂ ૪૭૦; મૂલગૂં ૩૪૨ [સં. મૂલગત : > પ્રા. મૂલગઓ. પ્રેમાનંદમાં 'મૂલના, સમૂલગા' એ અર્થમાં આ શબ્દ છે. 'દામોદરે ઘણી કીધી દયા, મૂલગા મારા તાંદુલ ગયા'— 'સુદામાચરિત્ર; કઢવું ૧૨, કઢી ૧૮; 'માન દઈ ઉપમાન માંડવું, જ્યારે વસ્તુ પેટીની જાણી; મૂલગૂં વઘ્ન જે સુમદ્રાનું ભામીએ લીધું તાણી'— 'અભિમન્યુ આખ્યાન,' કઢવું ૧૫, કઢી ૧૭]

મેલ્હાણ ન. 'મુકામ, છાવણી, મેલાણ.' ૧૦૪૧ [પ્રા. મેલ્હ. 'મેલવું, મૂકવું; 'મેલ્હાણ 'મૂકવું તે.']

મેહલુ પું. 'મેવ,' ગુજ. 'મેહુલો, મેવલો.' ૧૨૨૯ [સં. મેહ > પ્રા. મેહ + સ્વાર્થિક 'લુ'].

મોકલ સ. ક્રિ. 'વિદાય આપવી, રજા આપવી,' ગુજ. 'મોકલવું.' મોકલ ૨૨૫ [સરં જૂની ગુજ. મોકલામણી = વિદાય : 'અહ્મસ્યૂં પ્રીતિ આણેજ્યો ઘણી, આણી જમારડ મોકલામણી'—'કાન્હડદેપ્રબન્ધ,' ટંક ૨, કઢી ૧૫૦] જુઓ મોકલડં અને મોકુલમોકલા.

મોકલડં ન. 'શિથિલ, ઢીલું,' સરં ગુજ. 'મોકલું'. ૧૧૬૨ [સં. મુક્ત + લ > પ્રા. મુક્લ, મોકલ] જુઓ મોકલુ અને મોકુલમોકલા.

મોકુલમોકલુ વિ. 'તદ્ન મોકલું, છલું'. મોકુલમોકલા ૧૨૩૬. જુઓ મોકલડં અને મોકલ.

મોગર પું. 'હથોડી જેવું લાકડાનું ઓજાર, મોગરી.' ૭૫૧ [સં. મુદ્ગર > પ્રા. મોગર]

મોઠડ વિ. 'મોટો.' ૧૧૨ [સં. મહત્ત્વ > પ્રા. મહત્ત, મહટ્ટ, ગુજ. મહોટો, મ. મોઠા. દે.માં મોટ્ટિમ શબ્દ છે, એ પ્રાકૃત કાલમાં મોટ્ટ શબ્દનું અસ્તિત્વ વતાવે છે.]

મોતીસિરી સ્ત્રી. 'મોતીની સેર.' ૯૮૩ [સં. મૌક્તિક > પ્રા. મોત્તિઅ + પ્રા. સરિ, જે સ્ ઉપરથી]

મોરડ સ. 'મારો.' ૩૩ (૫); મોરી ૪૦ (૫) [અપ. મહુ + ષષ્ઠીનો અનુગ રડ. સરં મેરો, મેરી.]

મોલિ સ્ત્રી. 'ફેટો.' ૩૩ (૫); મોલીયડડં ન. ૫૪ (૫) [સં. મૌલિકં > પ્રા. મઝલિઅં, અપ. મઝલિડં, ગુજ. મોલિયું]

યુગલીડ પું. ગુજ. 'જુગલિયો.' યુગલીઆ ૮૦; યુગલીઆનહ ૮૩ [સં. યુગલિક. આ જૈન પુરાણકથાનો એક વિશિષ્ટ શબ્દ છે. એ માટે જુઓ પ્રસ્તાવના, પૃ. ૭, ટિપ્પણ.]

રંગાડલિ સ્ત્રી. 'એક પ્રકારનું વસ્ત્ર.' ૩૦૬ [આ શબ્દનું 'રંગાડલિ' રૂપ પળ મળે છે. જુઓ 'કાન્હડદેપ્રબન્ધ,' ૧-૧૮૭, ૨-૪૯, इत्यादि. સં. રંગ + આવલિ ઉપરથી ?]

રત્ત સ્ત્રી. 'ઋતુ.' ૪૩ (૫); રતિહ ૧૦૧૦ [સં. ઋતુ] જુઓ રિતું.

રત્નજટિત વિ. 'રત્નજટિત'. ૪૨, ૭૭૧. જુઓ સુવર્ણજટિત.

રત્નપારક્ષ પું. 'રત્નની પરખ કરનાર.' ૯૬ ['પારખ'ના 'ખ'નો અહીં ઓટા સંસ્કૃતીકરણથી 'ક્ષ' થયો છે એ ધ્યાનપાત્ર છે.]

રલીયાયત વિ. 'આનંદિત.' ૩૮, ૧૭૩, ૨૪૦, ૬૬૨, ૭૨૫, ૯૫૨, ૯૫૪, ૧૦૧૯, ૧૦૩૦, ૧૦૯૯ [સં. રતિ > પ્રા. રહ, રય + સ્વાર્થિક 'લી' = જૂની ગુજ. રલી + આયત] જુઓ રૂલી.

રવાડી સ્ત્રી. 'સવારીમાં વૈભવપૂર્વક ફરવું તે'. ૩૯૧ [સં. રાજપાટિકા > પ્રા. રાયવાડી. આ પ્રાકૃત શબ્દ 'રાજાની સવારી' માટે વપરાયો છે અને જૂની ગુજ.માં 'રવાડી' શબ્દ એ અર્થમાં પળ છે: 'એહવડ વિક્રમનૃપ ભૂધણી, પહુતત વનહ રવાડી મળી'—સંઘવિજયકૃત 'સિંહાસનવત્રીસી,' કથા ૪, કઢી ૧૪; 'લષિમીપુરી રાજા શ્રીચંદ, પ્રજામાહિં અભિનવડ હંદ્ર; રવાડીહ રમવા ઇક વાર, હય પેલવડં થઈ અસદાર'—મંગલમાળિક્યકૃત 'અંબડવિદ્યાધર રાસ,' આદેશ ૬, કઢી ૧૧૨. ઉત્તર ગુજરાતમાં આજે પણ 'રવાડી' શબ્દ વપરાય છે.]

રસો સ્ત્રી. 'રસોઈ.' ૯૫૭, ૯૫૯; રસોઈ ૨૭૩; રસોનુ ૯૫૮ [સં. રસવતી > પ્રા. અપ. રસવઈ]

રહડ અ. પછીનો અનુગ. ૧૨૪૦. જુઓ 'પટ્ટિશતક પ્રકરણ'ના શબ્દકોશમાં રહડ.

રા પું. 'રાજા'. ૧૨૩૩ [સં. રાજા > પ્રા. રાઓ > અપ. રાડ, ગુજ. રાવ. ઈંડરના રાજા 'રાવ' કહેવાતા અને જૂનાગઢના રાજા 'રા' તરીકે ઓળખાતા એ જાણીતું છે.]

રાટી સ્ત્રી. 'હલકી સ્ત્રી' ૮૮૦

રાતુ વિ. 'આસક્ત.' ૯૮૦ [સં. રક્ત > પ્રા. રત્ત. સર૦ ગુજ. 'રાતો માતો']

રામતિ સ્ત્રી. 'રમત, ક્રીડા' ૩૬૪, ૭૪૧ [સં. *રમ્યતિ > પ્રા. રમ્મતિ]

રાવડી સ્ત્રી. 'ફરિયાદ'. ૪૫૧ [સં. રાવ + સ્વાર્થિક 'ડી']

રાસ પું. [સં.] 'ગોળાકારે નૃત્ય કરતાં ગીત ગાવું તે.' ૩૮૯

રાહ પું. 'રાહુનો ગ્રહ'. ૮૯૦ [સં. રાહુ]

રિતુ સ્ત્રી. 'ઋતુ'. ૧૦૧૦ [સં. ઋતુ] જુઓ રત.

રીવ સ્ત્રી. 'પીડા'. ૧૦૯૫

रली स्त्री. 'आनंद' ९५७ [सं. रति > प्रा. रइ, रय + ली, जूनी गुज. रली, रली] जुओ रलीयायत्त.

रुअडउ वि. 'सुन्दर, रुडो.' ४३६; रुअडा ५१९ [सं. रूप > प्रा. रुअ + स्वार्थिक 'डउ']

रूउ पुं. 'चांदीनो' एक सिक्को. ८७७ [सं. रूपकः > प्रा. रुअओ, रुओ. श्रीधराचार्यना 'गणितसार' उपरनी सं. १४४९मां लखायेली जूनी गुजराती गद्यटीकामां 'रूउ' साथे संबंध धरावतुं कोष्टक नीचे प्रमाणे छे: '२० कउडे कागिणी ते भणीइ बोडी. ४ कागिणी पणु, १६ पणि पुराणु, ५ कउडे पावीस, ४ पावीसे वीमु, ५ वीसे लोहडीउ, ४ लोहडीए रूउ... ५ रुए एक दामु—' Journal of the Numismatic Society of India, डिसेम्बर १९४६मां मासे लेख Weights, Measures and Coinage of Mediæval Gujarat. उपरनो उल्लेख स्पष्ट रीते बतावे छे के दाम अथवा द्रम्मना पांच रूआ थता.]

रूखडु पुं. 'वृक्ष'. रूखडा ५८४ [सं. वृक्ष > प्रा. रुख, रुंख + स्वार्थिक 'ड'. चारणी भाषामां 'रूखडो' प्रयोग छे.]

रेखा स्त्री. [सं.] 'परिसीमा.' ९३६. जुओ रेह.

रेह स्त्री. 'परिसीमा'. ८९६ [सं. रेखा > प्रा. रेहा] जुओ रेखा.

लगइ अ. पूर्वमर्यादासूचक. 'ने कारणे, त्यांथी मांडीने'. १३५, ५५६, १०७०, १०७१, १०७२, १०७३, १०७४, ११९८. उत्तरमर्यादासूचक, 'सुधी,' अर्वाचीन गुज. 'लगी'. १२९, २३३, ३९३, ६१०, ८५१, ९७२, १२ (प) [सं. *लग्नस्मिन् > अप. लगहि] जुओ 'षष्टिशतक प्रकरण'ना शब्द-कोशमां लगइ.

लगार वि. 'जराक, थोडुंक.' ५४६ [सं. लग्नकार > प्रा. लग्नआर?]

लगो अ. पूर्वमर्यादासूचक. १०७१. जुओ लगइ.

लपि स्त्री. 'लिपि, लेखनविद्या.' १६१ [सं. लिपि]

लहुअडउ वि. 'नानो, लघुवयस्क.' १०५६; लहुउ २२० [सं. लघुक > प्रा. लहुअ + स्वार्थिक 'ड']

लाजी पुं. 'एक प्रदेश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २७०.

લાઙ્ગ પું. 'સુન્દર પતિ'. ૪૦ (પ) [પ્રા. લઙ્ગિય: 'સુન્દર'; લઙ્ગહ, જે ઉપરથી સંસ્કૃતમાં લઙ્ગ શબ્દ લેવાયો જણાય છે. પ્રા. લઙ્ગ + સ્વાર્થિક 'ડ.' સંસ્કૃતમાં લાઙ્ 'રમાઙ્' ધાતુ છે, પણ તે લોકભાષા ઉપરથી લેવાયો હોય એ અસંભવિત નથી. જુઓ 'લાઙ્ગ-લાઙ્ગી લઙ્ગયડાં એ, વે નિરુપમ' રૂપિ રૂઝડાં એ'— 'ત્રિભુવનદીપક પ્રબંધ, કડી ૩૩૬. સરં લાઙ્ગો, લાઙ્ગી, લાઙ્ગી, લાઙ્ગી આદિ શબ્દો. મધ્યકાલીન ગુજરાતમાં લાઙ્ગ પુરુષોનું વિશેષનામ પણ હતું. આજે પણ સ્ત્રીઓનું નામ લાઙ્ગ હોય છે.]

લાલૂ અ. છંદમાં પાદપૂરક તરીકે, ૫૦૮

લાહુ પું. 'લામ, લહાવો'. ૪૨, ૨૪૫, ૨૪૬, ૮૪૦, ૧૨૦૪ [સં. લામ > પ્રા. લાહ]

લિહાલુ પું. 'કોલસો, લહાલો.' ૧૧૬૫

લી ષષ્ઠીનો પ્રત્યય. ઘડલી બાર = ગઢની વહાર. ૨૩ [આ પ્રત્યય 'કીન્હડ્ડે-પ્રવંધ'માં પણ મળે છે; જુઓ દિવેટિયા, Gujarati Language and Literature Vol. II, p. 310]

લૂસ સ. ક્રિ. 'લુંચું'. લૂસ્યા ૪૪૮ [સં. લૂષ]

લેળહાર પું. 'લેનાર'. ૭૬ [સં. લાતિ > પ્રા. લેઈ ઉપરથી નામ લેળ + કાર > લેળાર, 'હ'ના પ્રક્ષેપથી લેળહાર, લેળહાર, લેનાર] જુઓ કરળહાર, અને 'ષષ્ઠિશતક પ્રકરણ'ના શબ્દકોશમાં આરાધળહાર શબ્દની નીચે નોંધાયેલા આ પ્રકારના પ્રયોગો.

લોહ પું. 'લોક'. ૧૧૦૫ [સં. લોક > પ્રા. લોય]

લ્યાવ સ. ક્રિ. 'લાવું'. લ્યાવહ ૪૫૮, ૭૦૧; લ્યાવડ ૪૧૫; લ્યાવયો ૮૬૭; લ્યાવીઆ ૧૫૬; લ્યાવીડ ૭૪; લ્યાવૂ ૪૧૪; લ્યાવેયો ૧૨૩ [સં. લા > લે + આવડ < આયાતિ. પ્રા. ગુજ. લિઆવો = લઈ આવો, લાવો]

વઙ્ગરણ પું. 'વ્યયની દેખરેખ રાખનાર રાજ્યાધિકારી.' વઙ્ગરણા ૨૭૨, ૧૦૬૩ [સં. વ્યયકરણ]

વઝલાવ સ. ક્રિ. 'વઝાવું, વિદાય આપવી.' વઝલાવા ૧૨ (પ); વઝલાવી ૧૩ (પ) [સં. વલતિ > પ્રા. વોલ્ડ, કારક વોલાવેડ.] સરં ગુજ. વોલાવો, વઝાવો = મુસાફરીમાં સાથે રહી ચોકી કરનાર.] જુઓ વુલાવ.

वकृति स्त्री. 'विकार.' ७५९ [सं. विकृति]

वखाण न. 'धार्मिक प्रवचन.' ३८८ [सं. व्याख्यान > प्रा. वक्खाण]

वरलु वि. 'विरलो.' ९७२ [सं. विरल]

वरसात पुं. 'वरसाद, वर्षा.' वरसाति १९८. जुओ वरसाल.

वरसाल पुं. 'वरसाद, वर्षा.' वरसालइ ७४१; वरसाला ८२४ [सं. वर्षाकाल > प्रा. वरिसाआल, वरिसाल. एमांथी वरसाद, वरसात] जुओ वरसात.

वरह पुं. 'वियोग.' ३१ (प); वरहु ६१ (प) [सं. विरह]

वहिराव सं. क्रि. 'वहिर' नुं कारक. 'जैन साधुने कोई वस्तु दानमां आपवी ते, वहोरावयुं.' वहिराव्या ७ (प).

वाणही स्त्री. 'मोजडी.' ८४४ [सं. उपानह > प्रा. उवाणह, वाणह, व्यत्ययथी वाणह: म. वोहनै = चंपल, पं. पाहण. जूनी गुज.मां 'पाणही' अने 'वाणही' ए वने शब्दौ वपरायेला छे: 'ऊंघाडी जोइ पुरधगी, तउ दीठी आपणी पांणही' - संघकुलकृत 'नंदवत्रीसी,' कडी ७३; 'राय तणी दीठी वाणही, भूपति आव्यो हतो सही' - नरपतिकृत 'नंदवत्रीसी,' कडी ५०; 'तो पण वाणही पणि पहिरवी' - श्रीधरकृत 'रावणमंदोदरी संवाद,' कडी ८२७]

वारूगु पुं. 'एक कारीगर,' एनो निश्चित अर्थ सन्दर्भ उपरथी स्पष्ट थतो नथी. वारूगा १०३.

वालिभ पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २६६

वालिभ पुं. 'प्रियतम, बहालम.' २६६, ४६८ [सं. वल्लभ] जुओ बाहलउं.

वाह स्त्री. [सं.] 'सवारी.' ३९२

वाह पुं. [सं.] 'प्रवाह.' ८८९

बाहलउं वि. 'बहालुं, प्रिय.' ७३२ [सं. वल्लभ > प्रा. वल्लह] जुओ वालिभ.

विचारचतुर वि. 'शाणो.' ११३, ३७४. विचारचतुरपणउं न. 'शाणपण.' ६९

विवसाईउ पुं. 'वेपारी, व्यवसाय करनार.' विवसाईआ ३८७ [सं. व्यवसायिक > प्रा. विवसाईअ. सर० गुज. 'वसवायो' = कारीगर]

विवहारी पुं. 'वेपारी.' ५०१ [सं. व्यवहारिन् > प्रा. विवहारी. गुज. वहेवारियो = वेपारी] जुओ व्यवहारीउ.

विश्राल वि. 'शान्त'. ५९६

विसन न. 'दुर्गुण'. १९ (प), २३ (प) [सं. व्यसन]

विहार पुं. [सं.] 'देवमन्दिर'. ११६७

विंतर पुं. 'एक प्रकारनी भूतयोनि'. ४२ (प) [सं. व्यन्तर]

वीक स. क्रि. 'वेचवुं'. वीकइ ९५ [सं. वि + क्री > प्रा. विक्र. सर० प्रा. गुज. 'वेकवुं', गुज. वेचवुं]

वीसस स. क्रि. 'विश्वास करवो.' वीससइ ८२५ [सं. विश्वस्]

वुलसिरी स्त्री. 'बोरसली'. ९८३ [सं. वकुलश्री > प्रा. वउलसिरी]

वुलाव स. क्रि. 'वळाववुं, विदाय आपवी.' २३३, ३९५, ७२८. जुओ वउलाव.

बुहर स. क्रि. 'खरीदवुं, बहोरवुं'. बुहरइ ९५

वेच स. क्रि. 'व्यय करवो.' वेचीनइ २४० [प्रा. वेच]

वेध पुं. [सं.] 'आकर्षण.' ११२८. जुओ सुवेध.

वेला स्त्री. [सं.] 'संकटसमय.' ७६०. सर० 'वेळावेळाची छांयडी.'

वेलाकूल न. [सं.] 'बंदर.' वेलाकूले १२३३ [सौराष्ट्रना समुद्र किनारे आवेलुं 'वेरावल' ए 'वेलाकूल' नो तदुभव छे. एण एमां सामान्य नामनुं विशेष नाम बन्युं छे ए नौधपात्र छे.]

वैरोट पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो, वैराट'. २१०

वौढउर न. 'एक नगर ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' ३७१ [सं. पुर]

व्यवहारीउ पुं. 'वेपारी'. व्यवहारीआ ९१; व्यवहारी ६५१. जुओ

विवहारी.

व्रासिउ वि. 'अयोग्य मार्गे गयेलो.' ३९९. सर० 'वरांस्यो' [सं. व्रास्य]

શત્રૂકાર પું. 'સદાવ્રત, અન્નદાનશાલા'. ૯૭, ૭૦૯ [સં. સત્તુક + અગાર > પ્રા. સત્તુઅગાર. જૂની ગુજ.માં આ શબ્દનો 'સત્તૂકાર,' 'સત્રુકાર,' 'સત્રુગાર,' 'સૂત્રુગાર' એવાં રૂપો મળે છે.]

શથલ વિ. 'ઢીલું'. ૬૭૭ [સં. શિથિલ]

શંબલ પું. [સં.] 'ભાથું'. ૧૦૯૦

શિય્યા સ્ત્રી. 'પથારી'. ૧૪૯ [સં. શય્યા] જુઓ સુખશિજ્ઞા.

શ્રીકાષ્ઠ પું. 'એક પ્રદેશ જ્યાં નલરાજાએ વિજય કર્યો હતો.' ૨૬૮

શ્રીગરણ પું. 'ખજાનાની દેખરેખ રાખનાર અધિકારી.' શ્રીગરણા ૨૭૨, ૧૦૬૩, ૧૨૩૮ [સં. શ્રીકરણ]

સદ્ધુ પું. 'સેંથા ઉપર પહેરવાનો સ્ત્રીનો અલંકાર.' ૧૯૨ [સં. સીમંતક: > અપ. સદંથડ]

સદ્ધયણી સ્ત્રી. 'દરજીન.' ૧૨ (૫) [સં. સૂચિક > પ્રા. સૃહઅ + ણી. જુઓ સુઈ.]

સડ વિ. 'એક સો'. ૧૧ (૫) [સં. શત > પ્રા. સઅ]

સડ સ. 'બથું, સૌ'. ૧૮ (૫) [સં. સર્વ > પ્રા. સવ્વ, સવ. સર૦ હિ. સવ, ગુજ. સાવ. જુઓ સવિ.]

સદૂતરુ વિ. 'તુરત ઉત્તર-આપનાર, હાજરજવાબી.' ૨૮૪ [સં. સથોત્તર > પ્રા. સદુત્તર]

સદ્દહ સ. ક્રિ. 'શ્રદ્ધા રાખવી.' સદ્દહડ ૬૦૪ [સં. શ્રદ્ધાતિ > પ્રા. સદ્દહડ]

સપરાણ પું. 'બઠવાન.' ૬૨૭ [સં. સપ્રાણ] જુઓ પરાણિ અને પરાણ.

સમંકિત ન. 'સત્ય તત્ત્વ પર શ્રદ્ધા.' ૭૯ [સં. સમ્યક્ત્વ. આ જૈન પારિ-
શ્રાવિક શબ્દ છે.]

સમણડડ ન. 'સ્વપ્ન, શમણું.' ૨૯ (૫) [સં. સ્વપ્ન > પ્રા. સુવિણ, સુમિણ + સ્વાથિકં 'ડ'] જુઓ સુહણડ.

સમુદ્ર પું. 'સાગર.' સમુદ્રાત ૩૩૨ [સં. સમુદ્ર + बहुवचनનો અર, પ્રત્યય આત] જુઓ ચમરાત,

सर अ. क्रि. 'चालवुं'. सरइ ८०८, ८१२. सरइ 'सिद्ध थाय'. ११८३
[सं. सृ]

सवि स. 'सर्वे.' सविकहि 'सौ कोई.' ३९६, ५३१; सविहुनइ ४९
[सं. सर्व > प्रा. सव्व, सव + इ + कहि] जुओ कहि, सउ.

ससउ पुं. 'ससलो.' ८८६ [सं. शशक > प्रा. ससअ]

सहसफूल न. 'स्त्रीनुं एक घरेगुं.' १९३

सहिगुरु पुं. 'सद्गुरु.' २५७, ५६७, ५७०, ११४५, ११४८; सहिगुरुना
१२४८.

संड वि. 'उल्लेखल, सांड जेवो.' २७९ [सं. पण्ड]

संधिरेहु पुं. 'संधिना दस्तावेज लखनार.' संधिरेहा २७४ [सं. सन्धि-
लेखक > प्रा. संधिलेहअ, 'रेहअ]

संबंध पुं. [सं.] 'वृत्तान्त.' ९१३

संभाग पुं. [सं.] 'दान.' संभागि ७ (प)

सागडी पुं. 'रथ हांकनार.' ९३५; सागडीत ३९४ [सं. शाकटिक >
प्रा. सागडिअ. सर० गुज. गाडीत = गाडी हांकनार]

साथरउ पुं. 'घासनी पथारी.' साथरइ २७ (प) [सं. स्रस्तर > प्रा.
सत्थर. गुज. साथरो.]

सामणि स्त्री. 'स्वामिनी.' १ (प) सामिनी ३ [सं. स्वामिनी]

सामायक न. 'समतापूर्वक एकाग्र बेसवानुं जैन धार्मिक नित्यकर्म'. ११४६
[सं. सामायिक]

सार स्त्री. 'सहाय.' ३३८; सारथि २९ (प). सर० 'सारवार.'

सारणि स्त्री. 'संताप'. २९ (प) [सर० गुज. 'शारडी' = काणुं पाडवानुं
ओजार, सं. शृ 'चीरवुं' उपरथी. 'संताप'. अर्थमां 'सारणि'ना प्रयोग मादे
जुओ मंगलमाणिक्यकृत 'अंबडविद्याधर रास', आदेश ४, कबी १६६.]

सावज्ज वि. 'पापयुक्त'. ११४६ [सं. सावय]

साहमी वि. 'एक धर्मना अनुयायी.' ६१५, ६४३ [सं. साधर्मिन् > प्रा. साहम्मी. सर० अर्वाचीन गुज. 'साहमी (सामी) भाई' = धर्मभाई] जुओ साहमीअवच्छल.

साहमीअवच्छल न. 'धर्मबंधुओ प्रत्ये लहाणी वगेरे वडे प्रेम बतावओ ते'. ७ (प) [सं. साधर्मिकवात्सल्य > प्रा. साहम्मिअवच्छल्ल. आ जैन परिभाषानो शब्द छे.] जुओ साहमी.

सांकलु न. 'एक घरेणु.' सांकला १९४ [सं. शृङ्खला > प्रा. संकला]

सांकली स्त्री. 'एक खाद्य पदार्थ.' ८३७ [सं. शङ्कुलि > प्रा. सङ्कुलि. सर० तलसांकली]

सिद्धि स्त्री. [सं.] 'समाचार, शोध.' ६३२

सिंगल पुं. 'एक देश ज्यां नलराजाए विजय कर्यो हतो.' २७० [सं. सिंहल]

सिंघ पुं. 'सिंह.' ४३ (प) [सं. सिंह]

सीमाडउ पुं. 'सीमा प्रदेश उपरनो राजा, पडोशी राजा.' ३ (प) [सं. सीमा + स्वार्थिक 'डउ.' जुओ भालणनी 'कादंबरी (कडवुं २, कडी ८०) मां— 'सीमाढा सवि शीख मागतां नरपति नामि शीश.']

सुई पुं. 'दरजी,' गुज. 'सई' १०१ [सं. सूचिक > प्रा. सूइअ] जुओ सइयणि.

सुकुमाल वि. 'कोमल' ४०७, ४२८ [सं. सुकुमार]

सुखशिजा स्त्री. 'सुखशय्या.' सुखशिजाइ ४०७, ४२८ [सं. सुखशय्या] जुओ शिज्या

सुचंग वि. 'सुन्दर.' २६४. जुओ चंग.

सुपसाडल पुं. 'कृपा'. सुपसाडलइ, [सं. सुप्रसाद > प्रा. सुपसाअ + स्वार्थिक 'ल'] जुओ पसाय.

સુભક્ષ પું. 'સુકાલ.' ૧૨૩૦ [સં. સુમિશ્ર]

સુવર્ણજટિત વિ. 'સુવર્ણજટિત.' ૧૧૪૪. જુઓ રત્નજટિત.

સુવેધ વિ. 'રસિક, વિદગ્ધ.' ૯૯૯ [સં. સુ + વેધ] જુઓ વેધ.

સુહણડ ન. 'સ્વપ્ન, સોળું.' ૯૪૭; સુહણડં ૧૫૦, ૧૫૨, ૧૫૩; ૪૩૦, ૪૩૧, ૪૩૩; સુહણા ૫૯૯; સુહણૂ ૧૫૦; સુહણૂ ૧૪૯, ૧૫૩ [સં. સ્વપ્ન > પ્રા. સુવિણ, સુહિણ] જુઓ સવળડડં.

સુહયોલુ પું. 'રાજાની તહેનાતમાં રહીને મીઠાં વચન બોલનાર, સુખબોલો.' સુહયોલા ૨૭૩ [સં. સુખ > પ્રા. સુહ + પ્રા. બોલ]

સુપસાડલુ પું. 'કૃપા.' સુપસાડલહ ૭ [સં. સુપ્રસાદ > પ્રા. સુપસાઅ + સ્વાર્થિક 'લ'] જુઓ પસાય.

સુંદિરિ સ્ત્રી. વિશેષ નામ. ૧૧૫, ૧૧૬, ૧૧૮; સુંદિરિસ્યૂં ૧૧૭. સુંદિરિ 'સુંદર સ્ત્રી.' ૯૩૭ [સં. સુંદરી]

સૂઆર પું. 'રસોઈયો.' ૭૯૯, ૮૦૫, ૯૦૩, ૯૧૦, ૯૫૬; સૂઆર ૫૨ (૫) [સં. સૂપકાર > પ્રા. સૂઅર. અન્યત્ર પળ આ શબ્દ મળે છે. 'મરણ તણિં મયિ મોજન વાર વાસી ચાડુડ ધરઈ સૂઆર' — 'કાન્હડદેપ્રબન્ધ,' खंड ૧, કઢી ૨૫; 'પાષંઢી પોલિ પઢિહારુ, કુકવિ સવે કીધા સૂઆર' — ત્રિભુવનદીપક પ્રબન્ધ,' કઢી ૬૮]

સૂકડિ સ્ત્રી. 'સુખડ.' ૧૮૮; સૂકડિ તૃતીયાનો પ્રયોગ. ૧૫૬ [સં. શુક્ક > પ્રા. સુક્ક + સ્વાર્થિક 'ડી.' દક્ષિણ ગુજરાતની બોલીમાં 'સુકડ' કે 'સુકેડ' બોલાય છે.]

સૂતલી સ્ત્રી. 'શળની દોરી, સૂતલી.' ૮૮૪ [સં. સૂત્ર > પ્રા. સુત + સ્વાર્થિક. 'લી' [અર્વાચીન ગુજ.માં 'સૂતલી' = શળની દોરી. વ્યુત્પત્તિની દૃષ્ટિએ જોતાં સૂતરની દોરી માટે પળ આ શબ્દ વપરાઈ શકે. અહીં મૂલ કાવ્યમાં સન્દર્ભ ઉપરથી એના પ્રકારની સ્પષ્ટતા થતી નથી. અહીં 'હીર' અને 'સૂતલી' વચ્ચેનું અંતર કર્તાને થતાવતું છે. જૂની ગુજરાતીમાં 'સૂતલી' શબ્દનો અર્થ 'શળની દોરી' નહિ, પણ 'સૂતરની દોરી' હોય તો એ પુરવાર કરવા માટે વધારે સુસ્પષ્ટ પ્રયોગોની અપેક્ષા રહે છે.]

સૂત્રધાર પું. [સં.] ' એક કારીગર, સુથાર. ' ૧૦૦ [સં. સૂત્રધાર > પ્રા. સુત્તહાર > ગુજ. સુથાર, સુતાર.]

સૂથ ન. અર્થ અસ્પષ્ટ. ૨૪ (૫)

સૂધઝ વિ. ' શુદ્ધ. ' ૫૨૨; સૂધા ૫૩૭; સૂધી ૧૧૬૨, ૬ (૫); સૂધું ૬૧૫, ૧૧૭૯ [સં. શુદ્ધ > પ્રા. સુદ્ધ]

સૂહાલી સ્ત્રી. ' લીસી, સુંવાળી. ' ૧૮૮; ' પુરી જેવો એક ખાદ્ય પદાર્થ, સુંવાળી. ' ૮૩૮ [સં. સુકુમારિકા > પ્રા. સુઝમારિઆ, સુઝવારિઆ. તહેલી ' સુંવાળી ' માટે જૈન સંસ્કૃતમાં સુકુમારિકા શબ્દ વપરાયેલો છે. જુઓ ' પંચતંત્ર ' ના મારા અનુવાદમાં પૃ. ૩૩૧-૩૨ ઉપરનું ટિપ્પણ.]

સૈઘ્રપણઝ ન. ' શીઘ્રપણું, ઉતાવળ. ' શૈઘ્રપણહ ૨૮૦

સોનઈઝ પું. ' સોનામહોર, સોનૈયો. ' ૮૭૭. ' સર૦ ' રૂપૈયો ' [સં. સૌવર્ણિક > પ્રા. સોવરિણઝ > અપ. સોઅરિણઝ]

સૌરસેન પું. ' શૂરસેન પ્રદેશ જ્યાં નલરાજાએ વિજય કર્યો હતો, મથુરાની આસપાસનો પ્રદેશ. ' ૨૬૫.

સૌવીર પું. [સં.] ' એક પ્રદેશ જ્યાં નલરાજાએ વિજય કર્યો હતો. ' ૨૬૭. મૂલતાનની આસપાસના પ્રદેશને અલ બિરુનીએ સૌવીર કહ્યો છે.

સ્કલ અ. ક્રિ. ' ધસી પડવું, પડી જવું. ' સ્કલહ ૮૩૫, ૧૦૪૦ [સં. સ્વલ્. સર૦ ધડી જવું, આધડવું, પડવું આધડવું]

સ્ત્રીરાજ્ય ન. [સં.] ' એક પ્રદેશ જ્યાં નલ રાજાએ વિજય કર્યો હતો. ' ૨૬૮ [હિમાચલ પ્રદેશમાં ગઢવાલ અને કુમાઉંને સ્ત્રીરાજ્ય ગણવામાં આવે છે. જુઓ નંદલાલ દે, ' જ્યોત્તોફિકલ ડિક્શનરી, ' પૃ. ૧૯૪]

સ્યામી પું. ' પ્રભુ, સ્વામી. ' ૬૦૦ [સં. સ્વામિન્ > પ્રા. સામી]

હલુહ અ. ' હલ્લવે, ધીરે. ' ૪૧૯ [સં. લઘુકેન > અપ. હલુઅહ] જુઓ હલુઆપણઝ અને હલુઈ.

હલુઈ સ્ત્રી. ‘હલ્લી, હલ્લી.’ ૮૧૭ [સં. લઘુકો > પ્રા. લહુઆ, વ્યંત્યયથી હલુઆ.] જુઓ હલુઆપણં અને હલુઈ.

હલુઆપણં ન. ‘હલ્લાપણું, હલ્લાઈ.’ ૪૦૪ [સં. લઘુક > પ્રા. લહુઅ, વ્યંત્યયથી હલુઅ + સં. °ત્વન > પ્રા. °પ્પણ] જુઓ હલુઈ-હલુઈ.

હવઈ અ. ‘અત્યારે, હવે.’ ૧૦૫૧ [સં. એતાદશકે > અપ. એવહઈ, એહવઈ. ‘હવઈ’નું હિવ અને હવ રૂપ પળ મળે છે.]

હવડા અ. ‘હવે, હમણાં.’ ૧૬૬ [સં. અધુના > પ્રા. અહુણા, હણા, હવડા. એને સપ્તમીનો ‘આં’ લાગતાં ‘હવડાં’ અને પછી ‘હમણાં’ રૂપ થાય. જૂની ગુજ.માં ‘હિવડાં’ પણ મળે છે. ‘હિવડાં’ એટલે કે ‘હવડાં’ શબ્દ શ્રી. ટી. એન. દવે હિવ + ડાં ઉપરથી વ્યુત્પન્ન કરે છે. જુઓ એમનું A Study of the Gujarati Language, પૃ. ૧૬૬.] જુઓ હવઈ.

હસ્તમુખી વિ. ‘હસતા મુખવાળી.’ [સં. હસિતમુખા]

હાટ ન. ‘દુકાન.’ ૩૮૭ [સં. હટ]

હાણિ સ્ત્રી. ‘નુકસાન, ક્ષય,’ ગુજ. ‘હાણ’. ૩૦ [સં. હાનિ]

હાલી વિ. ‘અસંસ્કારી, જડ, ગામડિયો.’ ૮૮૩ [સં. હાલિક > પ્રા. હાલિઅ. સર૦ ગુજ. ‘હાલી.’]

હાંસ પું. ‘ગઢામાં પહેરવાનું એક ઘરેણું, હાંસડી.’ ૧૧૪ [સં. અંસ > આંસ, હાંસ. સર૦ હિ. હંસલી, મ. હાંસલી]

હીયાલી સ્ત્રી. ‘કોયડો, ઉછાળું.’ ૧૬૨ [આ શબ્દના આ અર્થમાં કેટલાક સુસ્પષ્ટ પ્રયોગો માટે જુઓ વીરસિંહના ‘ઉષાહરણ’માંથી નીચેનાં અવતરણો—‘ચતુર-પગું અતિ ચાહવા નારી જંપિડ નાહ, એક વાર અઘ્નનઈ કહુ અર્થ હૈયાલી આંહ’ (પંક્તિ ૬૦૧-૨); ‘અનિરુદ્ધ ઉષા પ્રતિ કહિ અરથ હૈયાલી એહ, કહિતાં લાધું કામિની સુરતકલ્હરસ તેહ (પંક્તિ ૬૦૪-૫); ‘અનિરુદ્ધ ઉષા પ્રતિ કહિ અરથ હૈયાલી એહ, કહિતાં લાધું કામિની મૂં કરમંડળ તેહ’ (પંક્તિ ૬૦૮-૯); ‘અનિરુદ્ધ ઉષા પ્રતિ કહિ અરથ હૈયાલી એહ, કહિતાં લાધું કામિની એણિ ઓપમ તહ્મ દેહ’ (પંક્તિ ૬૧૨-૧૩). આ ‘હૈયાલી’ ઉપરાંત ‘હરિયાલી’ એવું પણ એનું

રૂપ મળે છે. જેમાં આધ્યાત્મિક અર્થો સૂચવતી અવલ્લવાળી આવતી હોય એવી કવિતાને જૂના ગુજરાતી સાહિત્યમાં 'હરિયાલી' કહે છે. આવી સંખ્યાબંધ 'હરિયાલીઓ' મળે છે. જૈન સાધુઓમાં આજે પણ આ શબ્દ સામાન્ય રીતે પ્રચલિત છે. સર. બં. 'હયાલી.' એની વ્યુત્પત્તિ સં. હૃદય > પ્રા. હિઅ + સ્વાર્થિક 'આલી' ઉપરથી હશે ?]

૩. હેજ ન. 'હેત.' ૫૪૧ [સં. હૃદય > પ્રા. હિજ]

‘प्राचीन गुर्जर ग्रन्थमाला’ना प्रथम प्रकाशन विषे

केटलाक अभिप्रायो

Shri G. V. Mavlankar (Speaker, Indian Parliament; President, Gujarat Vidya Sabha, Ahmedabad)—“It was a new thing to me to know that our old literature has a number of works in prose. Then there are a couple of points which I appreciate very much. The first is that the book is printed in Devanagari script. The other point is the gradual compilation of a vocabulary consisting of words of special importance. It is essential to have such a vocabulary for the study of our old literature.”

Dr. Suniti Kumar Chatterji (Emeritus Professor of Comparative Philology, University of Calcutta; Chairman, West Bengal Legislative Council)—“I congratulate you on the very fine piece of work which you have brought under the auspices of the University of Baroda. This is a very auspicious start. The book, because of both its language and subject-matter has very great interest for all the students of Indian linguistics and philosophy as well as general culture; and the editing has been done in a very fine scholarly style, and on the top of that, the printing and the get-up are excellent. It was a very good idea to print the Introduction and everything in Gujarati in the Devanagari character. Your work is a valuable addition to the mass of texts in early Gujarati which has been made already available by other scholars. The University of Baroda can be most heartily felicitated for inaugurating this series of *Prācīna Gurjara Granthamālā*, which I feel perfectly confident, will become a very honoured series among the various well-known series of texts published by different institutions of India.”

Professor Alfred Master (Retired Professor of Indian Philology, School of Oriental and African Studies, London University)—“The edition as the part of a planned series is very welcome, as the number of critical texts in old Gujarati

published is still very small, considering the vast amount of manuscripts extant. As it is still necessary to emphasise the linguistic rather than the literary significance of old Gujarati texts, the publication of a manuscript of Somasundarasūri's commentary written only fourteen years after his death is of particular importance. The book is well-planned, clearly printed and well bound so that it is a pleasure to the student to handle and read."

Professor G. H. Bhatt (Director, Oriental Institute, Baroda; in the *Journal of the Oriental Institute*, Vol. II, p. 405) "We congratulate Dr. Sandeśara on his excellent edition, and we are sure, the new series under his able guidance will in course of time supply the necessary sources of a Gujarati Dictionary to be prepared on historical principles—a long-felt desideratum."

Dr. A. N. Upadhye (Rajaram College, Kolhapur; President, Prakrit and Jainism section, 11th All India Oriental Conference)—"The Introduction gives useful material, and the text of the *Balavabodhas* is very well presented.....I am sure, you will bring out many such books which would give us a connected account of the development of Apabhramśa prose."

Dr. J. Filliozat (Professor of Sanskrit, Collège de France; in *Journal Asiatique*, no. 2 of 1953)—"Premier volume d'une *Prācīna gujārā granthamālā* 'Serie d'ouvrages anciens du Gujrāt', publiée à Baroda par l'Université Mahārāja Sayājī Rao, avec une préface en gujrāṭi par Mme. Hamsa Mheta, Vice-Chancelier.....L' édition est très soignée et très bien présentée...." [First volume of *Prācīna gujārā granthamālā* 'series of ancient works of Gujarat' published at Baroda by the Maharaja Sayajirao University, with a preface in Gujarati by Mrs. Hansa Mehta, Vice-Chancellor.....The edition is very careful and very well presented....]

શ્રી. કનૈયાલાલ માણેકલાલ મુનશી (ગવર્નર, ઉત્તર પ્રદેશ; પ્રમુખ, ભારતીય વિદ્યાભવન, મુંબઈ) – “ તમે તો खूब કામ કરી રહ્યા છો; અને પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રન્થમાલા ઘણી જ ઉપયોગી થશે. તમારા પ્રયત્નોને સફળતા ઇચ્છું છું. ”

શ્રી. હરસિન્ધુભાઈ દિવેટિયા (વાઇસ-ચાન્સેલર, ગુજરાત યુનિવર્સિટી) – “ માપા તેમ જ વિવેચન વન્નેની દૃષ્ટિએ પુસ્તક મૂલ્યવાન છે અને તમારા વિવેચન અને વિદ્વત્તાપૂર્ણ શબ્દકોશથી તે વધારે મૂલ્યવાન બન્યું છે. ”

શ્રી. કૃષ્ણલાલ મોહનલાલ ઝવેરી (વાઇસ ચાન્સેલર, શેઠ ના. દા. ઠા. મહિલા વિદ્યાપીઠ) – “ સાધારણ રીતે એવી માન્યતા પ્રસરી ગયેલી કે જૂના ગુજરાતીમાં ગદ્ય હતું જ નહિ....આ-સંશોધન, ને તે પણ શાસ્ત્રીય રીતે, કરીને તમે આપણા સાહિત્યની પરંપરા પર નવો જ પ્રકાશ પાડ્યો છે. ”

વિખ્યાત વિવેચક પ્રો. રામનારાયણ વિશ્વનાથ પાઠક – “ વાંચતાં સંપૂર્ણ સંતોષ થયો. તમે જે ઉદ્દેશથી ગ્રન્થમાલા શરૂ કરી છે તેને સિદ્ધ કરવા બધી રીતે ઉપયોગી નીવડે તેવી સંપાદનપદ્ધતિ યોજી છે. આ પુસ્તક હવે પછી પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષાના પુસ્તકસંપાદનનો એક સારો નમૂનો થઈ પડશે. મુદ્રણ ચોરૂઠું અને મૂલ પાઠ અને બાલાવબોધ સ્પષ્ટ જુદા તરી આવે એવી રીતે કરેલું છે તે યોગ્ય જ કાર્ય છે. અંતે આપેલો શબ્દકોશ ભવિષ્યમાં ગુજરાતી ભાષાનો પૂર્ણ કોશ કરવો હશે ત્યારે પૂરો ઉપયોગી થશે. ”

પ્રો. રસિકલાલ છોટાલાલ પરીખ (અધ્યક્ષ, મો. જે. અધ્યયન-સંશોધન વિદ્યાભવન, ગુજરાત વિદ્યાસભા, અમદાવાદ) – “ મહારાજા સયાજીરાવ વિશ્વવિદ્યાલય સ્થાપી મુંબઈ રાજ્યે યુનિવર્સિટીના સાચા અર્થમાં- ‘ ગુરુશિષ્યમંડલ ’ના અર્થમાં-વિદ્યાર્થીય સંસ્થાનો અલતરો આદર્યો છે. આ યુનિવર્સિટી અનેક વિદ્યાશાખાઓ વિકસાવવા પ્રયત્ન કરે છે, તેમાં તેનો પ્રશંસનીય અને સૌથી વધારે આવશ્યક પ્રયત્ન ગુજરાતી વિદ્યાવિભાગ ધોલવાનો છે. સદ્ભાગ્યે આ વિભાગના અધ્યક્ષ તરીકે ડૉ. સાંડેસરા જેવા કૃતપરિશ્રમ સંશોધનકુશલ વિદ્વાનની નિમળૂંક થઈ છે. ડૉ. સાંડેસરા

પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રંથમાલાની યોજના કરી તેના પહેલા ગ્રંથ તરીકે નેમિચન્દ્ર મંડારી-વિરંચિત 'ષષ્ઠિશતક પ્રકરણ' અને તેના ત્રણ બાલાવત્રોધોનું સંપાદન કરી પ્રકાશન કર્યું છે તે તેમની કાર્યપરાયણતા અને સંશોધન-દક્ષતા વ્યક્ત કરે છે.

ગુજરાતી ભાષાનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ જાણવા માટે તેનાં વિકાસ અને ઘડતરને જાણવાં જરૂરી છે. સુનીતિકુમાર ચાતુર્જ્યાએ બંગાળી ભાષાનું અને ફ્રેન્ચ ભાષાશાસ્ત્રી સદ્ગત વ્લોકે મરાઠી ભાષાનું જે શાસ્ત્રીય પદ્ધતિએ નિરૂપણ કર્યું છે તેવું ગુજરાતીનું થવું હજી બાકી છે. અંગ્રેજી ભાષાનો જેવો શબ્દકોશ ઑક્સફર્ડ યુનિવર્સિટી તરફથી બહાર પડ્યો છે તેવો ગુજરાતી ભાષાનો શબ્દકોશ સંશોધકોની પ્રતીક્ષા કરે છે. પણ આ પ્રવૃત્તિઓ હાથ ધરાય તે પહેલાં કાલક્રમમાં પ્રાચીન ગુજરાતી સાહિત્યની કૃતિઓનું શાસ્ત્રીય પદ્ધતિએ સંશોધન અને પ્રકાશન બહોળા પ્રમાણમાં થવું જરૂરી છે. આ જરૂરિયાતને લક્ષ્ય કરી ડૉ. સાંડેસરાએ આ ગ્રંથમાલાની યોજના અને આ ગ્રંથનું સંપાદન કર્યું છે. તે શાસ્ત્રીયતાના સાચા માર્ગે જાય છે એવો મારો અભિપ્રાય છે.

મેહારાજા સયાજીરાવ વિશ્વવિદ્યાલયના, પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રંથમાલાના આ પહેલા પ્રકાશનને આવકાર આપતાં અને તેના સંપાદકને ધન્યવાદ આપતાં મને આનંદ થાય છે. આવી ગ્રંથમાલાને અવકાશ આપવા માટે ગુજરાતી ભાષાના અભ્યાસીઓ વાઈસ-ચાન્સેલર શ્રીમતી હંસાવહેનને અભિનંદન આપશે."

વિખ્યાત સાહિત્યકાર શ્રી. રમણલાલ વસંતલાલ દેસાઈ ('સયાજી-વિજય,' તા. ૨૯ મી માર્ચ, ૧૯૫૩ ના અંકમાં) - "વડોદરા રાજ્યની 'પ્રાચીન કાવ્યમાલા'ની શ્રેણીની યાદ આપતી અને એ શ્રેણીના કાર્ય-ઉદ્દેશને વિસ્તાર આપતી 'પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રંથમાલા'ના પહેલા ગ્રંથ તરીકે પ્રસિદ્ધ થયેલું 'ષષ્ઠિશતક પ્રકરણ' સંપાદનકાર્યનો એક યશસ્વી નમૂનો બની રહ્યું છે."

પ્રો. વિષ્ણુપ્રસાદ ર. ત્રિવેદી (અધ્યક્ષ, શ્રી. ચુનીલાલ ગાંધી વિદ્યાભવન, એમ. ટી. બી. કૉલેજ, સુરત) – “સંપાદનની સમગ્ર પદ્ધતિ નમૂનેદાર છે....ગ્રંથનો દેખાવ આકર્ષક છે, તેનું સંપાદન પ્રશંસાપાત્ર છે; અને તેનું તાત્પર્ય સદ્વૃત્તિ અને સદ્ધર્મનો શોધકને ઉપયોગી નીવડે તેમ છે.”

પ્રો. અનંતરાય મ. રાવલ (ગુજરાત કૉલેજ, અમદાવાદ) – “આપણી ભાષાના અભ્યાસીઓને ભાષાવિકાસના ઇતિહાસમાં खूટતા અંકોડા પૂરા પાડતી તેમ જ સાહિત્યના અભ્યાસીઓને અભ્યાસ અને વિવેચન માટે નવો મંડાર સંપડાવતી પ્રાચીન ગુજરાતી કૃતિઓનું પ્રકાશન આ પુસ્તકથી પ્રારંભતી, તમારા વિશ્વવિદ્યાલયની ‘પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રંથમાલા’ ગુજરાતી સાહિત્યની મોટી સેવા કરશે.”

પ્રો. ડોલરરાય માંકડ (આચાર્ય, દરવાર ગોપાલદાસ મહા-વિદ્યાલય, અલિયાવાડા) – “યુનિવર્સિટીને યોગ્ય એ પ્રકાશન છે. આપણા પ્રાચીન ગદ્યના અભ્યાસમાં એ ઘણું ઉપયોગી નીવડશે, એમાં શંકા નથી. સંસ્કૃતની પેટે જૂની ગુજરાતીમાં પણ આવી વિવરણશૈલી હતી તે પણ આ પ્રકાશનથી સ્પષ્ટ થાય છે.”

પ્રો. ગૌરીપ્રસાદ ચુ. જ્ઞાલા (સેન્ટ જોવિયર્સ કૉલેજ, મુંબઈ) – “પ્રસ્તાવના અને શબ્દકોશ વન્નેમાં તમારી લાક્ષણિકતા-વિદ્વત્તાની, વિચારની અને શૈલીની-અંકાઈ છે. અભિનન્દન અને ‘ગ્રંથમાલા’ ને શુભેચ્છા !”

ડૉ. વાસુદેવ શરણ અગ્રવાલ (કૉલેજ ઓફ ઇન્ડોલોજી, બનારસ હિન્દુ યુનિવર્સિટી) – “નેમિચન્દ્ર મંડારી-વિરાચિત ‘ષાષ્ટિશતક’ ગ્રંથ કો ત્રીન બાલાવબોધ ટીકાઓં કે સાથ પ્રકાશિત દેખ કર અત્યન્ત પ્રસન્નતા હુઈ. આપને બડૌદા વિશ્વવિદ્યાલય સે પ્રાચીન ગુર્જર ગ્રંથમાલા કા સંપાદન આરમ્ભ કર કે અપને લિયે ઉત્તમ કાર્ય કા સૂત્રપાત કિયા હૈ. ગુજરાતી

भाषा में जैसा आपने भूमिका में लिखा है इतना अधिक प्राचीन साहित्य बच गया है जितना अन्य किसी प्रादेशिक भाषा में नहीं। गुजराती का यह साहित्य गुजराती के लिये ही नहीं, हिन्दी की प्राचीन व्युत्पत्तियों के लिये भी अनमोल है। शब्दानिरुक्ति की जो समस्या गुजराती के लिये है, वही हिन्दी के लिये है, वही बंगला और मराठी, पंजाबी के लिये भी है। असम और उड़िया भाषा के लिये भी अपभ्रंशजन्य शब्दों की व्युत्पत्ति की सामग्री प्राचीन भाषा साहित्य में से उपलब्ध हो सकेगी। मेरी दृष्टि से ११ वीं शती से १५-१६ वीं शती तक का साहित्य संस्कृत परिवार की भाषाओं के लिये एक जैसा उपयोगी है। इस गुजराती 'षष्टिशतक' में कितने ही हिन्दी शब्दों की व्युत्पत्ति मुझे मिल रही है। इस ग्रन्थ से मेरा परिचय कराने के लिये आप का कृतज्ञ हूँ।”
